

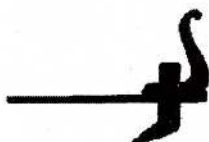
நெஞ்சில் நிலைத்த நுணுக்கங்கள்

ஆ.மு.சி. வேலழகன்

நெஞ்சில் நலைத்த நனைவுகள்

ஆ.மு.சீ. வேலழகன்

இளவரசி உதயகூரியன் மதிப்பகம்
பிரதான வீதி, திருப்பழகாமம் - 02,
பெரிய போரதீவு-அஞ்சல்,
கிழக்கிலங்கை.

நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகள்!

ஆசிரியர் :

ஆ.மு.சி. வேலழகன்

பதிப்புரிமை :

செல்வன் உ. ஆகாஷ்

வெளியீடு :

இளவரசி உதயகூரியன் பதிப்பகம்

முதற்பதிப்பு :

2017 மே. 12

கணனி வடிவமைப்பு :

செல்வன். பா. மகரிஷி

அச்சுப்பதிப்பு :

அக்ஷயன் அச்சகம்,

மிரதான வீதி, கொக்கட்டிச்சோலை.

விலை :

ரூபாய் 300.00

தாள் :

70 gsm (4.5" x 7" Size)

ஹாத்தியக்கங்கள் :

xvii+97

ISBN :

978-955-7300-01-6

பொருளடக்கம்

1. காணிக்கைமலர்

2. பதிப்புரை

3. தனித்துவமான சுயசரிதை நூல்

4. சிறப்புரை

5. அணிந்துரை

6. என்னுரை

1. மாட்டுவண்டி ஒட்டியசிறுவனாக

2. எருமைமாடு விரசியது

3. அலைபல் வெட்டிச் சென்ற சூடத்தில்

4. சபாரெத்தினம் அவர்கட்கு அழத்தேன்

5. காலஞ்சென்ற பரிகாரம்

6. பேய் ஸ்டீவ்ஸன் கதை

7. கோழி திருடியது

8. உள்ளத்தாற்ப் பொய்யாது ஒழுகின்

9. ஜம்பதாசனம் பணமும் நூற்றி இருபதுமைல் பயனமும்

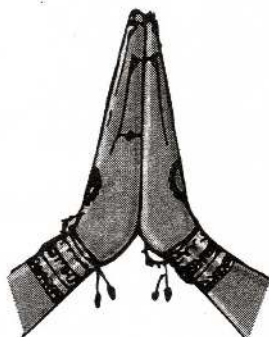
10. கைதியான கரன்

11. 1977ல் சினக்கலைவர்

12. அன்பிற்குமுண்டோ சினம்?

காணிக்கை மலர்

“எழுவிற்படி தீயவை தீண்டா பழியிறங்காப்

பண்புடை மக்கட் பெறினே.”

என்று வள்ளுவன் கூற்றிக் கற்ப

நான் பெற்று பண்பான

மக்களில் ஒதுவராண இளவல் மகன்

திரு.சி.இவ.சிறுநரச அவர்கட்கு

இவ்நூலினை காணிக்கை

மலராகப் படைக்கிறேன்.

பதிப்புரை

அகவை எழுபத்து ஐந்தைக் கடந்த நிலையிலும், சோர்ந்து விடாமல், இன்றுவரை எழுத்து உலகில் இளைஞனாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும், மட்டக்களப்பின் தொன்பதியாம் திருப்பமுகாமத் தைச் சேர்ந்த, கவிஞர் கலாபூசணம், ஆ.மு.சி.வேலழகனின் “நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகள்” என்னும் நூலை வெளியிடுவதில், எமது பதிப்பகம் பேருவகை கொள்கிறது. 1970களில் இருந்து, இருபத்து ஐந்திற்கும் மேற்பட்ட கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆய்வுக்கட்டுரை எனப் பல படைப்புக்களை, ஈழத்திலும், தமிழ் நாட்டிலும் எழுத்துருவாக்கியுள்ளார். திரு.ஆ.மு.சி.வேலழகன் அவர்கள் ஏலவே, இவரின் “கோடாமை சான்றோர் கணி”(நாவல்), செங்காந்தள் (கவிதை), இவர்கள் மத்தியிலே (நாவல்) போன்ற நூல்களை, எமதுசகபதிப்பகமான, பாக்கியம்சிவசோதி பதிப்பகம் (திருப்பமுகாமம்) பதிவு செய்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஓர் நல்மனிதன் கடந்து வந்த பாதைச் சுவடுகளாக திரு. ஆ.மு.சி. வேலழகன் சொந்த வாழ்க்கை அனுபவங்களில், மறக்க முடியாத, சில நினைவுகளை, வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்வது, தற்கால எழுத்தாளர்களுக்கு ஓர் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால எழுத்தாளர்கட்கும், மேலும், மனிதம்கொண்ட மானிடராய் வாழ விரும்புவோருக்கும் அதன்கண் செயற்படுவோருக்கும், பேச்சு- எழுத்து- சிந்தனை- செயல் மற்றும் வாழ்வும் ஒன்றாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும், இக் கவிஞனின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை நேரடியாகப் பகிர்ந்து கொள்ள வாய்ப்பு கிட்டாதோருக்கு இவ் ஆவணப் பதிவு ஓர் வரப்பிரசாதமாகும்.

“வள்ளுவம் உலகப் பெருமறையாம்” திருக்குறளின்பால், தீராத மாகாதல் கொண்ட, கவிஞர், ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்கள் வள்ளுவம் வழி வாழ்ந்து வருபவர். சமூகத்தின் மூடநம்பிக்கைகள் கண்டு, ஆவேசம் கொள்பவராகவும், எமது சமூகத்தில் ஓர் வேறுபட்ட சிந்தனை வாதியாகவும், சமூக சீர்திருத்த வாதியாகவும், எமது பிரதேசத்தில், ஓர் எழுச்சிமிக்க மக்கள் கவிஞனாகவும், சமூகத்தால் அடையாளம் காணப்பட்டவர்.

சுவாமி. விவேகானந்தர் பாணியில் மக்கள் சேவைக்காக எமது பிரதேச, இளைஞர் யுவதிகளுக்கு அறைகூவல் விடுத்த திரு. ஆ.மு.சி.வேலமுகன் அவர்கள், 1960களில் இருந்து, மட்/அம்பாரைப பிரதேசங்களில் பல்வேறு சீர்திருத்த, சேவை மன்றங்களை நிறுவியுள்ளார். அவற்றுள் திருக்குறள் முன்னேற்றக் கழகம், எழுத்தாளர் மையங்கள், தமிழ்ச்சங்கம், மற்றும் திருப்பமுகாமம் மக்கள் ஒன்றியம், என்பன சிறந்த சான்றுகள் ஆகும்.

கல்விக் கோட்பாடுகளில், “நல் அனுபவங்கள் சிறந்த கல்வி” ஆகுகின்றது. (அனுபவக்கல்வி) என கல்வியியல் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். ஆகவே, இச்சிந்தனையாளனின், சீர்திருத்த வாதியின், நல் மனிதனின் அனுபவங்களின் தொகுப்பாக, வெளிவருகின்ற “நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகள்” இந்நூலை வாசகர்கள் வாசித் துப் பலன் அடைவதோடு, இன்னும் பல நூல்களை, எமது பதிப்பகத்தின் ஊடாக வெளியிட, இக்கவிஞர், கலாபூசணம், ஆ.மு.சி. வேலமுகனுக்கு, எல்லாம் வல்ல இறைவன், நீண்ட ஆயுளும், நல் ஆரோக்கியமும், வழங்கிட வேண்டும் என இறைஞ்சி விடைபெறுகின்றேன்.

“இளவரசி உதயசூரியன்” பதிப்பகம்
பிரதான வீதி, திருப்பமுகாமம்,
கிழக்கிலங்கை.

மேலாளர் :

திரு. வசன்லத்தம்மி-பிரகலாதன்
(B.Com, Dip. in. Education, & Dip. in ICT.)

தனித்துவமான சுயசரிதை நூல்

இருபதாம் நூற்றாண்டிலெழுந்த சிறுகதை, நாவல் ஆகிய இலக்கிய வகைகளை “புனைகதைசார் இலக்கியங்கள்” என்பர். அவற்றுளடங்காத, வாழ்க்கை வரலாறு, சுயசரிதை, பயண அனுபவம் முதலானவற்றை புனைகதைசாரா இலக்கியங்கள் என்கின்றனர். இவ்வகை நூல்களின்வரவு தமிழில் குறிப்பாக ஈழத்தில் அரிதாகவே இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறான ஆரோக்கியமற்ற சூழலில் ஆ.மு.சி. வேலமுகனின் “நெஞ்சில்நிலைத்தநினைவுகள்” என்ற இந்நூலின் வரவு பாராட்டிற்குரியதே.

எனது கவனத்திற்குட்பட்டவிதத்திலே, ஈழத்தில் இன்றுவரை 24, சுயசரிதை நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றோடு ஒப்பிட்டு இந்நூலின் தனித்துவம் பற்றிப்பேசுவது இவ்வேளை பொருத்தமானதென்று நினைக்கின்றேன்.

இன்றுவரை வெளிவந்தனவற்றை பின்வருமாறு

வகைப்படுத்தவியலும் முழுமையான வரலாறு :

உ-ம்: எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்

(டொமினிக்ஜீவா) வரலாற்றில் வாழ்தல்

(எஸ்.பொ) தமிழில் இதுவே அதிக பக்கங்கள்

கொண்ட நூலாகும்)

என்சரிதம் (கைலாசநாதக் குருக்கள்)

சுவடுகள் (செ. இராசதுரை)

உள்ளதும் நல்லதும் (புலவர்மணி)

இளமைக்கால வரலாறு :

நனவிடைத்தோய்தல் (எஸ்.பொ)

நினைவழியா நாட்கள்(பரண)

சிறகு விரித்த காலம் (அந்தனிஜீவா)

உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள் (அ.முத்துலிங்கம்)

தொழில்சார் வாழ்க்கை :

நினைவுப்பெருவெளி (அன்ன ஒரு டாக்டரின்

டயறியிலிருந்து (எம்.கே. முருகானந்தன்)

இலக்கிய உலகம் :

இலக்கிய நினைவுகள் (வ.அ.இ)

எனது இலக்கியத்தடம் (தி.ஞானசேகரன்)

குடும்ப வாழ்க்கை :

நானோ இதற்கு நாயகமே

(பத்தினியம்மா திலகநாயகம் போல்)

அரசியல்சார்வாழ்க்கை :

நினைவலைகள் (நீர்வைபொன்னையன்)

போர்க்கள அனுபவம் :

போருலா (மலரவன்)

புகலிட வாழ்க்கை :

பெர்லின் நினைவுகள் (பொ. கருணாகரமூர்த்தி)

(இப்பட்டியல் முழுமையானதன்று,

கறாரான வகைப்படுத்தலுமன்று)

மேற்கூறியவற்றுள் பெரும்பாலானவை தனிமனித வாழ்வியலை மட்டுமன்றி ஒருகாலகட்ட சமூக, அரசியல், கலை இலக்கிய பண்பாட்டு வரலாற்று விடயங்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. அவை வெளிப்படையாகவோ மறைமுகமாகவோ இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆ.சி.மு. வேலழகனின் இந்நூல் அன்னாரது இளமைக்கால வாழ்க்கையின் மிகச்சில சம்பவங்களை மட்டும் நினைவுசூர்வதாக காணப்படுகின்றது. கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கை, மாட்டுவண்டி ஓட்டுதல், எருமை மோதுதல், அலம்பல் வெட்டுதல், பேய் துரத்துதல், வேளாண்மை செய்தல், கோழிதிருடுதல், நண்பனதுசிறைவாழ்வு, காதலுக்கு ஏற்பட்ட சோதனைகள், பஸ் வண்டிச் சாரதி முதலான விடயங்கள் பற்றியவையாக அவை உள்ளன.

மேலோட்டமாக நோக்கும்போது அவை ஆ.மு.சி.வேலழகன் என்ற மனிதனது வாழ்க்கை கோலங்களும் அலங்கோலங்களுமே, மகிழ்வுகளும் வேதனைகளுமே, இதழ்களும் முட்களுமே, ஆ.மு.சி. வேலழகன் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, சமூக அங்கத்தவர் கூட அவ்விதத்தில் சமூகத்தில் அவரது இருப்பு, பொறுப்பு என்பன வாசகனால் அறியப்பட வேண்டியனவே. இருந்தும் இந்நூல் முழுமையற்றதாக விருப்பினும் அன்னாரது வாழ்வின் முக்கியமான சில கூறுகளை இனங்காட்டு

கின்றதென்ற விதத்தில் முழுமையானதே.

ஆழமாக நோக்கும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்து மட்டக்களப்பு பிரதேச கிராமிய மக்களது வாழ்க்கைப்போக்கு கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வின் தீமைகள், தொழில் முறைமை முதலானவற்றின் குறுவெட்டுமுகமாகவும் வெளிப்படுகின்றது.

வசதியுள்ள குடும்ப அங்கத்தவரது சுரண்டல் கொடுமைகளையும் உறவினர் சிலரது வஞ்சகச் செயற்பாடுகளையும் அம்பலப்படுத்தி அதிரவைக்கின்றது.

பஸ்வண்டிச் சாரதியாகவிருந்து செய்தசாதனை மெய்சிலிர்க்கச் செய்கின்றது. ஆ.மு.சி. வேலழகனின் மதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. அவர்போல் ஏனைய சாரதிகளும் செயற்பட்டிருப்பின் அகாலமரணங்கள் சில தடுக்கப்பட்டிருக்குமே என்ற ஆதங்கத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றது.

அனைத்தையும் விட, எழுத்தாளராகிய ஆ.மு.சி. வேலழகனின் எழுத்திற்கான களங்கள், ஊற்றுக்கள் சிலவற்றை புரியவைக்கின்றது. இந்நூல் என்பதே கவனத்திற்குரியது. அவ்வாறெனில், அவரெழுது வதற்கான புனைகதை ஊற்றுக்கள் அவர் வாழ்வில் பல உள்ளன. அவர் தொடர்ந்தெழுவதற்கான தனிப்பட்ட வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் இன்னும் பல உள்ளன. எழுத்துலகமும் தனிப்பட்ட உலகமும் ஆ.மு.சி. வேலழகனை தொடர்ந்தும் அழைக்குமாக!

வாழ்த்துக்களுடன்,

மேராசிரியர் செ. யோகராசா

சீறப்புரை

நாவல், சிறுகதை, கவிதை, தமிழ் இலக்கணம், திருக்குறளாய்வு என்ற பல்வேறு பரிணாமங்களில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ள அன்பர் திரு. ஆ.மு.சி.வேலமுகன் தற்போது தன் நினைவுப் பெருவெளியில் நிரந்தரமாகத் தக்க வைத்துள்ள சில மறக்க முடியாத வாழ்வியற் சம்பவங்களைத் திரட்டித் தொகுத்து அனுபவ விலாசத்துடன் தந்துள்ளார். “நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகள்” என்ற இச் சிறுநூலை.

பொதுவாக தமிழ் இலக்கிய மரபில் தன்னைத் தானே வியந்து கொள்ளும் அல்லது முதன்மைப்படுத்தும் விதத்தில் நூல்கள் வெளியிடப் படுதல்மிகக்குறைவாகவே உள்ளது. ஆயினும் தற்காலத்தில் அதாவது 19ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட இலக்கிய மரபு மாற்றத்தைத் தொடர்ந்தும் பிறமொழி இலக்கிய கலாசார விழுமியங்களினால் உந்தப்பட்டும் தமிழ்மொழி இலக்கியத்திலும் கூட அதன்பாங்கு, நாவல், சிறுகதை, புதித்கவிதை, கைக்கூ, உரைநடைச்சித்திரம் என்ற சில புதிய வடிவங்கள் மூலம் மாற்றம் பெறத் தொடங்கி மலர்ந்துள்ளமை கவனிக்கற்பாலது. ஏன்? தமிழ்மொழியில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள எழுத்து மாற்றம் மற்றும் சொற் சீர்திருத்தங்கள் கூட இவ்வகையில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி என்றும் கூறலாம். இருப்பினும் தனிப்பட்ட ஒருவர் குறித்த சுயசரிதை நூல்களாக இனம் காணப்படும் ஆக்கங்கள் தமிழ் மொழியில் மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டன.

மகான்களைப் பற்றியும் அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு மற்றும் வாழ்வியல் முறைமை குறித்த நூல்கள் பல வெளிவந்த போதிலும் அவை அத்தகைய பெரியோர்களைப் பற்றி வேறொருவரால் வரையப்பட்டதாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

சுயசரிதை நூல்கள் மூலமாகவும் மானிட சமுதாயம், சிறந்த

வழிகாட்டிகளான இப்பெரியோர்களின் வாழ்வியல் இடம்பெற்றுள்ள நடைமுறைகளை பின்பற்றி மிகுந்த பயனைப் பெற்றுக்கொள்ள இடமளிப்பதோடு கற்றறிதல் முயற்சியில் அவை மைல் கற்களாகவும் விளங்குவதை நோக்கலாம். இதுவும் அறிவு மேம்பாட்டுக்கு இன்றியமையாதனவாகவே கருதப்படுகிறது. இந்த அனுபவ வழி காட்டல் முறைமையானது “பெரியோர்கள்” என்று சமூகம் அங்கீகரித்த சிலருக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படாமல் சிந்திக்கும் ஆற்றலும் சீரிய வாழ்க்கை நெறியினை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்வாங்கு வாழும் எம்மத்தியில் உள்ள எளியோர்க்கும் உரித்துடையாக்கப்படுதல் வேண்டும். அறிவும் தேடலும், சான்றாண்மையும் உள்ளவரும் இதற்கு அருகதையுடையவர்களே.

இந்த வகையில்தான் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக மட்டுமின்றி அன்பு, பாசம், கழிவிருக்கம், பொதுநலம் கடமை உணர்வு கண்ணியம் என்ற கடப்பாடுகளுடன் சார்ந்த சீலங்கள் நிரம்பப் பெற்ற மனத்தினராக வாழ்ந்து வரும் திரு.ஆ.மு.சி.வேலமுகனது நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கனவே.

ஏழுவயதுச் சிறுவனாக இருந்த காலம் முதல் பருவமடைந்து வாழ முயற்சித்த ஒவ்வொரு பருவத்திலும் அவருக்கேற்பட்ட சோதனைகள், வேதனைகள் என்பவற்றை மன உறுதியோடு எதிர்கொண்டு அறநெறிக்குட்பட்டும் போராடி சாதனை படைத்த வரலாறாகவே இந்நூல் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதன் உள்ளடக்கத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள சில முக்கிய கட்டங்களை நோக்குவோம். “சின்ன வயதில் இருந்து என்னிடத்தில் இயல்பாக பொய், திருட்டு, புகைபிடித்தல், மதுவருந்துவது போன்ற எந்தத் தீய பழக்கங்களும் இல்லாதிருந்ததோடு இரவில் தூங்குவது கூட மிகமிகக் குறைவு மட்டுமல்லாமல் எதிலும் பொறுப்பு வாய்ந்தவனாகவே நடந்து கொள்வேன்.” (பக்கம் 09-எருமைமாடு தூரத்திய கதை)

இன்று எத்தனையோ சிறந்த எழுத்தாளர்கள் கூட அவர்களின்

எழுத்திற்கும் வாழ்வியல் நடைமுறைகளுக்கும் தொடர்பற்றவர்களாக எல்லாவித இழி செயல்களோடும் வாழ்ந்து வரும் நிலையில் திரு.ஆ.மு.சி.வேலழகன் அவ்வாறானதொரு பழக்க வழக்கங்களுக்கு அடிமையாகாமல் வாழ்ந்து வருவதொன்றே இவ்வாறான அறிவுரைகளை சொல்லும் தகைமை அவருக்கு உண்டு என்பதை நிரூபிக்கின்றது. அத்தோடு எத்தனையோ மேலதிகாரிகள் கூட இன்று பொறுப்புக் கூறும் விடயத்தில் ஏனோதானோ என்று வாழாவிருந்து விட, கண்ணியத்துடன் கடமைகளை செய்துவரும் ஆ.மு.சி.வேலழகன் உயர்ந்தவரன்றோ?

அதே அதிகாரத்தின் மற்றுமோர் இடத்தில் (பக்கம் 10) இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“ஆம், அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் எனக்கு, நான் அறிந்த வரையில் யானை, பன்றி, குழுமாடு, பேய், பிசாசு என்ற எந்தப் பயமும் இல்லை. எனது பயமெல்லாம் மாமா மாரைப் பற்றியதும் பாம்பைப் பற்றியதுமே.”

இக்கூற்றினை நோக்கும்போது எமது சங்க கால இலக்கியப் பாடல் வரிகளில் ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது.

“கொம்புளதற்கு ஐந்து முளம்

குதிரைக்குப் பத்து முளம்

வெம்புகரிக்காயிரம் தான் வேண்டுமே - வம்புசெறி

தீங்கினர்தம்கண்ணில் தெரியாத தூரத்தே

நீங்குவதே நல்லநெறி”

மனிதர்கள் தீமை புரியத் துணிந்து விட்டால் அவர்கள் காட்டிலுள்ள கொடிய மிருகங்கள் எவற்றையும் விட முர்க்கமாகவே செயல்படுவர் என்பதே இப்பாடலின் தாற்பரியம்.

பழைய ஆங்கில இலக்கியத்தில் உரோமாபுரி சாம்ராஜ்யத்தின் உன்னத நிலையும் அங்கே வாழ்ந்து வந்த பிரபுக்கள் தங்கள் பொழுதுபோக்கிற்காக வறுமையில் வாடிய ஆபிரிக்க கறுப்பின மக்களை விலைக்கு வாங்கி அடிமைப்படுத்திய வரலாறும் குற்றமிழைத்தபோது

அவர்களுக்கு தண்டனையாக கொடிய மிருகங்களை ஏவி சுறு சுறாக பிய்த்துத் தின்பதைப் பார்த்து களித்தனர் என்றும் அறிகிறோம். ஆனால் பண்பட்ட ஒரு சமுதாய பின்னணியில் இருந்துவந்த எம்மவர்கூட இத்தகையதோர் வக்கிர, வைராக்கிய புத்திக்கு இலக்காகி இருந்தனர் என்பதை திரு.ஆ.மு.சி.வேலழகனின் இந்த நூலின் மூலம்தான் அறியக்கிடக்கிறது. இது போன்ற இன்னும்பல அரிய தகவல்களை உள்ளே நுளைந்து சுவைத்துப் பருகுங்கள்.

ஆகவே இந்நூல் சமூகத்தின் விழிப்புணர்ச்சி நோக்கி வெளியிடப்பட வேண்டியதொன்று என்றும் இதனை எல்லோரும் படித்து தம்மைப் புடம் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் விநயமாகக் கேட்டு விடை பெறுகின்றேன்.

நன்றி

இவ்வண்ணம்

ஆரையம்பதி

க. சபாரெத்தினம்.

177V, 6^{ம்} குறுக்குத் தெரு,

செல்வாநகர்,

ஆரையம்பதி - 02

16-02-2017.

அணிந்துரை

“இனிமையான பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும்
துயரமான நினைவுகளில் இருந்தே பிறக்கின்றன”
என்றார் ஆங்கிலக் கவிஞர் ஜோன்கீட்ஸ்.

இன்று மட்டக்களப்பில் வாழும் சமகால எழுத்தாளர்களுள்,
இருபத்திநான்கு நூல்களை அச்சுச் சிவிகையில் அரங்கேற்றி பெருமை
பெற்றவர் கவிஞர் ஆ.மு.சி வேலமுகன் அவர்கள்.

மனித மனம் நினைவுகளைச் சுமந்து வரும் நீர் மூழ்கிக் கப்பல்
அது அவர் அவர் நினைத்த நேரத்தில் மேலே எழுந்து மிதந்து வரும்.
படித்தவர் முதல் பாமரர்வரை, எழுதுபவர்கள் முதல் எழுதப்படிக்கத்
தெரியாதவர்கள்வரை எல்லோருமே நினைவுக் காலெடுத்து நீண்ட தூரம்
நடப்பவர்கள்தான். நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகள் எல்லாம், அவர் அவர்
மரணத்தோடு மடிந்து போகும்.

கண்ணோடு மறையும் காட்சிகள், நெஞ்சோடு மறையும்
நினைவுகள், சேமக்காலையை ஏறெடுத்துப் பாருங்கள், அங்கே எத்தனை
கோடி இதயங்களின் நினைவறைகள் அடையாளமற்று மண்
மூடிக்கிடப்பதை அவதானிக்கலாம்.! ஆனால், படைப்பாளிகள்
மட்டுந்தானே நெஞ்சின் நினைவுகளை நிலைத்திருக்கச் செய்கிறார்கள்.

காசைத் தொலைத்தவர் கால ஓட்டத்தில் அதை மறந்து போவார்.
காதலைத் தொலைத்தவர் அதை நினைத்து நினைத்து நெஞ்சருகிப்
போவார். ஆனால் படைப்பாளிகள் மட்டுமே அதைக் கதையாக,
கவிதையாக, காவியமாக, ஓவியமாக, சிற்பமாக சித்தரிக்கிறார்கள்.

நினைவு நீர் ஊற்றுக்களில் இருந்து வழிந்து ஓடும் வாழ்கையின்
உன்னத உணர்வுகளை, வகுத்துத் தொகுத்துத்தரும் வார்த்தைகள்
தானே இலக்கியங்கள். அறிந்ததை, தெளிந்து, உணர்ந்ததை, சொல்ல
வேண்டிய நேரத்தில் துணிந்து எழுதுபவர்தான் எழுத்தாளர்.
உண்மைகளை மழுப்பி எழுதிவிட்டு, இறுதியில் யாவும் கற்பனை என்று

முடி மறைக்கும் முக முடிகளுக்கு மத்தியில், தன் அனுபவ அறிவின் திருமுகத்தை கற்பனைக் கைவண்டியில்வைத்து மிக அற்புதமாக அழைத்துவந்து காட்சிப்படுத்துகிறார் ஆ.மு.சி வேலழகன் அவர்கள்.

எழுபத்தி எட்டு அகவுக்கு மேற்பட்ட ஓர் எழுத்தாளன், தன் நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகளை நூலாக பதிவு செய்கிறார் என்றால், நாம் அதனுடாக அவர் வாழ்ந்த காலங்களையும், நேரங்களையும் அவர் சந்தித்த மனிதர்களின் நிலைகளையும் நினைப்புக்களையும் இதனுடே அறியலாம்.

கருத்தோடு எழுதுவது இலகுவானதல்ல. அது பயிற்சியில், அறிவின் முதிர்ச்சியில் முகுழ்ப்பது, ஆ.மு.சி வேலழகன் அவர்கள் தோல்விகளில் கலங்காது தொடர்ச்சியாக எழுதுபவர், எழுதிக்கொண்டே இருப்பவர் மட்டுமல்ல, எழுத்துலகில் பல வெற்றிக் கனிகளைப் பறித்தவர்.

தீமைகளை விலக்கி நன்மைகளின் ஞானத்தை தன் பட்டறிவின் படிப்பினையோடு நமக்கு பாடநூலாகத் தந்திருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கையோடு சொல்லுகிறேன். அவர் எழுத்துலகில் வாழ்வார். வெல்க வேலழகன்! “வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதநூலாகும்” தொல்காப்பியம்.

என்றும் இனிய நண்பன்,

கவிஞர் முகில்வாணன்

ஜெர்மனி

27.03.2017.

என்னுரை

உலகில் தோன்றி, வாழ்ந்து மடிந்த ஒவ்வொரு மனிதர்கட்கும், ஒரு வாழ்வும் வரலாறுமுண்டு. அவர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் சரி, பொது வாழ்க்கையிலும் சரி அவர்கள் பல இன்னல், இடர்களை அனுபவித்தே மடிந்திருப்பார்கள்.

அடுத்து எந்த உயிரினமாயினும், பிறந்து இறக்கும் வரை அவர்கட்கு நிம்மதியான வாழ்வென்பது கிடையாது. அதற்குப்பதில் உயிரோடு நடமாடிய காலங்களில் பலபோராட்டங்களை எதிர்கொண்டு போராடியே மடிந்திருப்பர். இதனையாரும் மறுக்க முடியாது! அந்தப் போராட்டங்கள் பல்வேறு வகைகளில், வடிவங்களில் எழுந்திருக்கும் என்பதும் உண்மை.

ஆகவே: சான்றோர்கட்கும், மகான்கள், அறிஞர்கட்கும் தான் வரலாறு உண்டு என்றில்லாமல், எல்லோர்கட்கும் ஓர் வரலாறு உண்டு என்றதன் அடிப்படையில் முகிழ்ந்த, மகாத்மகாந்தி அடிகளின் “சத்திய சோதனை” அறிஞர், ராகுல சாங்கிருத்தியாயன் அவர்களின் ஊர்சுற்றுப்புராணம் பாகம் - 01, பாகம் - 02, கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களின் “நெஞ்சுக்கு நீதி” மாபெரும் எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் அவர்களின் “திரும்பிப் பார்க்கிறேன்” எமது நாட்டின் புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப் பண்டிதர் அவர்களின் “உள்ளதும் நல்லதும்”, திரு.எஸ்.பொ. அவர்களின் நனவிடைத்தோய்தல், அந்தனிஜீவா அவர்களின் சிறகு விரித்தகாலம் என்ற நூல்களும், இன்னும் இவைகள் போன்ற பல நூல்களும் வெளிவந்துள்ள நூல்களாகும்.

இருந்தும், அந்த மகான்களோடும், மாபெரும் அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களோடும், இச்சிறியோனை ஒப்பிடாமல், எனது வாழ்விலும், நடந்தேறியபல இன்னல், இடர்களை ஐம்பத்தைந்து பதிவுகளைக்கொண்ட கையெழுத்துப் பிரதிகளாக எழுதி வைத்துள்ளேன்.

அதில் பன்னிரெண்டு பதிவுகளை மட்டும் எடுத்து “திருப்பமுகாமம் இளவரசு உதய சூரியன் பதிப்பகத்தினர்” “நெஞ்சில்

நிலைத்த நினைவுகள்” எனும் தலைப்பில் வெளியிட முன்வந்த நிலையில் வெளிவருவதுதான் இச்சிறு நூல்.

இந்நூலுக்கு சிறப்புரை வழங்கியவரும் முன்னாள் ரஷிய நாட்டு இலங்கை தூதுவராலயச் செயலரும், பன்னூலாசிரியரும், தமிழறிஞரும் என்மீது பாசமுள்ளவருமான திரு. க. சபாரெத்தினம் ஐயா அவர்கட்கும், நீண்ட பல ஆண்டுகட்கு முன்பே அறிமுகமான இலைமறை காயாய் இருந்த பல புலவர்கள் கவிஞர்களை இனங்கண்டு இழுத்து வந்து அறிமுகப்படுத்தி வருபவருமான பெருந்தகை பேராசிரியர் மதிப்பிற்குரிய செ.யோகராசா ஐயா அவர்கள் இந்நூலிற்கு வழங்கிய மதிப்புரையின் பேரில் ஐயா அவர்கட்கும், எண்ணாத்துறைகளில் எழுச்சிமிகு பேராளன் கவிஞர் முகில்வாணன் (ஜெர்மனி) நண்பர் அவர்கட்கும், இளவரசி உதயசூரியன் பதிப்பக மேலாளர் திரு. செ. பிரகலாதன் (B.Com, Dip.In. Education & Dip. in, ICT) அவர்கட்கும், நூல் மெருகுபெற அட்டைப்படமொன்றினை வரைந்தளித்த தம்பி ஓவியர் மரகதம் பிரகாஷ் (வாழைச்சேனை) அவர்கட்கும், நேரங்காலம் பாராது எனக்கு எல்லா வகையிலும் நூல் வெளிவர உழைத்த மகன் திரு. வி. பத்மநாதன், நூலினை அழகாக அச்சிட்டுத்தந்த பிள்ளைகளான செல்வன். யா. மகரிஷி (மட்டக்களப்பு) செல்வி. சி. பிறேசியா (மகிழடித்தீவு) அட்சயன் அச்சக உரிமையாளர். தம்பி, திரு. அருனா ஞானசேகரம் அவர்கட்கும் எமது இதயம் கனிந்த நன்றிகள்.

ஆ.மு.சி.வேழைகள்

வள்ளுவன் மேடு,
ஐம்பது வீட்டுத்திட்டம்,
திருப்பமுகாமம்-01,
மாவேற்குடப் பிரிவு,
பெரிய போர்தீவு - அஞ்சல்,
கிழக்கிலங்கை.

ஆ.மு.சீ.வேழகனின் வெளிவந்த நூல்கள்

கவிதைத்தொப்புகள் :

1. தீயும் தென்றலும் - 1971 ஆகஸ்ட், இலங்கையில்.
2. உருவங்கள் மானிடராய் - 1993 டிசம்பர், தமிழ் நாட்டில்.
3. வேலழகன் அரங்கக்கவிதைகள் 1997 யூலை, தமிழ்நாட்டில்.
4. விழியும் வழியும் - 2003 மே, தமிழ் நாட்டில்.
5. செங்காந்தள் - 2006 ஜனவரி, இலங்கையில் தேசிய சாகித்திய விருது பெற்றது.
6. செங்கமலம் - 2010 ஒக்டோவர், இலங்கையில் பிரதேச சாகித்திய விருது பெற்றது.
7. சந்தணக்காடு - 2014 ஆகஸ்ட், இலங்கையில்

சிறுகதைத் தொகுப்புகள் :

8. கமகநிலா - 1997 யூலை, தமிழ்நாட்டில்.
9. மூங்கில் காடு - 2001 யூன், முதற்பதிப்பு, பிரதிகள் 1200, தமிழ்நாட்டில்.
மூங்கில் காடு - 2002 ஒக்டோவர் இரண்டாம் பதிப்பு பிரதிகள் - 1200, தமிழ்நாடு.
மூங்கில் காடு - 2003 ஜனவரி மூன்றாம் பதிப்பு பிரதிகள் -1200 தமிழ்நாடு. (M.Phil ஆய்வு, பேராசிரியர் சோ. இளங்கோவன் பச்சையப்பன் கல்லூரி, தமிழ்நாடு)
10. கேட்டுப்பெற்றவரம் - 2007 நவம்பர், தமிழ் நாட்டில்.
(தாரைப் புள்ளிக்காரர் அறக்கட்டளை, எழுத்துக்களம் இலக்கிய அமைப்பினர் சேலம், தமிழ்நாட்டின் சான்றிதழ் 2008ல் பெற்றது.)
11. தேரான்தெளிவு - 2009 ஒக்டோவர், இலங்கையில்.

நாவல்கள் :

12. சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை நாவல் - 2004 ஆகஸ்ட், இலங்கையில், (M.Phil ஆய்வு பேராசிரியர் இரா. கோவிந்தன், தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகம் ,தமிழ்நாட்டில்,சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை சிறந்த நாவலிற்கான பரிசினை - 2004 ல் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் பரிசில் பெற்றது)
13. இவர்கள் மத்தியிலே - 2006 ஜனவரி, இலங்கையில்

14. கோடாமை சான்றோர்க்கணி நாவல் - 2006 ஜனவரி, இலங்கையில் பிரதேச சாகித்திய விருது பெற்றது.)
15. காணா இன்பம் கனிந்த தேனோ? நாவல் - 2010 யூலை, தமிழ்நாட்டில். (எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்புமையத் தமிழியல் விருது பெற்றது.)
16. காடும் கழனியும் - 2011 மே, இலங்கையில். (எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்புமையத் தமிழியல் விருது பெற்றது.)
17. உள்ளத்தனைய உயர்வு - 2012 செப்டம்பர், இலங்கையில்.
18. கும்பிட்டகையுள்ளும் கொலை செய்யும் கருவி - 2015 ஆகஸ்ட், இலங்கையில். (பிரதேச சாகித்திய விருது பெற்றது.)

வரலாறு :

19. திருப்பமுகாமம் ஒரு சுருக்கவரலாறு - 2008 செப்டம்பர் இலங்கையில். (எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்புமையத்தின் தமிழியல் விருது பெற்றது.)
20. எழுந்துவந்த இளம் பரிதி ஏன் ஓடி மறைந்ததோ? வரலாறு (தடை செய்யப்பட்ட நூல்)

உரைச்சித்திரம் :

21. சாதியா? சதியா? உரைச்சித்திரம் - 1973 ஜனவரி, இலங்கையில்.

ஆய்வு :

22. தொன்மைமிகு திராவிடநாகரிகம் ஆய்வு - 2012 செப்டம்பர், இலங்கையில்.
23. வள்ளுவன் சொல்லே வாழும்நெறி ஆய்வு - 2012 செப்டம்பர், இலங்கையில்.

இலக்கணம் :

24. கலைகளுக்கெலாம் அரசு கவிதை - 2015 யூன், இலங்கையில்.

வரலாறுக்கும் நூல்கள் :

பனிச்சையடிமுன்மாரியும் சட்டக்கிணறும் (நாவல்)

வள்ளுவன் கண்ட அறிவியல் (ஆய்வு)

நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகள் - பாகம்-02 (சுயசரிதை)

1

மாட்டுவண்டி ஓட்டிய சிறுவனாக ....

எங்கள் ஊரிலும் இன்னும் பல ஊர்களிலும் அக்கா தங்கைமாரினதும் அண்ணன் தம்பிமாரினதும் குடும்பங்கள் தமிழ்நாடு வாழ்க்கைமுறை போன்று கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கையாகவே இருக்கும். சிறப்பாகச் சொல்வதானால் அக்கா தங்கை வாழ்க்கையே அனேகமான இடங்களில் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கையாகவே இருக்கும்.

குறிப்பாக தொழில், இருப்பிடம் வீடு, உணவு போன்றவற்றில் தங்களுக்குத் தங்களுக்கென்று தனித்தனியே எல்லாம் இருந்தாலும் ஒற்றுமை, அன்பு, பாசம், கொடுத்துதவுதல் போன்ற அனேகமான வற்றில் ஒரு கூட்டுக்குடும்ப நடைமுறையே இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக நாலந்தை வேலிக்குள் ஒரு வீடு, ஒரு குடும்பம் இருந்தாலும் சரி, அதே நாலந்தை வேலிக்குள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வீடுகள், குடும்பங்கள் இருந்தாலும் சரி அந்தக் குடும்பங்களிலே அக்காவிற்கும் தங்கைமாருக்கும் பல பிள்ளைகள் இருப்பார்கள். அவர்களும் அண்ணன் தம்பி அக்கா தங்கை என்று இருப்பார்கள். இவர்களிலே அக்காவின் பிள்ளைகள் எது எது, யார் யார் தங்கைமாரின் பிள்ளைகள் எதுஎது யார்யார் என்று பிரித்து பார்க்க முடியாதவர்களாக ஒரு தாய் பெற்ற பிள்ளைகள் போல் வளர்க்கப் படும், வாழ்ந்தும் வருவார்கள்.

இந்த நடைமுறை எனது அம்மா, சின்னம்மா குடும்பத்திலும் எனது அக்கா தங்கைமார் குடும்பத்திலும் மட்டுமல்லாமல் இன்று பட்டின வாழ்க்கையான நகர வாழ்க்கைக்கென நகர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எங்கள் மருமக்கள், பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையிலும் நடைமுறையில்

உள்ளது. எனது அம்மா, சின்னம்மா இருவரின் குடும்பங்களில் அம்மாவின் பிள்ளைகள் ஆண்கள் ஐந்துபேரும், பெண்கள் மூவரும், சின்னம்மாவிற்கு ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண் என ஒரு அக்கா மட்டுமே. அம்மாவின் எட்டுப்பிள்ளைகளில் என்னை மட்டும் தவிர ஏனைய ஏழுபேரும் நோயுற்றும், நீரில் தட்டுப்பட்டும், தற்கொலை செய்தும் இறந்துபோக நான் மட்டுமே அம்மாவின் பிள்ளையாக எஞ்சியிருந்தேன்.

இதனால், எங்கள் இரு குடும்பங்களுக்கும் அக்காவும் நானுமே செல்லப்பிள்ளைகளாக வாழ்ந்து வரலானோம். அதுபோல் எனது அம்மாவோடு உடன்பிறந்த ஐந்து தம்பிமாரில் ஒருவர் நாங்கள் அறியாக்காலத்திலே எழுதுவினைஞராக இருந்து தனது 27 வயதிலே நோயுற்று இறந்துபோக ஏனைய நான்கு மாமன்மாருக்கும் அக்காவும் நானுந்தான் மருமக்கப்பிள்ளைகள். நான் முன்பு குறிப்பிட்டது போல் வீட்டில் இருவருமே செல்லப்பிள்ளைகள் என்று சொன்னாலும் அந்தச் சொல் எனக்குப் பொருந்தாது. ஆம், அம்மா அப்பா இருவரும் பிரச்சினைபட்டு ஆளை ஆள் தனித்தனியே பிரிந்து வாழ்ந்தமை யினால், நான் எனது பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையை சின்ன வயதிலே இழந்துவிட்டேன். அக்கா தொடர்ந்து பள்ளி சென்று வந்தமையால் அவமட்டுந்தான் வீட்டில் செல்லப்பிள்ளை. நான் வயல்காட்டில் எல்லோருக்கும் பொதுச் சொத்துப்போல் வயலிலும், ஏனைய இடங்களிலும் அடிமைக்கூலியாக ஆக்கப்பட்டு வந்தேன். அதிலும் சம்பளம், கூலி எனப்பெறாத வயிற்றுச்சோத்துக்கு மட்டும் மாரடிக்கப்பட்டு வந்தேன்.

மாமன்மார் அழைத்தாலும் சரி, சின்னப்பா அழைத்தாலும் சரி விரும்பியோ விரும்பாமலோ அழைக்கும் நாட்கள் நேரங்கள் போயே ஆகவேண்டும். இந்தக் கட்டாயப்பணியானது எப்படியும் எனது ஏழு வயதில் இருந்தே தொடங்கியது.

இப்படி என்னை வைத்து வருடக்கணக்காகவே வேலை வாங்கிய மாமன்மாராலும் சரி சின்னப்பாவாலும் சரி ஒரு நல்லநாள் பெருநாள்களில்

எனக்கு உடுத்த ஒருமுளத்துணியோ, ஒரு செப்புச்சதமோ எனது அன்னையாணப்படி வாங்கித்தந்ததுமில்லை பணமாகத் தந்ததுமில்லை. எனக்குத்தான் தரவில்லையே என எனது அம்மாவிற்கும் ஒரு காலத்திலும் கொடுத்தறிய மாட்டார்கள். பதிலுக்கு ஒரு பெண்ணான எனது அம்மா பாடப்பாடுபட்டு உழைத்த பல அவணநெல்லையும், பணத்தையும், தங்கநகை ஏன் வெண்கலப்பாத் திரங்கள் உடைதுணிகளையும் ஏனையவற்றையும் அக்கா அக்கா எனப் பாசப்பதங்களைப் பொழிந்து பறித்தே சென்றார்கள்.

இத்தனைக்கும் எனது அப்பா முதல், சின்னப்பா, மாமன்மார் அனைவரும் நானறிய எக்காலத்திலும் எவரிடமும் கையேந்திக் கூலிகளாக, எடுபிடிகளாக இல்லாமல் பலரை கூலிக்கு எடுபிடிகளாக வைத்து சொந்த நிலம் முதலுடன் சொந்தத் தொழிலே செய்து தன்மானமாக வாழ்ந்தவர்களுக்கு நானும் எனது அம்மாவும் பலவருடங்களாக அவர்களின் வயல், நெல்லு நீரைக்காக்கவும் பாடுபடவு் மான அடிமைகளாகவே வதைபட்டு வந்தோம். இதில் அம்மா சகோதரங்களின் பாசவலையில் வீழ்ந்ததனால் அம்மா எவ்வளவு நொந்தாலும் எதைஎதை இழந்தாலும் அம்மாவிற்கு அதன் வலியும் இழப்பும் அம்மா இறக்கும் வரை தெரியாமலே வாழ்ந்தார். ஆனால் அதன் அத்தனை செயல்களும் எனது மனதையும், எனது எதிர்கால வாழ்க்கையையும் உளவியல் ரீதியாக பாதித்து என்னை கடந்த 1952 காலப்பகுதியில் இருந்து 1987 ஆண்டுவரை எங்கோ தூக்கி வீசியது! ஆம்!!எனது மனவிரக்தியால் என்னையே அறியாமல் பல பிழைகளைச் செய்யலானேன்.

இதனை நான் எழுதக்காரணம் கல்லெறிப்பட்ட கண்ணாடி போல் எனது வாழ்க்கை சீரழியக்காரணம் என்ன என்பதை இன்று நான் வாழும் காலத்தில் எனது பிள்ளைகள் புரிந்துகொள்ளா விட்டாலும் எனது இறப்பிற்குப் பின்னராவது அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே காலங்கடந்து இதனை எழுதுகின்றேன்.

சரி நான் இன்னலுற்ற விடயத்தைச் சொல்லவருகின்றேன். 1950ம் ஆண்டு வயல் வட்டைகளில் அறுவடை முடிந்து குடும் மிதித்து நெல் வீடுகளுக்கு வந்தகாலம் எனது சின்னப்பா “சுட்டிரபங்கு” எனும் வயல்வாடியில் வேளாண்மைச் செய்து, அந்த வேளாண்மை வயல் காவலுக்காக காட்டில் ஆயிரக்கணக்கான கதியால் கம்புகள் வெட்டியே வேலிகட்டியிருந்தனர். அந்தக் காலத்தில் இன்று நடைமுறையில் உள்ள முள்ளுக்கம்பியும் கட்டையுமில்லாமல் விவசாயிகள் எல்லா இடங்களிலும் தங்கள் வயல் வட்டைகளை காட்டுத்தடிகளை ஆயிரக்கணக்கில் வெட்டியும், பாற்கொடி எனத்தேடி இன்றைய லொறிகளில் ஏற்றக்கூடிய பெருந்தொகைக் கொடிகளை கயிற்றுக்குப் பதிலாக அறுத்து வந்துமே வேலியை வரிந்து கெட்டிப்படுத்தி வயல் வட்டைகளை காவற்காப்பர்.

இந்தக் காட்டுத்தடிகளை வயல் அறுவடை முடிந்ததும் சிலர் அத்தனை தடிகளையும் பிடுங்கி பக்குவமாக அடுத்த போக வேளாண்மைக்காவலுக்குப் பயன்படுத்தவென பாதுகாப்பான இடங்களில் அடுக்கி வைப்பர். ஆனால் பலர் அத்தடிகளை அடுக்கிவைக்க பாதுகாப்பான இடங்கள், வசதிகள் இல்லாமையினால் அவற்றை பிடுங்கி ஊருக்கு ஏற்றிவந்து பலமான தடிகளை தங்கள் வளவு வேலியாக மீண்டும் நாட்டிக் கட்டவும், பலம் குறைந்த தடிகளை விறகுக்காக பாவிக்கவும் செய்வர். இந்த இரண்டாவது முறையில் அந்த காட்டுத்தடிகளை பயன்படுத்த வேண்டி சின்னப்பா அவற்றைப் பிடுங்கி ஊருக்கு ஏற்றிவரத்திட்டமிட்டபோது எனக்குச் சொந்தமான மாட்டுவண்டியில் அச்சுஆணி உடைந்து பதிலுக்கு அச்சு ஆணி போடாதநிலையில் அது நான்கு ஐந்து வாரமாக வீட்டிலே கிடந்தது.

சின்னப்பெடியனான உனக்கு சொந்தமாக மாட்டுவண்டி ஏது என்று வாசகர்கள் கேட்கலாமல்லவா? ஆம்! எனது அம்மாவும் அப்பாவும் கருத்து வேறுபாடு காரணமாக பிரிந்து வாழ்ந்து வந்தபோது, அப்பா உழைத்து

தனது அக்காவையும் தன்னையும் வாழ்வழிதேடினார். ஆனால் எங்களை ஏன் என்றும் கேட்காமல் இருந்துவந்தார். இதனால் ஊரவர்களின் தூண்டுதலால் எனக்கும் என்னோடு அக்காலப்பகுதியில் இருந்த எனது தம்பி “முத்து;விற்கும் ஜீவனாம்சம் தரும்படி அம்மா கல்முனை நீதிமன்றத்தில் வழக்குத்தாக்கல் செய்திருந்தா, வழக்கை விசாரித்த நீதிபதி எனக்கும் தம்பிக்குமாக மாதா மாதம் 15.00 ரூபாய் கட்டும்படி தீர்த்தார். இந்தப் பதினைந்து ரூபாயை மாதா மாதம் கட்டமுடியாமல் அப்பா நான்காறு மாதம் இருந்துவந்ததன் பேரில் நீதிமன்றத்தினால் பிடியாணை பிறப்பித்துப் பிடிபட்டு ஒருவாரம் விளக்கமறியலில் இருந்தபோது அம்மாவே மனம்நொந்து அவர் கட்டவேண்டிய பணம் அனைத்தையும் அவருடைய பெரியம்மாமகன் பெரியபோரதீவில் இருக்கும் இளயப்போடியாரே கட்டிவிட்டார், எனவே அவரை விடுதலை செய்யுங்கள், இனிமேல் அவருடைய செலவுப்பணமும் எனக்கு வேண்டாம் எனப் பொய் மோசன் நீதிமன்றத்திற்கு கொடுத்து அப்பாவை விடுவித்தார். அப்பாவை விடுவித்ததும் அப்பாவோடு இணைந்து வாழ அம்மா மறுத்ததன்பேரில் அப்பா வைத்திருந்த இரும்பு அச்ச வண்டியையும், இரு மாடுகளையும் சின்ன வயதுடைய எனக்கே எழுதி முழுவதுமாகத் தந்துவிட்டார். ஆம்! அந்த வகையில் வந்ததுதான் எனது வண்டி. இதனையும் எனது கருணைக்கடலான சுயநல மாமா விற்று நாசமாக்கினார்.

எனவே காட்டுத்தடிகளை வயல் வட்டையில் இருந்து பிடுங்கி ஏற்றிவர மாட்டுவண்டி இல்லாததினால் சின்னத்தம்பி வட்டை விதானையின் மாட்டுவண்டியை இனாமாக ஏற்றிவர கேட்டு எடுத்து வந்திருந்தார்.

ஆனால் சின்னப்பாவிற்கு மாட்டுவண்டி கட்டி பாதையில் செலுத்த பரிட்சயமில்லை, இதனாலும் பயிற்றப்பட்ட சாரதிபோல் நானே இருந்தமையினாலும் வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு பி.ப இரண்டு மணிபோல் வீட்டில் இருந்து நெல்லுச்சேனை வட்டையில் உள்ள ஈட்டிரபங்கு வாடிக்குப் பயணமானோம்.

இந்த வண்டி மாடுகள் இரண்டும் இரட்டைக் குழந்தைகளைப் போல் நிறத்தில் இரண்டும் சிவப்பு மட்டுமல்ல உயரம், பருமன், இயல்பு அனைத்திலும் ஒரே தன்மையானவைகள். சின்னபெடியனான எனது வேகத்திற்கும், ஆர்வத்திற்கும் எதிர்மாறாகவே இருந்தன. மிகமிக அமைதியும், மந்த வேகமுமான மாடுகளாக இருந்ததுகள். இந்த மாடுகள் இரண்டையும் நம்பி எப்படியான பாதை யாயினும் கோழி முட்டைகளையும், மண் பாத்திரங்களையும் ஏற்றிச் செல்லலாம் எந்த பெறுமாதேய்வும் ஏற்படமாட்டாது.

இரண்டு மணியளவில் வெளிக்கிட்ட நாங்கள் பி.பகல் ஆறு மணியளவில் குறிப்பிட்ட வாடியை அடைந்து வேகவேகமாகத் தடிகளைப் பிடுங்கி வண்டியில் ஏற்றிக்கட்டி எடுக்க இரவு எட்டுமணிபோல் நேரம் ஆகிவிட்டது. இத்தனைக்கும் வரவேண்டிய வண்டிப்பாதை வயலும், கரடுமுரடான காட்டைந்த பாதையுமல்லாமல் முன்னிருட்டுப் பின்நிலாக்காலம். தடிகள் ஏற்றிய பாரவண்டியில் மாடுகளைக் கட்டி நான் வண்டியை செலுத்த சின்னப்பாவால் வண்டியைப் பிடித்தபடி வயல் வட்டைகள் கழியும்வரை வந்து காட்டுப்பாதையில் வைத்து அவரும் வண்டியில் ஏறி எனக்குப் பின்னால் அமர்ந்துகொண்டார். காட்டுப்பாதையில் வண்டியை செலுத்தி திக்கோடைக்கும் இன்றைய தும்பங்கேணிப் பாடசாலைக்கும் இடையில் உள்ள மேட்டுநிலமும் படலைக் கற்பாறையுமான நிலப்பரப் பில் வண்டி ஒருவித ஓசையோடு வந்து ஒரு உயர்ந்த கற்பாறையின் இடதுபக்கச் சில் ஏறி குடைசாயும் நிலையில் உயர்ந்து, ஆனால் குடைசாயாமல் திடீரென அதேசில்லும் நிலத்தில் வீழ்ந்ததும் நானும் வண்டியின் வலப்பக்கச் சில்லில் அடைக்கட்டியதுபோல் வீழ்ந்து விட்டேன். எனது உடல் இரு சில்லுகளுக்கு இடையிலும் தலை வலதுபக்கச் சில்லில் அடைபோலும் கிடந்ததும். ஆனால் தெய்வா தீனமாக என்று சொல்லுவார்களே அதுபோல் நான் நிலத்தில் வீழ்ந்ததும் ஒரு சாண்கூட நகராமல் மாடுகள் இரண்டும் உடனே நின்றுவிட்டன! ஒரு

அடிதானும் மாடுகள் நகர்ந்திருந்தால் எனது தலை கோழிமுட்டைபோல் வண்டிச்சில்லினுள் பட்டு நொருங்கி அந்த இடத்தில் எதுவித அசைவுமின்றி இறந்திருப்பேன்!

வண்டியின் நடுப்பகுதியில் இருந்த சின்னப்பா ஐயோ! எனக்குரல் கொடுத்து வண்டியை விட்டு இறங்கி எனைத்தூக்கிப் பார்த்தபோது வண்டிச் சில்லின் இரும்புப்பட்டம் எனது நெற்றியில் மோதி வெட்டியதால் ஆறு ஏழு தையல் போடக்கூடிய இரத்தக்காயம். இரத்தம் எல்லையிலா வகையில் பீறிட்டு வழிந்தபடி இருக்க சின்னப்பாவின் சால்வையால் எனது தலையில் சுத்திக்கட்டி என்னை மீண்டும் வண்டியில் ஏற்றி நேரான பாதை என்பதனால் அவரே மெதுவாக வண்டியைச் செலுத்திவந்து என்னை தும்பங்கேணி குளக்கட்டுக்குப் போகும் சந்திக்கு அண்மித்ததும் பட்டிக்கார திரு.த.முருகேசு அவர்களின் வயலுக்குள் வீதி ஓரத்தில் அப்பக்கடை வைத்திருந்த திருமதி.சந்தனப்பிள்ளை (முதலை கடித்த) எனும் மனுசியின் கடையில் விட்டுவிட்டு ஊர் சென்றுவிட்டார்.

அன்று இரவு முற்றாக உணவு, நீராகாரமே உண்ணாமல் இரத்த வெடுக்கோடு கிடந்த என்னை அடுத்தநாள் காலை பத்து மணிபோல் அம்மா அழுது புலம்பி கால் நடையில் அழைத்துக் கொண்டு காலஞ்சென்றவரும் எனது உறவுகார அண்ணருமான அதிபர். திரு. வே. ஆறுமுகம் அவர்களிடமே காட்டி மருந்து கட்டிச் சுகப்படுத்தினா. அன்றே அந்த இரு மாடுகளும் வண்டியை நகர்த்தியிருந்தால் நான் பல வருடங்களாகப் பட்டுவந்த இன்னல் இடர் இன்றி அன்றே அமைதியாகப் போயிருப்பேன்.

2

எருமைமாடு வீரசியது!

நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரான திருப்பழகாமம் எனும் ஊரில் இருந்து எங்கள் ஊர் பல விவசாயிகளுக்கு வாழ்வாதார விவசாய நிலங்கள் அமைந்துள்ள பெருநிலப்பரப்பதாம். திக்கோடை, புதுவட்டை, மதுரையடி முன்மாரி, படுகாடு, தும்பாலை வட்டை, நெல்லுச்சேனை வட்டையென மேற்கே ஊரில் இருந்தும் ஊவாமலை அடிவாரம் வரை அமைந்த பெருநிலப் பகுதிகளே இந்நிலப்பரப்பாகும்.

இந்த பெருநிலப்பகுதிகளில் ஒன்றான நெல்லுச்சேனை வட்டையின் பழம்பூமி வாடிக்கு அண்மித்ததும் அறந்தாங்கி வேலிப்பிள்ளையரின் வாடிக்கு இடைப்பட்டதுமான கழிமடு; எனும் வயலை குத்தகைக்கெடுத்து எனது மூத்தமாமன் முதலீடு செய்து எனது சின்னம்மாவின் கணவர் சின்னப்பாவையும் மற்றுமோர் மாமனான சின்னத்தம்பி மாமாவையும் வேளாண்மைக்காரராகவும் சங்கரன் எனும் ஓர் பெடியனை அரைக்கூட்டுக்காரனாகவும் ஆம்! அந்தக்காலத்தில் வேளாண்மை வயல்களில் வேளாண்மைச் செய்கைக்கென ஒப்பந்தம் செய்யும் விவசாயிகளை வேளாண்மைக்காரன், முல்லைக்காரன், முக்காக் கூட்டுக்காரப் பெடியன், அரைக் கூட்டுக்காரப் பெடியன் எனப் பகுத்து வைத்தும் அந்தப் பகுப்புகளுக்கு அமைய கூலியும் கொடுப்பதோடு அவரவர் பகுப்புக்கு ஏற்றாற்போல அதிகாரம் பொறுப்புக்களும் வேலைகளும் அமைந்திருக்கும். இந்த வகையில் கழிமடுவயலை வேளாண்மை செய்துவந்தனர்.

இப்படியான காலப்பகுதியில் எனக்குள்ள வயதையும், ஆண்டு, மாதம், திகதியையும் சரியாகச் சொல்ல முடியாவிட்டாலும் உத்தேசம்

1946 காலப்பகுதியெனலாம். இந்தக் காலப்பகுதிக்கு ஓர் இருவருடங்களின் பின்னே எனது தாய்மாமன்மார் மூவரும், அப்பா, சின்னப்பா ஆகியோரும் எங்கு சென்றேனும் வயல் வேலைகள், மேட்டுப்பயிர்ச்செய்கைகள், காட்டுவேலைகள், கரத்தை கட்டி நெல்லு கம்பு மரந்தடி ஏற்றும் வேலைகள் மற்றும் வீடுகட்டுவது கிணறு தோண்டிக்கட்டுவது, வளவு வேலிகள் கட்டுவது, வீட்டுக்கூரை வேய்வது போன்ற அனைத்து வேலைகளுக்கும் அனைத்து இடங்களுக்கும் நான் கண்டிப்பாக இழுத்தேனும் செல்லப்படுவேன்.

என்னை இழுத்துச்செல்ல வேண்டிய காரணங்கள் நான் சின்னவனாக இருந்தாலும் என்னை வைத்து எனது இயல்புக்கேற்ற வேலைகளைச் செய்விக்கலாம் என்பதும், என்னிடத்தில் எவ்வளவு பெறுமதியான சாமான்கள், உதாரணமாக நெல், மாடுகள், மண்வெட்டி, கோடரி, கத்தி போன்ற ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் பாரங்கொடுத்துச் செல்லலாம் என்ற அசையாத நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு என்னிடம் இருந்தமையினாலே நான் அழைத்தும் இழுத்தும் செல்லப்பட்டேன்.

சின்ன வயதில் இருந்து என்னிடத்தில் இயல்பாக, பொய், திருடு, புகைபிடித்தல், மதுவருந்துவது போன்ற எந்தத் தீய பழக்கங்களும் இல்லாததோடு இரவில் தூங்குவதும் மிகமிகக் குறைவு மட்டுமல்லாமல் எதிலும் பொறுப்புவாய்ந்தவனாகவே நடந்து கொள்வேன்.

இப்படியான இயல்பை உடைய நான் 1946ம் ஆண்டுக்காலம் ஆறு, ஏழு வயதுடைய சிறுவனாக இருந்தேன். இந்த வயதிலும் எங்கள் மாட்டுவண்டியை தனியே கட்டிக்கொண்டு நெல்லுச் சேனை வாடியில் இருந்து திருப்பமுகாமத்திற்கும் திருப்பமுகாமத்தில் இருந்து கழிமடுவாடிக்குமாக மாமாமார் இல்லாத நாட்களில் அம்மாவைச் சமாளித்தபடி கரடுமுரடான காடு, மலைப் பாதைகளில் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு பயணம் செய்வேன்.

இப்படியான பயணங்களில் அத்தனை தொலைவில் நீண்ட பாதையில் ஒரு நாளேனும் எனது வண்டிச் சாரத்தியத்தினால் நான் ஓட்டிச்சென்ற வண்டி தடம்புரண்டதுமில்லை, குடைசாய்ந்தது மில்லை! இதனால் என்னையும் எனது வண்டி மாடுகளையும் பாதையில் பார்த்த பல உறவினர், விவசாயிகள் ஆச்சரியத்தால் அகலக் கண்விழித்து “இந்த நுழையானுக்கு ஒரு பயமச்சமில்லைத் தானே காடுகரம் பயில தட்டத்தனிய போகுது” தற்செயலாக நடவாத ஒண்டு நடந்தால் இதூர கதியென்ன? இதுதான் இப்படிப்போகுதே என்றாலும், இதைப் பெற்ற தாய்தந்தையருக்குத்தான் அறிவில்லையா? என உரையாடி நிற்பர், செல்வர்.

ஆம்! அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல் எனக்கு நான் அறிந்த வரையானை, பன்றி, குழுமாடு, பேய், பசாசி என்ற எந்தப்பயமும் இல்லை. எனது பயமெல்லாம் மாமாமாரைப் பற்றியதும், பாம்பைப்பற்றியதுமே.

எங்கள் கழிமடுவாடி வேளாண்மை விளைந்து வெட்டிச் சூடு வைக்கப்பட்டதும் மாமன்மாரும், சின்னப்பா ஆகியோரும் என்னையும் எனது பதினொரு, பன்னிரண்டு வயது கணிக்கக்கூடிய காலஞ்சென்ற அக்கா, அம்மாவையும் வாடியில் சூட்டுக்காவலுக்கு விட்டு விட்டுத் திருப்பமுகாமம் சென்று விட்டனர். இவர்கள் சென்றதன்பின் நாங்கள் மூவரும் கழிமடுவாடியில் மூன்று நான்கு வாரங்களாக நின்ற நாட் களில் ஒருநாள் அம்மா என்னை அழைத்து மகன்! நான் உங்களுக்கு கொழுக்கட்டை அவித்து தருகிறேன் நீ போய் மகன் களுதாவளை காத்தாரின் வாடியில் சீரகம் வாங்கிற்கு வாரும் எனச் சொன்னா.

நானும் பெருமகிழ்ச்சியோடு சீரகம் வாங்கப் பயணமானேன். எனக்கு அந்தக்காலத்தில் சின்னப்பருவத்தில் ரிஷிகளின் மந்திரக்கோல் போன்று எனது கையில் எந்த நாளும் எந்த நேரமும் உறங்கும் நேரம் தவிர துவரங்கேட்டிக் கம்பு ஒன்று இருக்கும். ஆனால், என்ன காரணமோ அன்று சீரகம் வாங்கச் செல்லும்போது எனது மந்திரக்கோலான

துவரங்கேட்டி கம்பினை கைவிட்ட நிலையில் சென்றேன். எங்கள் கழிமடுவாடிக்கும் களுதாவளை கடைக்கார காத்தாரின் வாடிக்கும் உள்ள தூரம் அரைமைல் தூரந்தான் இருக்கும். இதற்கு வயல்களின் ஊடாக நடந்து, வயல் செய்யாததும் மேட்டு நிலமான சிறுசிறு காட்டுப் பற்றைகளை உள்ளடக்கியதுமான மேட்டுநிலப் பகுதியைக் கடந்து மேலும் வயல்வெளியில் நடந்துதான் காத்தாரின் கடையை அடையவேண்டும். இது ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை கழிமடுவாடியில் இருந்து பார்த்தால் மேட்டுநிலப் பகுதி நன்கு தெரியும்.

நான் வாடியில் இருந்து மேட்டுநிலப்பகுதிக் காட்டை அண்மித்ததும் எனக்கு இடதுபக்கமான வடக்குப் பக்கத்தில் கூப்பிடு தொலைவில் அறந்தாங்கிவாடி வேலுப்பிள்ளையரின் எருமைமாட்டுப் பட்டி எனது பக்கமாக மேய்ந்து வருவதைப்பார்த்தபடியே சென்றேன். அந்த எருமைமாட்டுப் பட்டியில் எப்படியும் நூற்றி ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட மாடுகள் இருக்கும். அந்தப்பட்டியில் உள்ள எருமைக் கடாக்களில் ஒரு எருமை பொல்லாத கொடிய எருமை! ஆம்!! அது யாரைக் கண்டாலும் துரத்தி வெட்டும். இந்த எருமையைக் கண்டு பலர் பயந்து ஒதுங்கிச் செல்வர். ஆனால் இதனை நானே பலதரம் துரத்தி அடித்துள்ளேன். அன்று நான் எருமை மாட்டுப்பட்டியைக் கண்டபோதும் குறிப்பிட்ட எருமையே தலைமைதாங்கி முன்னணியில் மேய்ந்து வருவதைக் கண்டும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் சென்று காத்தாரிடம் சீரகத்தை வாங்கிக்கொண்டு வரும்போது எருமை மாட்டுப் பட்டி நான் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையைத் தடைசெய் தாற்போல் மேய்ந்துகொண்டு நின்றது. அதிலும் சொல்லி வைத்தாற் போல் துரத்தி ஆட்களை வெட்டும் எருமையே எனது வழியைத் தடைசெய்தபடியும் எனை வெறிக்கப் பார்த்தபடியும் நின்றது. நான் இந்த எருமையை அண்மித்து எப்படியும் ஆறு ஏழடித்தூரத்திற்குள் நின்றபடி எனது வலக்கையை உயர்த்தி விலகும்படி குரல்கொடுத்தேன். ஆனால் அந்த எருமை அசையாமலே நின்றது. அந்நேரம் அந்த இடத்தில்

எதுவிதத் தடியும் எடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லாததினால், நான் எருமை நின்ற பாதையை விட்டு அதற்கு முன்னால் சற்று ஒதுங்கி ஒரு பதினைந்து அடி தூரம் சென்றிருப்பேன். மாக்! என்றபடி எருமையின் சத்தம் கேட்ட அதே நிமிடம் திரும்பிப் பார்த்தேன் எருமை குதிரைப் பாய்ச்சலில் எனைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தது? நான் செய்வதறியாது ஓடினேன். ஆம் காற்றின் வேகத்தில் ஓடி ஓடி மேட்டுநிலப்பகுதியில் இருந்து வயல் பரப்புக்குள் ஓடிவந்தேன். எருமையும் என்னை விட்டபாடில்லை. தொடர்ந்து துரத்திக்கொண்டே வந்தது. இந்நிலையில் ஓடிவந்த நான் வயல் வரப்புடைத்துக் குழியான ஒரு பள்ளத்தில் குப்பற வீழ்ந்து ஆமைபோல் கை இரண்டையும் கால் தலையையும் ஒடுக்கிக் குனிந்தபடி படுத்துவிட்டேன்.

என்னை துரத்திவந்த எருமைக்கு தனது கொம்பை வளைத்து வெட்டவோ, குத்தவோ வாய்ப்பில்லாததினால் வந்த வேகத்தில் அதன்தலையால் எனது பின்பிட்டத்தை பலதரம் தட்டியது. ஆனால் நான் எனது தலையை வரப்பில் முட்டுக்கொடுத்தும் கால் கைகளை பலமாக நிலத்தில் ஊன்றியும் சற்றும் அசையாமல் புரளாமல் படுத்தேன்.

இந்நிலையில் வாடியில் இருந்த அம்மா, அக்கா இருவரில் அம்மா ஒருபுறம் ஏதோ வேலையை செய்து கொண்டிருக்க அக்கா கடைக்குப் தம்பி போயிருக்கான் அவன் வாறவழியிலே எருமை மாட்டுப்பட்டியும் மேய்ந்து கொண்டு நிற்கின்றது அதில் வெட்டுற எருமையும் நிற்கும் தம்பி பயமில்லாமல் வருவானே என்ற கவலையோடு எனை எதிர்பார்த்து நின்ற அக்காவுக்கு என்னை எருமை துரத்திவருவதைக் கண்டதும்,

அம்மா! தம்பியை எருமை விரசி வருகுதம்மா ஓடிவாம்மா, என்ற தம்பிய மாடு வெட்டப்போகுதம்மா! என்று சொல்லியபடி அம்மாவையே எதிர்பாராமல் பெரும் தடி ஒன்றினை எடுத்து ஓடிவந்த அக்காவிற்கு இமைவெட்டி விழிப்பதற்குள் நான் தனது பார்வையில் இல்லாமல்

எருமைமாட்டை மட்டுமேகண்டு திடுக்கிட்டு மேலும் அம்மாவைத் திரும்பி பார்த்தபடி

“என்ற தம்பிர கதை முடிஞ்சிபோயிற்றம்மா! நீ தம்பியை கொல்லத்தானோ தாயே சீரகம் வாங்க அனுப்பியது? என்ற கடவுளே என்ற தம்பி இல்லாம என்னால வாழமுடியாது தாயே!” என ஈனக்குரலில் அழுது தலையில் மண்ணைவாரி அள்ளிப்போட்டு வரம்புகளில் இடறிவீழ்ந்து எழுந்தும் ஓடிவந்துகொண்டிருந்தபோது

“அக்காவின் அழகுரைக்கேட்டு அதிர்ந்து போன அம்மா எண்ட செல்ல மகனே, தங்கமகனே வேலழகா உனக்கு நானே இயமனானேனே மகனே என்று பலவாறாகப் புலம்பி அழுதபடி ஆளை ஆள் முந்திக்கொண்டு எருமை நின்ற இடம் ஓடிவந்து எனைப் பார்த்ததும் உண்மையிலே நான் மாட்டினால் வெட்டுண்டு இறந்து கிடப்பதாகவே எண்ணி எருமைமாட்டை இருவருமாக அடித்து வெருட்டி மாட்டின் முன்னங்கால்களுக்கு முன்னால் குப்பறக்கிடந்த என்னை தூக்கியதும் நான் சிரித்தபடி எழுந்ததும் அவர்கள் ஆச்சரியத்திற்கும், மகிழ்விற்கும் எல்லையே இல்லை. அந்நிலையிலும் செல்லமகனே, தங்கமே உன்னை மாடு வெட்டியது எந்த இடத்திலய்யா என்று அழுதபடி எனது உடலைத்தடவியபோது பின்பிட்டத்தில் மட்டும் இலகுவான இரத்தம் பொசிங்கியது, அதற்கான காரணத்தை நான் சொன்னேன்.

அம்மா என்னை மாடு வெட்டவில்லை மாடு துரத்திவரும் போது நான் ஓடிவந்து இந்தக் குழியில் வீழ்ந்து படுத்ததனால் அந்தமாடு அதன் சொத்தையால் தட்டித்தட்டியே என்பிட்டத்தில் உரோமம் வெட்டி இரத்தம் வருகின்றது வேறு எனக்கு மாடு வெட்ட வில்லை என்றதும் ஆனந்தக்கண்ணீர் வடித்தவர்களாக எனை அம்மாவும் அக்காவும் அழைத்துச்சென்றனர். அப்போது எனது தேசிய உடை கச்சை மட்டுமே!

3

அலம்பல் வெட்டிச் சென்ற இடத்தில் !

எங்கள் ஊர் 1946 காலப்பகுதியில் கல்லோயா நீரும் வீட்டுத்திட்டங்களும் வராதகாலம். அக்காலத்தில் வான் மழையை நம்பி முன்மாரி வேளாண்மையும் அதுவும் ஒரு போகம் மட்டும் செய்வதும் சேனைப்பயிர் மேட்டுநில வீட்டுத்தோட்டம், காட்டுத்தொழில் போன்ற தொழில்களைச் செய்து வாழ்ந்தகாலமாகும்.

இதனால் அக்காலத்தில் ஊர் மக்களின் வாழ்க்கைக்கு பாரிய வருவாய் எதுவும் கிடையாது. இதுவே ஊர்களில் உள்ள எண்பது சதமான மக்களின் நிலையாகும். ஏனைய இருபது சதமானவர்களில் அரச பணிகளில் உள்ளோரும் பல ஏக்கர் நிலங்களுக்குச் சொந்தக் காரருமான நிலப்பிரபுக்களுமாவர்.

இந்த இருபது சதமானவர்கள் மட்டும்தான் வருடம் முற்றாக வறுமை பஞ்சம் அறியாமல் வாழ்ந்தவர்கள் மட்டுமன்றி அவர்களினால் மட்டுமே தங்கள் பிள்ளைகளைக் கல்வி கற்பிக்கவும், உறுதியான கல்வீடுகளைக் கட்டவும், பொன் பொருள் தேடவும், மாடு கன்று நிலபுலன்களை வாங்கவுமான வசதி படைத்தோராயிருந்தனர்.

வருவாய் குறைந்த நடுத்தர விவசாயிகள், தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை வறுமையிலும், மண்சுவர், ஓலைக்கீற்று, வைக்கோல் வீடுகளிலுமே கழிந்தன. ஆனால் இன்று இருப்பதுபோல் அன்று இல்லை. அன்று மனிதர்கள் மத்தியில் உண்மை, நேர்மை, அன்பு, மனிதாபிமானம், ஒழுக்கவிழுமியங்களென யாரும் யாருக்கும் கற்பிக்காமலே நடைமுறை வாழ்க்கையில் காணக்கூடியதாகவே இருந்தது.

இந்தக்காலத்தில்தான் ஒருமுறை எனது தாய்மாமன்மாரில் ஒருவரும் திரு.நாவற்குடாப்பழனி என்பவரும் அவரது மச்சான் திரு.வேலன் என்பவரும் எனது சின்னம்மாவின் கணவர் சின்னப்பா திரு.பா.வன்னமணி ஆகியோருமான நால்வரும் சிறுவனாக இருந்த என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு ஊவாமலைத்தொடரிலுள்ள குடுவைத்த மலைக்கு குத்துக்கம்பு வெட்டச்சென்றனர். குத்துக்கம்பு என்பது களுதாவளை, தேற்றாத்தீவு போன்ற ஊர்களில் செய்யும் வெற்றிலைத்தோட்டங்களில் உள்ள வெற்றிலைக் கொடிகள் பற்றிப் பிடித்துப் படர்வதற்கான அலம்பல் என்னும் மற்றுமோர் பெயரைக் கொண்டமிலாறாகும்.

இது இருவகைப்படும். ஒன்று உயரம் குறைந்ததும் தடியோடு மிலாறு கொண்டவை சுள்ளல் என்றும், நீளம் கூடிய தடியோடு மிலாறு உடையதை அலம்பல் என்றும் கூறுவர். இந்த அலம்பலை மலைப்பிரதேசக் காடுகளில் வெட்டி அதனைக் கட்டுகட்டாக கட்டி மாட்டுவண்டிகளில் ஏற்றிவந்து பழகாமம் பயணிகள் இறங்குதுறையடி யில் காட்சிப்படுத்தியதும், களுதாவளை, தேற்றாத்தீவு, மாங்காடு, செட்டிப்பாளையம், குருக்கள்மடம் ஆகிய ஊர்களில் வெற்றிலைத் தோட்டம் செய்யும் தோட்டக்காரர் பழகாமம் பயணிகள் இறங்கு துறையடிக்கு தினமும் வந்து அலம்பல் கம்புகளைப் பார்த்து பேரம் பேசி வாங்கிச் செல்வர்.

இந்த அலம்பல் வெட்டி விற்று அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினையை நிறைவுசெய்யும் நோக்கில் இருவாரங்களுக்கான சாப்பாட்டிற்கு அரிசி, தேங்காய், மரக்கறி ஆகியவற்றைக் கட்டிக் கொண்டு மலையடிவாரம் சென்று அங்குள்ள செம்மண்தேக்கஞ் சோலையை அண்டியதும் கோடை மாரியென வற்றாது ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சிறியதொரு ஆற்றங்கரையில் எட்டுப்பத்து தென்னங்கீற்றுக்களால் வேயப்பட்ட ஒரு குடிசையில் தங்கி அலம்பல் வெட்டலாயினர்.

இந்தக் குடிசை என்றோ ஒருநாள் எங்களைப் போன்று காட்டுத்தொழிலுக்காக வந்தவர்களால் ஏற்படுத்திய குடிசையாகும்.

இக்குடிசை மேலேமட்டும் வெயில் படாமல் கீற்றுக்களால் வேயப் பட்டதுதான், வேறு மழை காற்றுப் போன்றவற்றுக்குத் தாக்குப்பிடிக்கக் கூடியதல்ல.

காட்டுத்தொழில் செய்பவர்கள் பகல் முற்றாக காட்டிலே அலைந்து கம்பு தடிகளை வெட்டுவதும் பெருமரங்களை அறுப்பதும் ஏற்றவதுமாகவே ஓயாத வேலை செய்துவிட்டு இரவில் மட்டும்வந்து குடிசையில் முடங்கிக்கொள்ளுவர். இதிலே முறையாகத் தங்குவதா னால் இருவர் இல்லையேல் மூவர்தான் தங்கமுடியும். ஆனால், விறகுக்கட்டைகளை அடுக்குவதுபோல் இரவில் ஆறுபேர் ஏழு, எட்டுப்பேரும் தங்கி உறங்குவர். இத்தனைக்கும் இந்தப்பகுதி கரடி, யானை, புலி, பன்றி போன்ற மிருகங்களின் வாழ்விடமாக இருந்தும், எக்காலத்திலும் எவருக்கும் இந்தக்கொடிய மிருகங்களாலோ மற்றும் மலைப்பாம்பு, வெங்களாத்தி, நாகம், புலையன் போன்ற பாம்புக ளாலோ எந்தத்தீங்கும் ஏற்பட்டதில்லை.

இந்நிலையிலே நாங்களும் வந்து தங்கி அதிகாலையில் எழுந்து விறகு பொறுக்கி அவசரஅவசரமாக இரு கறிகளும் சோறும் சமைத்து மதியச்சாப்பாட்டைக் கட்டியெடுத்தும், காலைப் பழஞ்சோற் றைத் தேங்காய் துருவலுடன் சாப்பிட்டுவிட்டும் அரிசி, தேங்காய், மரக்கறி ஆகியவற்றை சணல் கோணிகளில் வைத்துக்கட்டி மரக்கிளையில் கட்டித்தூக்கிவிட்டு சோலைக்காடு சென்று விடுவது வழக்கம்.

அங்குள்ள சோலைகளிலும், மலைகளிலுமாக எங்கள் உறவினர்களான நால்வரும் நான்கு திசைகளில் புகுந்தும் மலையேறி யும் அலம்பல்களை வெட்டி வெட்டிய இடங்களிலே போட்டுப்போட்டு தொடர்ந்து செல்வர். நான் நான்கு திசைகளுக்கும் சோலைகளில் புகுந்தும் மலைகளில் ஏறியும் அவர்கள் நால்வரும் வெட்டிப்போட்டுப் போன ஒரு அலம்பல்த்தடிதானும் விடுபடாமல் அனைத்தையும் ஒரு குறிப்பிட்ட வெட்டைவெளிக்கு இழுத்துக்கொண்டு குவிக்கவேண்டும்.

ஒரு நபர் ஒருநாள் ஒன்றிற்குறைந்தது இரு வண்டியில் ஏற்றக்கூடிய அலம்பல் வெட்டவேண்டும். ஒரு வண்டியில் ஏற்றும் அலம்பல் ஆறு

கட்டுகளாகும். ஒரு கட்டில் நூறு அலம்பல் விகிதம் ஆறுகட்டுகளுக்கும் அறுநூறு என்றால் இரு வண்டியில் ஏற்றும் அலம்பல் ஆயிரத்து இருநூறாயின் மேலதிகமாகவும் ஐம்பது அலம்பலேனும் வெட்டவேண்டும். எனவே ஒருநபர் ஒருநாளைக்கு ஆயிரத்தி இருநூற்றி ஐம்பது அலம்பல் கண்டிப்பாக வெட்டவேண்டும். நான்கு பேரும் வெட்டும் அலம்பலின் தொகை ஐயாயிரமாகும். இந்த ஐயாயிரம் அலப்பல்கள்களையும் அவர்கள் அலம்பல் வெட்டி முடித்து குடிசைக்கு வரமுதல் எப்பாடுபட்டாவது, எவ்வளவு தொலைவாயினும் நான் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல் ஒரு தடிதானும் விடுபடாமல் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டு குவிக்கவேண்டும்.

இதன்பின்னால் வரும் வெட்டிய அல்பல்கள் நான்கு பகுதி களில் குவியல்களாக இருக்கும். இதனை அவர்கள் சோலையில் இருந்து வெளியே வந்து குவிக்கப்பட்டுள்ள அல்பல்களை எண்ணிக் கணக்கிட்டபின்னே என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு குடிசைக்கு வருவர்.

இதற்கு இடையில் காலையில் சமைத்த உணவை சோலைக் காட்டிலோ அல்லது மலையிலோ வைத்து மதியம் சாப்பிடுவோம். இந்த நடைமுறை சரியாக ஏழு நாட்கள் நடந்தது. ஏட்டாவது நாள் வழமைபோல் காலை சமைத்த உணவையும் எடுத்துக்கொண்டு சோலைக்குப் போனோம். போய் அவர்கள் அலம்பலை வெட்ட நானும் இழுத்துக் கொண்டிருக்கையில் மதியமானதும் மதியச்சாப்பாட்டினை ஒரு குன்றின் மீதிருந்து சாப்பிட்டோம்.

இதன்பின் அலம்பல் வெட்டும் பணி ஆரம்பமானது. நானும் ஓடி ஓடி அலம்பலை இழுத்துக் கொண்டிருந்தேன். பி.பகல் சராசரி மூன்றுமணிபோல் எனது சின்னப்பா மகன் தண்ணீர் முட்டியில் குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை இந்த அருவியில் வரும் நீரில் யானையின் எச்சம் கலந்து வருகின்றது. எனவே நீர் நாம் சோலைக்கு வந்த வழியே போய் குடிசைக்கு அண்மையில் ஓடும் அருவியில் நீர் எடுத்துவாரும் மகன் எனக்கூறினார். அவரது வேண்டுகலை ஏற்று தண்ணீர் அள்ளி வதற்காக

சோலையில் இருந்து கொத்து முறித்துப்போட்டு வந்த அடையாளத்தின் படி வழிதடுமாறாமல் நாங்கள் தங்கும் ஓலைக்குடிசை யடிக்கு வந்தேன். குடிசையில் அக்காலத்தில் அனேகமான வெடிக் காரர்களும், வசதியுள்ள வயல் சொந்தக்காரர்களும் பாவிக்கும் மருந்துக்குழல் துப்பாக்கியோடு இருவர் நின்று நாங்கள் மரங்களில் கட்டி தொங்கவைத்திருந்த அரிசி, சாமான் சாக்குகளை அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இச்செயலைக்கண்டதும் மாமா! சின்னப்பா!! நமது சாமான் களை யாரோ அவிழ்த்தெடுக்கின்றார்கள் ஓடிவாருங்கோ எனச்சத்த மிட்டேன். ஆனால் சோலையினுள் நின்றவர்களுக்கு எனது அபயக் குரல் கேட்கவில்லை. இதனால் சாமான்களை எடுத்தவர்கள் துப்பாக்கி யோடு ஓடிவந்து:

அடோ பறக்கொள்ளோ! சத்தம் போடாதடா போட்டா ஒன்னய சுடுறது நாம எனச்சொன்னபடி ஓடிவந்தவர்கள் காட்டுத்தழைகளையும் கிளைகளையும் ஒடித்தெடுத்து அவற்றினால் என்னைக் கண்டபடி கால் சரீரங்களால் இரத்தம் சொட்டச்சொட்ட தாக்கியும் காட்டுக்கொடிகளைக் கொண்டு என்னை ஓர் தும்பாலை மரமொன்றில் கட்டி வைத்து விட்டு அவர்கள் அரிசி சாமான்களையும் எனது மாமா ஒரு வைத்தியர் என்பதனால் மலையடிவாரத்தில் கண்டு பிடுங்கிக் கட்டிவைத்திருந்த “மலைவேம்பு” எனும் முகிலிச்சாக்கினையும் எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது ஒரு நபரின் தோளில் போட்டிருந்த சால்வை போன்ற தொரு தணியினால் எனது வாயையும் இறுக்கமாகக்கட்டிவிட்டு வேகவேகமாகச் சென்றனர்.

இதனையடுத்து தண்ணீர் எடுக்கவந்த நான் இரு மணித்தியாலங்களாகத் தண்ணீருடன் சோலை போகாமையினால் சோலையில் குத்துக்கம்பு வெட்டிக்கொண்டிருந்த நால்வரும் தண்ணீர் அள்ளிவந்த தானா தம்பி! என ஆளை ஆள் குரல் கொடுத்துக்கேட்டு நான் அங்கு போய்ச்சேராததை அறிந்ததும் சோலையினுள் இருந்தே நான்கு பேரும்

தம்பி! தம்பி!! நீ எங்கு நிற்கிறாய்? எனச் சோலையை விட்டு வெளியேறி நாலாபக்கமும் கூவென்று கூவென்று கூச்சலிட்டபடி தேடினர்.

நான் சோலையிலோ, சோலையை அண்டிய பகுதியிலோ தென்படாமையினாலும் பதில் குரல் கொடாமையினாலும் ஆளை ஆள் முண்டியடித்தபடி குடிசையடிக்கு ஓடிவந்தனர். ஓடிவந்தவர்களில் என்னிலையை நாவற்குடா பழனிமாமாதான் முதலில் கண்டார். கண்டவர் கடவுளே! இதென்ன அநியாயம்? எந்தக்கண்கெடுவான் இந்தப் பிள்ளைக்கு இப்படிச்செய்தவன் என்று சொல்லியும் வாய்விட்டு அழுதும் வந்து எனது வாய்கட்டையும் அவிழ்த்தார். இதனைத் தொடர்ந்து ஏனைய மூவரும் ஓடிவந்து அழுதழுது என்னப்பா உனக்கு நடந்தது என விசாரித்து எனது உடலாலும், கால்களாலும் சிந்திய இரத்தங்கள் காய்ந்து இருந்ததைக் கண்ணுற்றதும் நால்வரும் குழந்தைகள், பெண்களைப் போல் அழுதனர். பின் பழநி மாமா தனது சால்வையில் அருவித் தண்ணீரைத் தோய்த்தெடுத்துவந்து இரத்தக்கறைகளைத் துடைத்தார்.

நான் அங்கு நடந்தவற்றைக் கூறினேன். இவர்கள் நால்வரும் செய்வதறியாது பத்து இருபது நிமிடங்கள் வரை சிந்தித்தநிலையில் இருந்து ஒரு முடிவிற்கு வந்தவர்களாக நாம் இந்தப் பயணத்தில் குறைந்தபட்சம் நூற்றிலும்பது வண்டி குத்துக்கம்பாவது வெட்டிய பின்தான் ஊர் போவதாக எண்ணினோம். ஆனால் இந்த அப்பாவி குழந்தைப் பிள்ளைக்கு இப்படி ஒரு அநியாயம் நடந்த பின் நாம் சாப்பாட்டிற்கான சாமான்கள் இருந்தாலும்கூட இனி ஒரு நாளேனும் இங்கு நிற்க முடியாது. வெளிக்கிடுவோம் ஊர் போவோம் எனக்கூறியபடி என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு படுகாட்டு மண்டுர் திரு. பொன்னம்பலம் மாமா வாடிவந்து அங்கு எனது மாமாவினால் கொறுக்காய் கட்டி மஞ்சள் உப்பு போன்றவற்றை வாடியில் கேட்டுப்பெற்று அரைத்தும், அடுப்பில் இட்டுச் சூடாக்கி அடிபட்ட கால்கள், மேல்கள் (சரீரங்களில்) எல்லாம் பூசியபின்னே ஊருக்குத் திரும்பினோம்.

4

சபாவுரத்தினம் அவர்கட்கு அடித்தேன்

ஒருமுறை எனது மூத்தமாமா அவர்கள் நெல்லுச்சேனை வட்டையில் உள்ள ஒண்டவிட்ட மாமா சங்கரப்பிள்ளை அவர்களின் கட்டைக்காடு வயலினையும், சின்னப்பா அவர்கள் இதே சங்கரப்பிள்ளை மாமாவின் மற்றுமோர் வயலான பழம்பூமி வயலினையும் வேளாண்மைச் செய்திருந்தனர். நான் இருவயல் வாடிகளுக்கும் உரியவனாக ஓர் இருமாதங்கள் செயற்பட்டு வந்தாலும் மாமாவின் கெடுபிடி காரணமாகப் பழம்பூமி வாடியையே நிரந்தர வதிவிடமாய் சின்னம்மா சின்னப்பாவோடே ஒட்டிக்கொண்டு வரலானேன்.

இந்நிலையில் வயல் வட்டைகளெல்லாம் கதிர் பறிந்து கடுங்காவல் நடந்த நேரம். எங்கள் பழம்பூமி வாடிக்கு வயல் வேலிக்காவற்பறனாக இரண்டும், மாமாவின் கட்டைக்காடு வயலுக்கு வேலிக்காவற்பறன்கள் மூன்றுமாகும் யார்யாருடைய வயல் வாடிகளானாலும், அவரவர்களுக்கென வேலிகட்ட வட்டவிதானை, அதிகாரி ஆகியோரினால் அளந்து போட்டபடியே வேலிகட்டியும், காவற்பறன் போட்டும் ஒவ்வொரு வாடியிலும், காவற்பறன்களிலும் இரவில் தங்கி காவற் பார்க்க வேண்டும். மட்டுமல்லாமல் வேலியோரம் புல்லுச் செதுக்கியும், வயல்களுக்கிடைக்கிடை சுடுவான் எனும் பறன்கட்டி அதிலே விறகுக்கட்டைகளைப் போட்டு விடிய விடிய தீமூட்டவேண்டும். இதையெல்லாம் மீறும் வாடிக்காரருக்கு எதிராகக் கடும்பிரம்படி கொடுக்கப்படும்.

மேலும் எதிரும் புதிருமாக அந்த நூற்றுக்கணக்கான வயல் வட்டையைச் சுற்றி மணிபிரம்பு எனும் ஒரு கோலையோ அல்லது தகரடப்பா, மணி, சிறப்பை போன்றதையோ தட்டித்தட்டி ஓசையிட்டபடி

காவற்பறனுக்குப் பறன் கொடுத்து அந்தக் குறிப்பிட்ட மணி, பிரம்பு வயல் வட்டையை விடியவிடியச் சுற்றிவரவேண்டும். ஒருவர் கொண்டுவரும் கோலை வாங்கிக்கொண்டு அடுத்த பறன்காரரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்து ஒரு ஐந்து, பத்து நிமிடத்துக்குள் மற்றக்கோல் வந்துவிடும். ஒரு காவற்பறனில் இருந்து மற்ற காவற்பறனுக்குள்ள தூரம் இருக்கும். இந்த கூப்பிடுதூரம் மணிபிரம்பு சுற்றும் நடைமுறையானது வயல் விதைத்து வேலிகள் அனைத்தும் கட்டிக் காவற்பறன்களும் வேலி யோரங்களில் கட்டிமுடிக்கப்பட்டதும் மணிபிரம்பு சுற்றும்முறை ஆரம்ப மாகிவிடும். ஆரம்பத்தில் ஒரு இரவைக்கு மணிபிரம்பு ஒருவழிப்பாதை யாக ஐந்து முறை சுற்றிவரவேண்டும் அல்லது நான்கு முறையாவது சுற்றிவரவேண்டுமென்று கூட்டத்தில் முடிவெடுத்து, மேலும் வேளாண்மை வளர வளர மணிபிரம்பின் சுற்றும் எண்ணிக்கையும் படிப்படியாகக்கூடி வேளாண்மை கதிர் பறிந்து விளைந்து வெட்டும் வரை இருவழிப்பாதையாக எதிர் எதிராக விடியவிடிய பலமுறை சுற்றிவரவேண்டும். இதனால் வயல்வட்டையில் அக்காலத்தில் யாருமே இரவில் தூங்கமுடியாது.

அதிலும் என்போன்ற சிறு பெடியனுக்கு வயலில்போய் கால் மிதிக்கும் ஆடி, ஆவணி மாதம் முதல் வயல் விதைத்தும், விளைந்து குடுமிதித்து நெல் வீடு வரையுமுள்ள ஆனிமாதம் வரை சராசரி பத்துப்பதினொரு மாதகாலத்திற்கு சொல்லில் விளக்கமுடியாத வேலைகளும் ஓய்வு தூக்கம் என்ன என்று அறியமுடியாத ஒரு பெரும் தண்டனையாகவே இருக்கும்!

ஆம்! அந்தக்காலத்து வட்டைகளில் விவசாயி, தொழிலாளர் கள் பட்ட இன்னல், இடரைச் சொல்வதானால், ஐந்நூறு ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட நூல்களாகப் பல நூல்களே எழுதலாம். இதனாற் தான் செட்டிக்கு வேளாண்மை செம்மப்படாது என்றும் வல்லவனுக் குரிய வல்லாண்மை என்றும் பலர் சொல்வர். சோம்பேறிகள், சொகுசு விரும்பிகள், பயந்தான்கொள்ளிகள், கும்பகர்ணன் போன்றவர்கள் நினைத்துப்பார்க்க முடியாத தொழிலாகவே இருந்தது அன்றைய வேளாண்மைச்செய்கை.

இந்தத் தொழிலாளர்கள் கொடிய வறுமை, பஞ்சத்திலும் அரைவயிறு, கால்வயிறுப் பட்டினியோடு பொறுமை, தியாகம், துணிவு, தைரியம், விழிப்பு, புத்திசாலித்தனம், பிறர் கேளாமலே உதவி ஒத்தாசை செய்யும் மனப்பக்குவம், இரக்கசிந்தை போன்ற இன்னோ ரன்ன பண்புகளை கொண்டே விவசாயம் செய்தவர்களாவர்.

மதவாதிகளின் போதனைகளும் அறிஞர்களின் அறிவுட்டலு மின்றி மனிதநேயமும், ஒழுக்க விழுமியங்களும், ஒருவருக்கொருவர் கொண்டு கொடுத்து உதவி இயல்பாகவே இருந்து வந்தகாலமதில் வயலெல்லாம் விளைந்து அறுவடைக்கு ஒருமாதம் ஒன்றரைமாதமென இருந்தபோது வயற்காவலும் கரும். கெடுபிடியாக இருந்தது இரவில் எப்படியும் மணிபிரம்பு கொண்டு சுற்றும்முறை விடியவிடிய இருந்தது.

இந்த நடைமுறை இருந்த நாட்களில் வயல் வாடிகளிலும் வயலோர வேலிக்காவற்பறன்களிலும் இரவில் கண்டிப்பாக ஒவ்வொருவரும் அந்தந்த வாடிகள் பறன்களில் தங்கித்தரித்து மாடு, பன்றி, யானை போன்றவை வயலில் நுழைந்து அழிவு ஏற்படாதபடி காவற்காக்க வேண்டிய கட்டாயமாகும்.

இந்த நிலையில் மாமாவின் கட்டைகாட்டுவாடிக்கும் வயலோரப்பறன்களுக்குமாக மொத்தம் நான்கு பேர் இருந்தேயாக வேண்டும். ஆனால், ஏதோ காரணத்தினால் மாமாவின் வாடியில் மூன்றுபேர் மாமா உட்பட ஊர் சென்றவர்கள் வயல்வாடிக்கு இரண்டு நாட்களாக வரவேயில்லை.

இதனால், நான் வாடிகொண்டதும், சின்னப்பா வயல் செய்யும் பழம்பூமிவாடியிலுள்ளதுமான வாடிக்கும் வயலோர காவல்பறனுக்கு மாக நானும் சின்னப்பாவும் இன்னுமோர் வேளாண்மைக்காரரும் சின்னப்பா முறையான திரு.இ.ஆறுமுகம் என்பவருமாக இருந்தோம். இந்த மூன்றுபேரில் சின்னப்பா வயல்வாடியிலும் நானும் திரு. இ. ஆறுமுகச் சின்னப்பாவும் வயலோரப்பறனில் தங்கி காவல்காத்து வந்தோம்.

மாமாவின் வயல் காவலுக்கு மூவர் பற்றாக்குறை இருந்தத னால் சின்னப்பா என்னை மாமாவின் காவற்பறன் ஒன்றிற்குப் போய் அங்கு இருகாவற்பறன்களையும் நீயே தீமூட்டியும் அங்கு வரும் மணிபிரம்பையும் நகர்த்தவேண்டும் என்றும், அங்கு மாமாவின் வாடியில் எஞ்சிநிற்பவரும் மாமாவின் மைத்துனருமான திரு.சபாரெத்தினம் என்பவரை கட்டைக்காட்டு வாடியில் நின்றும் வயலோரக்காவற் பறனில் நின்றும் இருஇடங்களையும் இருவர் நின்று காவற்காப்பது போல் காக்கவேண்டுமெனப் பணித்தார்.

இந்தப்பணிப்பின்பேரில் கட்டைக்காட்டுவாடிக் காவற்பறன் களுக்கு காவலுக்குச் சென்ற என்னை, மாமாவின் மைத்துனரும், எனக்கு சின்னப்பா முறையான திரு.இ.சபாரெத்தினம் என்பவர் தம்பி! எனக்கு கட்டைக்காட்டுவாடியைவிட்டு வயலோரக்காவற்பறனுக்குப் போகமுடியாது. காரணம் வாடியில் கனபெறுமதியான சாமான்கள் கிடக்கின்றன. எனவே மூன்று காவற்பறன்களையும் நீதான் பார்க்கவேண்டும் என்றார்.

நான் அதற்கு என்னால் மூன்று காவற்பறன்களையும் காவற்காக்க முடியாது. அப்படியென்றால் நான் உங்கள் வாடியில் நின்று வாடியைக் காவற் பார்க்கின்றேன். நீங்கள் மூன்று காவற்பறன்களையும் காவற்பார்க்கலாந்தானே என்று கூறினேன். ஆனால் அதற்கவர் நீ சின்னப்பெடியன், உன்னை யாரும் வந்து அடித்துக்கட்டிவைத்துவிட்டுச் சாமான்களை அள்ளிக்கொண்டு போய்விடுவானுகள், மட்டுமல்ல இந்த வாடியில் சுடலை வைரவன் இரவில் நடமாடுது நீபயந்துபோவாய் என்றார்.

“எனவே சின்னப்பா நீங்கள் வாடியில் சுடலை வைரவனைக் காவலுக்கு விட்டு விட்டு” உங்கள் வயலோரக்காவற்பறனுக்கு வாருங்கள் என்று சொல்லி அவரது பதிலை எதிர்பாராமல் நான் காவற்பறன்களுக்குச் சென்று மூன்று பறன்களிலும் தீயை விறகுபோட்டு மூட்டியும் இரவில் மணிபிரம்புகளை மூன்று காவற் பறன்களுக்குமான எல்லைகளைக்கடந்து நான்காவது பறனில் இருந்தவரிடம் கொடுத்துவிட்டு அவர்தரும்

மணிபிரம்பை அடுத்த பக்கமுள்ள நான்காவது பறனில் கொடுத்தும் மேலும் இவர்தரும் மணிபிரம்பை வாங்க முன்புகொடுத்தவரிடம் கொடுத்தும் நடமாடிக்கொண்டிருந்தேன்.

இந்த மூன்று பறன்களுக்குமுள்ளதும் இருபக்கங்களில் உள்ளதுமான நான்காவது பறன்களுக்குமுள்ள தூரம் உத்தேசம் குறைந்தது கால்மைல் தூரத்திற்குமேல்த்தான் இருக்கும். இந்த வேலியோரப்பாதையில் இருமருங்கும் இடுப்பளவுள்ள புற்களும் மட்டுமல்ல இடைக்கிடை முழங்கால் அளவு பெருந்தண்ணீருமாகும். இப்படியான பாதையில் இரவு உத்தேசம் ஏழுமணிமுதல் விடிவதற்கு எப்படியும் ஒருசாமம் இருக்கும்வரை முன்னும் பின்னும்மாகத் தண்ணீரில் பாய்ந்து பாய்ந்து நடந்தும் அலுத்துக்களைத்த நிலையில் கட்டைகாட்டுவாடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த திரு.இ.சபாரெத்தினம் சின்னப்பாவைப் பலமுறை குரல்கொடுத்து கூவென்று சத்தமிட்டு வயலோரக்காவற் பறனடிக்கு வருமாறு அழைத்தேன்.

அவர் ஓர் இருமணிநேரத்தின் பின் ஒருபறனடிக்கு வந்தவரிடம் சின்னப்பா என்னால் இனிமேல் முடியாது தண்ணீரில் ஓயாமல் நடந்து நடந்து கால்கள் இரண்டும் கடுமையாக வலிக்கிறது. எனவே உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும் நான் சற்று இருக்கின்றேன். நீங்கள் வரும் பிரம்புகளை நகர்த்துங்கள், கொண்டு கொடுங்க ளென்றேன்.

அதற்கு அவர் டேய்! நீ வந்தீரென்றால் எப்படியும் மூன்று காவற்பறன்களையும் விடியவிடிய காவற்பார்க்கத்தான் வேண்டும். முடியாத நீ எதற்கு வரவேணும்? விடியட்டும் உங்கமாமா வரட்டும் உனக்கு அடிவாங்கித்தானே என்று என்னை எச்சரித்தார். இதன்பின் என்னையே மறந்தநிலையில் எனக்குவந்த ஆத்திரத்தில் எதிரே பறனில் எரிந்து தங்கநிறத்தில் தணல் விட்டுக்கொண்டிருந்த வீரவிறகுக் கட்டையைத் தூக்கி அவருடைய முதுகு தோள்புயங்க ளென மின்னல் வேகத்தில் மூன்று நான்கு அடிகள் விட்டேன். முதலடியிலே ஆய்! என்ற சத்தத்தோடு வீழ்ந்தவரை தொடர்ந்து தாக்கிவிட்டு நான்காவது பறனில் காவலுக்கிருந்தவரும் சின்னக்குட்டி யரின் வயல்க்கீற்றுக்களை அந்த

வயலைச்செய்பவரும், தற்காலிக வட்டவிதானையும் சாலாப்பூலா மாணிக்கரெனப் பட்டப்பெயருடையவருமான திரு.மாணிக்கரின் பறனடிக்கு ஓடிவந்து அந்தச்சபாரெத்தினப்பல்லன் என்னை தண்ணீரில் தள்ளி அடித்து விட்டான் என்று அவரிடமும் சொல்லி அதேவேகத்தில் பழம்பூமி வாடியில் நின்ற சின்னப்பாவிடமும் உடுத்திருந்த வேட்டியையும் நீரில் தோய்த்து நானும் நீரில் வீழ்ந்து மூழ்கியபடியே சின்னப்பா முன்சென்று சபாரெத்தினச் சின்னப்பா அடித்து விட்டார் என்று அவரிடமும் பொய் சொன்னேன்! எனது கோலத்தைக் கண்ணுற்ற சின்னப்பா என்னிடம் எதுவித கேள்வியும் கேட்காமல் உதவிசெய்யப் போன பிள்ளைக்கு அந்த இளந்தாரிநாய் ஏன் அடிக்கவேண்டும்? என்றபிள்ளையிர வயதென்ன? அவன்ரவயதென்ன இரவில் தண்ணீரில் தள்ளி விட்டு இந்தப்பிள்ளையை அடித்துள்ளானே என்று சத்தம் போட்டபடி தற்காலிகவட்டவிதானையையும் கூட்டிக்கொண்டு ஏன் அடித்தாய் என விசாரிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் வட்ட விதானையிடம் சென்றபோது, வட்டவிதானையின் பறனடியிலே தீக்காயங்களோடு திரு.இ.சபாரெத்தினச் சின்னப்பா அணுகி அலறிக்கிடந்ததைக் கண்டு செய்வதறியாது அதிர்ச்சியில் நின்ற சின்னப்பாவை பார்த்து,

வன்னமணி! உன்ரபெடியன் செய்திருக்கும் வேலையைப் பார்த்தீரா? என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இது சரியான தண்டனைதான்! ஏன் என்றால் அந்தச்சின்னப்பெடியனை இந்த இளந்தாரி மூன்று காவற்பறனில் காவற்காக்கவிட்டு விட்டு அவர் மட்டும் நடுவாடியிலில் ஆரோக்கியமாகப் படுத்தவருக்கு கடவுளாகப் பார்த்துக்கொடுத்த தண்டனைதான் இது.

ஒரு தைரியமான பெரிய ஆளே செய்யாத அளவிற்கு அணில் நாக்குப்போலுள்ள அந்தப்பிள்ளை இந்த இரவு முற்றாக முளங்கால எவு தண்ணியில் பாய்ந்து பாய்ந்து கொஞ்சங்கூட சூத்துக்குந்தாமல் அவன் நடந்த நடையைப்பற்றி எனக்கல்லவா தெரியும்.

சரி நடந்தது நடந்துவிட்டது. சபாரெத்தினத்திற்கு மருந்தச் செய்வோம். இந்தா விடிந்துவிட்டது. இன்றைக்கு வயல் வட்டைக்கூட்ட மும்

இருப்பதனால் வட்டக்காரரையும் கூட்டி இதற்கான பிரச்சினைக ளையும் பேசுவோம் என்று சின்னப்பாவிடம் சொல்லியனுப்பியிருந்தார். சின்னப்பா பழம்பூமிவாடி வந்து எனை அழைத்து நீ அந்தப்பெரிய இளந்தாரிக்கு இவ்வளவு ஆக்கினையும் செய்து போட்டா என்னிட்ட வந்து அவன் அடித்துப்போட்டான் என்று சொன்னதீ? இன்றைக்கு வயல்வட்டைக்கூட்டமும் நடக்கப்போகுது. நீ அவன் சபாரெத்தினத் திற்கு நெருப்புக்கட்டையால் அடித்ததைப் பற்றிக் கூட்டத்தில் தற்காலிக வட்டவிதானையான மாணிக்கரே முறையிடப் போறார். வயல்வாடி களில் உள்ளவனுள் கூடி அடித்த உன்னை கட்டிவைத்து சபாரெத்தினத்தை தீக்கட்டையால் அடித்ததுபோல் உன்னையும் அடிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்போறானுள் நீயும் அடிவாங்கிச் சாகு. வயல்காரனுள் எல்லாரும் சேர்ந்து அடிக்கச்சொன்னால் நாம் என்ன செய்யமுடியும்.

உனக்கு மணிபிரம்பு நடத்த ஏலாது, முடியாது என்றால் நீநம்மட வாடிக்கல்லவா ஓடிவந்திருக்கவேணும். அதைவிட்டுப்போட்டு அவனுக்கு நீ ஏன் அடிக்க வேண்டுமென என்னைச்சின்னப்பா திட்டினார். நான் ஒன்றும் பேசாமல் அடித்தால் அடிக்கட்டும் என்ற தைரியத்தில் இருந்தேன்.

அவர்கள் சொன்னது போல் வயல்வட்டைக்கூட்டமும் கூடியது வயலோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களோடு எனது பிரச்சினையும் அலசி ஆராயப்பட்டது. எனது பிரச்சினைக்கு தற்காலிக வட்டவிதானையும் மற்றைய நான்காவது வயலோரப்பறன் காவற்காரரும் உண்மை நிலையை சொன்னதனால் தீர்ப்பு எனக்குச் சாதகமாகவும் திரு.சபாரெத்தினச் சின்னப்பாவே குற்றவாளி என்றும் ஏகமனதாக தீர்ப்பானது.

என்னதான் தீர்ப்பானாலும் பல வருடங்களாக எனது மனச்சாட்சியே என்னை வருத்திக்கொண்டிருந்தது! ஏனெனில் என்னால் காவற்காக்க மணிபிரம்பு கொண்டு செல்ல முடியாத நிலையில் நான் சின்னப்பா சொன்னதுபோல் எங்கள் வாடிக்கே திரும்பியிருக்க லாம். அந்தப் பெரிய என்னில் வயது கூடிய ஒரு இளைஞருக்கு நான் அடிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லைத்தானே?

5

காலஞ்சென்ற பரிகாரம்

எனக்கு வயது உத்தேசம் பனிரெண்டு, அல்லது பதின்மூன்று இருக்கலாம். அந்த வயதில் எனது சகோதரியின் கணவர் காலஞ்சென்ற திரு. மூ. சிவங்ஞானம் மச்சானின் அப்பா திரு. மூத்ததம்பி மாமா மச்சானின் தம்பிமாரான திரு. மூ. அருளம்பலம் மச்சான், காலஞ்சென்றவரான திரு. மூ. நடராசா ஆகியோருடன் என்னை அவர்களிடம் வயல் வேலையைப் பார்த்துச் செம்மையாகச் செய்யப்பழகவேண்டு மென்ற எண்ணத்திலும் உதவிக்காகவும், நெல்லுச்சேனைவட்டையில் பழையபூமி வாடியில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டனர்.

நான் சம்பளம், கூலி பெறாத அரைக்கூட்டு வேளாண்மைக் காரனாக அங்கு நியமிக்கப்பட்டேன். வயலில் வேளாண்மைச் செய்யும் விவசாயிகளை வேளாண்மைக்காரன், முல்லைக்காரன், முக்காக் கூட்டுக்காரன், அரைக்கூட்டுக்காரன் என்றழைப்பது அக்காலமுறை.

இந்த முறையிலுள்ளபடி முல்லைக்காரனே ஆணையிடுபவராகவும், ஆலோசனை கூறுபவராகவும், வழி நடத்துபவராகவும், பொறுப்புள்ளவராகவுமே இருப்பார். எனவே! இவரது சொற்களுக்கும் வழிநடத்தலுக்கும் ஏனைய வேளாண்மைக்காரர்கள் பணிந்து ஏற்றுச் செயற்படவேண்டும்.

இந்த நடைமுறைகள் ஒருபுறமிருக்க எனது மச்சானின் தந்தை அவர்கள் சிறந்த வேகவிவேகமுள்ள ஒரு விவசாயியாவார். அவரைப் போலவே அவரது வயது வந்து திருமணமான, திருமணமாகாத ஆண்பிள்ளைகள் அனைவருமே ஏன் வீட்டிலும்கூட திருமணமான திருமணமாகாத பெண்பிள்ளைகளும் கூட, அவரைப்போல் சிந்தனை, சொல், செயலெனச் சிறந்தும் வேகவிவேகமாகவுமே செயற்படுவர்.

எனது மச்சானின் தந்தையும் அவர் வழிசெயற்படும் அனைவரும் செய்யும் எந்தவேலையானாலும் அவர்களின் கைபட்டால் கைலாயப் பொருட்களாகவே மிளிரும். எனது மாமனாரும் அவரது ஆண் மக்களும் வேலைகள் செய்யும்போது அவர்கள் எதனைக் குறித்தோ, வெட்டிவா கட்டிவா, கொண்டுசெல், கொண்டு வா எனச் சொன்னாலும் ஆணையிட்டாலும்: அவர்களின் ஆணையச் சொல்லை மறுத்து முடியாது ஏலாது என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடாது.

இதனடிப்படையிலே அவர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்த அனைவரும் செயற்பட்டு வந்தனர். நானும் அவர்களுடன் இணைந்து அவர்களின் ஆணைப்படி சொற்படி ஏன் அவர்களையும் விஞ்சும்படி அவர்களே எனது செயல், நாணயம், ஊக்கம், முயற்சி கண்டு எனை பாராட்டும் படியாக நடந்து வந்தேன்.

எனது பணி வயல்வாடியில் சமைப்பது, அவர்களுடன் இணைந்து எருமைக்கடாக்களை ஏரில் இணைத்து வயல் உழுவது, வரப்பு கட்டுவது, விதைவிதைத்து உழுதியவரவைகளில் மூலைகளைக் கொத்திப்புரட்டி விதையை மறைப்பது, நீரோட அழைபோடுவது காட்டில்ச்சென்று ஆயிரக்கணக்கான வயல்வேலிக்கான கதியால் எனும் தடிகளை வெட்டும்போது அவர்களுடன் சேர்ந்து வெட்டுவது,

வெட்டிய கதியாற்றதடிகளைத் தோளில் சுமந்து காட்டிற்கு வெளியேயுள்ள இடங்களில் அடுக்கக்கொடுப்பது, வேலிவரிய காட்டில் புகுந்து பாற்கொடிகளை அறுத்துவருவது, உழும் எருமைக்கடாப் புணையல்களை இரவிரவாக கண்விழித்து புல்மேய விட்டுக்கட்டுவது போன்ற அனைத்து வேலைகளையும் மழை, பனி, காற்று, வெயில், இரவு, பகல் பாராமல் செய்து வந்தேன்.

எங்கள் அனைவரினதும் அனைத்துப் பணிகளுக்குமிடையே காலமும் நகர்ந்து நாங்கள் விதைத்த விதையும் பயிராகி, பாம்பாடும் பயிராகி, இளம் குடலையாகி, குடலையாகி, கதிராகி அதுவும் படிப்படியாக வளர்ந்து வந்தது. இதற்கேற்ப எங்கள் கடமையும் வேலையும் நாளுக்குநாள் கூடி வேலிக்கால் புல் செதுக்குவது, நடைவரம்புப் புல் செதுக்குவது, காவல்

பறன்கள் கட்டுவது, வேலிகளின் ஊடாகப் பன்றி, மாடுகள் வராமல் வேலிகளுக்கு மேலதிகமான பன்றிக்கான கீழ்வரிச்சி கட்டுவது, குரைமுள் வெட்டி வேலியில் கட்டுவது, கட்டிய காவல்ப் பறனில் வேலிக்காலில் இருந்தபடி கண்விழித்துக் கதிராகிய வேளாண்மையைப் பாதுகாப்பதெனும் கடுமையான பணியில் இறங்கி ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தோம்.

இந்தக் காலப்பகுதி எப்படியும் பங்குனி மாதப் பகுதியாக இருக்கலாம். இக்காலப்பகுதியில் எங்கள் ஊரில் பலர் தங்கள் வேளாண்மை வயல்கள் விளைந்தும் விளைந்த வயல்களில் அறுவடை செய்து புதிரும் உண்ட நிலையில் இருந்தனர்.

ஆனால் எங்கள் வயல் அமைந்துள்ள நெல்லுச்சேனை வட்டை, தும்பாலைவட்டை, புதுவட்டை, படுகாட்டுவட்டைகளெனப் பெரும் பெரும் வயல்வட்டைகள் விளையவில்லை.

இங்கே அக்காலத்தில் முந்தி வயல் விளைந்த வயலின் சொந்தக்காரர்கள் பிந்திவயல் விளையவுள்ள விவசாயிகளிடமும் வயலின் சொந்தக்காரர்களிடமும் உங்கள் வயல்விளையவில்லை யானால் எனது வயல் வந்து உங்கள் சாப்பாட்டிற்காகவும் புதிர் உண்பதற்காகவும் ஒருவரவையையோ அரைவரவையையோ அறு வடைசெய்து அடித்துத் தூத்திக்கொண்டு போய் சாப்பிடுங்கள் என்று தாமாகவே இவர்கள் கேட்காமலே முன்வந்து மனிதாபிமான முறையில் சொல்லுவார்கள். இந்த முறையின்பேரில் எனது மச்சானின் அக்காவினது கணவரும் வயலின் சொந்தக்காரருமான காலஞ்சென்ற திரு.பொன்னம்பலம் (இவரைப் பொக்கணியாத் தையின் பொன்னம்பலமென்று அவரின் தாயின் பெயரினை முதன்மைப்படுத்தியே ஊரில் உள்ளோர் கூறுவர்).

இந்தப் பொன்னம்பலம் அண்ணரின் வயல் படுகாட்டுவட்டைக்கு உட்பட்டதும் மேடானதும் ஒருபுறமுள்ளதுமான வயல் விளைந்திருந்தது. இதனால் அவரின் அழைப்பின்பேரில் எங்கள் மச்சானின் தம்பிமாரான திரு.மு.அருளம்பலமச்சானும் காலஞ்சென்ற திரு.மு. நடராசா மச்சானும் புதிர் வெட்டி அடித்து புதிர் நெல்லுக் கொண்டு நல்ல நாளில்

சாப்பிடுவதற்காக என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு படுகாட்டுவட்டை திரு.பொன்னம்பலம் அண்ணனின் வயல்வாடிக்குச் சென்றோம்.

சென்ற நாங்கள் காலை ஏழுமணிபோல் திடீரான ஒரு வரவையை தேர்ந்து அதனுள் இறங்கி வேளாண்மை வெட்டினோம். இத்தனைக்குமிடையில் நான்காவற் பறனில் காவலுக்காக எனது கால் நீட்டும் பக்கமாகப் பறனோடு கூடிய சுடுவான் எனும் இடத்தில் தீமூட்டியபடியே தூக்கமில்லாமல் கண்மூடியிருந்தாலும் உறங்காமல் உணர்வுடன் படுத்திருந்தேன்.

அப்போது தீ பிரகாசமாக ஒளிவிட்டதும் திடீரென எழுந்தேன். எழுவதற்குள் நான் உடுத்திருந்த நான்கு முழத்திலான முண்டுத்துண்டுத்துணி அரைவாசி எரிந்துள்ளது.

இந்த எரிந்து அரைகுறையான துண்டோடும் அரையிலே கட்டிய கச்சையோடுமே நான் அவர்களுடன் சென்று வேளாண்மை வெட்டி நேன். அந்தக்காலத்தில் எனக்கெலாம் சேட் பள்ளிக்கூடம் செல்லும் காலத்திலிருந்தே இருந்தும் போடும் பழக்கமிருந்தும் வயல் வட்டைகளில் சேட்டணிந்தோ வேட்டி கட்டியோ திரிய முடியாது. அக்காலத்தில் சேட், வேட்டி அணிபராயினும் சால்வை வேட்டி அணிபவராயினும் வயல்வாடி சென்றதும் வேட்டியைச் சுருட்டி பந்து போன்று வைத்துவிட்டு இராப்பகலாக கச்சையுடனும் அவசியமேற்படும் பட்சத்தில் சால்வையை அரையில் கட்டியும் வயலில் காலம் கழிப்பர். இதைவிட வேட்டி போர்வை அது, இது என்றெல்லா மில்லை. வயல்வாடியில் இருந்து ஊர்வரும் போது மட்டுமே வேட்டியை கட்டிக்கொண்டு வரமுடியும் வருவார்கள்.

மேலும் வயலில் வேளாண்மை வெட்டிக்கொண்டிருக்கும் போது திரு.மு.அருளம்பல மச்சானவர்கள் மச்சினன் ஓடிப்போய் அந்தவாடியில் குடிக்கத்தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வாரும் எனச்சொன்னார். நாங்கள் வேளாண்மை வெட்டிக்கொண்டிருந்த வயல்வரவைக்கும் தண்ணீர் எடுக்கப்போகும் தென்னைமரவாடிக்கும் இடையில் கூப்பிடு தொலைவிருக்கும்.

நான் தண்ணீர் எடுக்கப்போகவுள்ள வாடியில் அங்கு யாருமே இல்லை என்பதையும், அங்கு கடிக்கும் ஒரு பெரிய கருப்பு நாய் நிற்பதையும் அறிவேன். ஆனால் கடிநாய் அங்குள்ளதே என்று என்னால் சொல்லமுடியாது. காரணம் முன்கூட்டியே குறிப்பிட்டதுபோல் அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னால் உயிர் பிரியும் நிலையுள்ள ஆபத்துக்கள் இடர்கள் என இருந்தாலும் அதனை அவர்களிடம் கூறவோ மறுக்கவோ முடியாது. இதனால் திரு.மு.அருளம்பலம் மச்சான் சொன்ன அதே நிமிடம் நான் வேளாண்மை வெட்டிக் கொண்டிருந்த தாள்க்கத்தியை வரப்பில் குத்தி வைத்தபடி வயல்வாடியை நோக்கி ஓடினேன்.

எனைக்கண்ட நாய் இலகுவான சத்தத்துடன் முறுகியபடி வாடியின் நுழைவாயிலில் படுத்துக்கொண்டிருந்தது நான் எதிர்பாராமல்த் திடீரென ஓடிவந்து எனது வலதுகாலின் முழங்கால் மடிப்புக்கிடையில் தன்வாயை விரித்தும் காலின் முன் கெண்டையிலும் மடிப்பிலுமாக நான்கு பற்களைப் பதித்தபடி கடித்துக் கவ்வி இரண்டு மீற்றர் தூரத்திற்கு எனை பாடத்தில் வீழ்த்தி இழுத்துச் சென்றது.

பாடத்தில் எனைவிழுத்திச் சென்ற நிலையிலும் நான் அழுவமில்லை, யாரையும் சத்தமிட்டு அழைக்கவுமில்லாமல் ஒரு வகையில் கைஊன்றி எழுந்து நிமிர்ந்து நாயின் வாயினுள் கையை நுழைத்து இரு தந்தங்களையும் விரித்துக் காலைக் கழட்டியும் நாயின் அடி நாக்கினை வலது கையினால் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்ட அதே நிமிடம்!

வயல்வாடியினினதும் நாயினதும் சொந்தக்காரரும் எனது மச்சானின் அக்கா கணவருமான திரு.பொன்னண்ணந்தற்செயலாக வாடியினுள் நுழைந்தார். நுழைந்தவர் இக்காட்சியைக் கண்டு தன்னையே அறியாமல் அடக்கடவுளே! இது என்ன கொடுமைராதம்பி! டேய் அருளம்பலம் நடராசா ரெண்டுபேரும் ஓடிவாருங்கடா என்று குரல் கொடுத்தார். அவர்கள் இருவரும் ஓடிவந்து கொண்டிருக்க வாடியில் உள்ள நெல்லுக்குற்றும் உலக்கை ஒன்றினை எடுத்து ஓடிவந்தர்வகளிடம்

கொடுத்து இந்தநாயின் கழுத்துக்குமேல் உலக்கையை போட்டு நாயை அமர்த்திப் பிடித்துப் பெடியனை எழும்ப விடுங்கடா என்றார்.

அவர்களும் நாயின் கழுத்தின்மேல் உலக்கையை போட்டு பிடித்து என்னை விடுவித்தனர். ஆனால் நாயைப் பிடித்திருந்த பிடியை அகற்றுவதற்குள் வாடியில் இருந்த துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு வந்து திரு.பொன்னண்ணன் தான் வளர்த்த நாயென்றும் பாராமல் ஒரேவெடியில் அந்தநாயைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டார். இதன்பின் தனது மைத்துனமார் இருவரையும் பார்த்து அருளம்பலம் உங்களுக்கு இந்த வாடியில் கடிக்கிற நாய் கிடக்குதெனத் தெரிந்தும் இவன் தம்பியைத் தண்ணீர் எடுக்க அனுப்பியுள்ளீரே! ஊங்களுக்கு ஆர்வமும் அவசரமும் இருக்கும் அளவிற்கு ஆழமான அறிவில்லை. அப்படி இருந்தால் இந்தப் பெடியன் இப்படியான கொடுமைக்கு ஆளாவானா?

சரி இந்தப் பெடியனை ஊருக்கு எப்படிக் கொண்டு போறது? இந்த வயல்வட்டைகளில் என்ன வண்டில் மாடு ஏதும் இருக்கா, காட்டுப் பாதையில் ஊருக்குக் கொண்டு எப்படிப்போறது? அதுவுமில்லாமல் வயலை அழியப்போட்டுத்து எப்படிப் போவது யார் போவது? சரி ஊருக்குப் போற யாரும் இருந்தால் சொல்லிவிடுங்கள் என்றபடி பொன்னண்ணன் அவரது வயல் வேலைகளில் இறங்கினார்.

புதிர் உண்ண வேளாண்மைவெட்ட வந்தவர்களும் மதியம்வரை வெட்டி உப்பட்டி காயட்டும் நாளை மறுநாள் அடித்துத்தூற்றலாம் எனச்சொல்லியபடி அவர்களும் நெல்லுச்சேனை பழையபூமிவாடி சென்றனர். இருசாராரும் சென்றதன்பின் நான்மட்டும் நாய்கடித்த வாடியில் அன்று மாலைவரை தனிமையில் நின்றேன். மாலை ஏழு மணியளவில் திரு.பொன்னண்ணனும் அவரது தம்பி திரு.செல்லையா அண்ணனும் வந்தனர்.

அன்று இரவு சமைத்து எனக்கு சாப்பாடு தந்தனர். ஆனால் எனக்கு உணவுண்ணமுடியாதபடி நாயினால் கடியுண்ட கால் வலியும் அதனோடு கடும் காய்ச்சலும் காயத்தொடங்கியது. இந்தநிலையில்

வயலின் அந்திரவாடியில் அவர்களால் என்மீது அனுதாபந்தான் காட்டமுடிந்தது வேறு எனக்கு மருந்து மாத்திரை தந்து உதவு மளவிற்கு அந்த இடத்தில் அவர்களால் முடியாது.

புதிருண்ண வேளாண்மை வெட்டவந்து நெல்லுச்சேனை வயல்வாடி சென்ற திரு.மூ.அருளம்பலம் மச்சானவர்கள் ஊருக்கு யாரிடமோ சொல்லியதன் பேரில் நாய்கடித்து மூன்றாவது நாள் மாட்டுவண்டி ஒன்று வந்து அதில் ஏற்றித் திருப்பமுகாமம் ஊர்கொண்டுவரப்பட்டேன்.

இங்கு ஊர்வந்து எனது தாய்மாமன் திரு.வே.மூத்ததம்பி அவர்களும் ஓர் வைத்தியரென்பதனால் அவரை அழைத்து வந்து அம்மீ நாய்கடித்த எனது காலைக்காட்டினார்.

அவர் பார்த்துவிட்டு காயங்களில் சீழ்கட்டியுள்ளது எனவே காயத்தின் சீழை அகற்றி நன்றாகக் கழுவுவதோடு கடியுண்ட காயங்களில் இருந்து இரத்தம் வரும்படி காயங்களை கசக்குங்கள் என்றார்.

இவர் சொல்லியதும் எனது மற்றுமோர் மாமாவும் காலஞ் சென்றவருமான புலவர் திரு.வே.சின்னத்தம்பி மாமா நான் கதறக்கதற காலை கழுவிச் சீழ் நீக்கியும் இரத்தம் பீறிடவும் செய்தார். வைத்தியர் திரு.வே.மூத்ததம்பி அவர்கள் இரத்தம் சிந்திய காயங்களில் முகிலி மருந்தொன்றினை இரத்தத்தோடு மருந்து இறுகிப்பிடிக்கும்படி வைத்துக்கட்டினார்.

அந்த அவஸ்தையிலும் கட்டிய மருந்தின் காரணமாக நான் ஒருவாரங்களுக்குள் குணமாகாமலும். வயல்வாடி சென்றேன்.

6

பேய் சூட்டவந்த கதை!

எனது மனைவியின் தந்தையும் தாய்மாமனுமான திரு.வே.முத்ததம்பி அவர்கட்கு ஐந்து ஆறு இடங்களில் பல ஏக்கர் வயற்காணிகள். இன்றைய 37ம் கிராமத்திற்கும், 38ம் கிராமத்திற்கும் அண்மித்த இடங்களான புதுமுன்மாரிச்சோலை, ஆமக்கண்ணாச்சிரவட்டை கல்வட்டை, நாவலடிப்பள்ளம், மாசிலான்ரேசனைக்காடு, காத்தியின் சேனைக்காடு, நெல்லுச்சேனை, ஒல்லிமடு எனும் இடங்களே இந்த வயற்காணிகள் அமைந்த இடங்கள்.

இதிலே புதுமுன்மாரிச்சோலைக் காணியை கடந்த 56ம் ஆண்டளவில் கோயிற்போரதீவைச் சேர்ந்தவரும் மட்பார் வீதிக்கு அண்மையில் வசிப்பவரும், சட்டத்தரணியுமான திரு.க.நாராயணபிள்ளை ஐயாவின் தந்தை திரு.கந்தப்பர், திரு.தம்பியப்பா ஆகியோருக்கு 16 ஏக்கர் என நினைக்கின்றேன் அதனை எனது மாமாவிற்குவிட்டார்.

விற்றகாணிபோக எஞ்சிய பல ஏக்கர் காணிகளை நாங்கள் காலத்திற்குகாலம் வேளாண்மைச் செய்தும், குத்தகைக்கெனப் பிறருக்குக் கொடுத்தும் வந்த காலத்தில் எங்கள் காத்திரேசனைக்காட்டு வாடியில் வயல் விதைத்து, வேளாண்மை குடலையாக இருந்த பருவம். வாடியில் நானும் எனது மாமா, மாமி ஆகியோரும் வயலில் தங்கி இருந்த ஒரு இரவு எனது மாமா திரு.வே.முத்ததம்பி அவர்கள் ஏதோ ஒரு காரணத்தை வைத்து எனக்கு திட்டித்தீர்த்து கொண்டிருந்தார்.

மாமா அவர்கள் என்னை வைத்து வேலைவாங்குவதும், திட்டுவதும், அடிப்பதும் என்னைப் பொறுத்தவரை அவைகள் ஒரு புதுமையான விடயமில்லை. அது காலங்காலமாக எனது ஆறுவயது முதல்

இளைஞனாகி மாமாவின் மகளையே திருமணம் செய்து இரு குழந்தைகளுக்கு தந்தையான காலம்வரை நடக்கும் அன்றாடக் கடமைதான்.

இந்த அன்றாடக்கடமையில் நடந்த ஒரு விடயத்தையே இதிலே காட்சிப்படுத்துகின்றேன். மேலே குறிப்பிட்டதுபோல் மாமா, மாமி நான் ஆகிய மூவரும் வாடியில் தங்கியிருந்த ஒரு இரவு மாமா என்னைத்தரக்குறைவாக திட்டினார். மாமியும் எவ்வளவோ சொல்லித்தடுத்தும் அவர் கேட்கவில்லை. இந்நிலையில் மாமி! என்ன நீங்க வளர்ந்து வரும் ஒரு ஆண்பிள்ளைக்கு இப்படியா திட்டுவது? வேறு ஒரு பிள்ளையாக இருந்தால் இதையெல்லாம் கேட்டுற்று இத்தனை வருடங்களாக உன்காலடியில் கிடக்குமா என்று எனக்கு தன்மான உணர்வு ஏற்படும்படியான வகையில் மாமாவிற்குச் சொல்லியும் அவர் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவருக்கு தூக்கம் வரும்வரை திட்டிக்கொண்டே தூங்கிவிட்டார்.

எனக்கு அப்போது வயது பதினைந்து இருக்கலாம். எங்கள் வயல்வாடி அன்றையகாலத்து ஆம் புராதனக் காலத்தில் உள்ள “புரை” இந்தப்புரையானது கெட்டியான திருக்கொன்றை வாகை முதிரை பாலை போன்ற படுமரங்களால் ஆன கால்களும், வளை, விட்டம் போன்றவைகளினாலும் மேல்தட்டுடன் கூடிய களிமண் பறனும், தென்னங்கீற்று, வைக்கோலினால் வேயப்பட்ட கூரையுடனும் அமைந்தது.

சில வாடியின் மேல்தட்டுப் பறனில் ஆறு ஏழு பேர் உறங்கவும் சாமான்களைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கவும் ஏன் பெருவெள்ளம் சூறாவளி போன்ற அனர்த்தங்களுக்கு தாக்குப்பிடிக்கக்கூடியதுமான உறுதிபட அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அன்றும் அதற்குமுன்னுள்ள காலங்களிலும், இந்தப்புரை போன்ற “அட்டாளைகளிலே” பல ஏக்கர் வயல்களில் விளைந்த நெல்லை விதைநெல்லாகவும் சோற்று நெல்லாகவும் பிரித்து பட்டறை எனும் வைக்கோலிலே பத்திரமாகக் கட்டி பழுதுபடாமல் மாதக்கணக்காக, வருடக்கணக்காகக் கூட வைத்திருப்பார்கள்.

இந்தப் புரைகளில் ஏற இறங்கவென கெட்டியான ஏனியும் புரையோடு நிரந்தரமாகக்கட்டப்பட்டிருக்கும். அன்று மாமா திட்டியதும் இரவுச் சாப்பாட்டை வேண்டாமென மறுத்து பட்டினியோடு அமுதமுதுபடுத்த எனக்கு பதினொரு மணிபோல் சொல்லமுடியாத விரக்தி ஏற்பட்டதும் எனது சேட்டைச் சுருட்டிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு புரையின் கீழே படுத்துறங்கிய மாமா மாமி அறியாதபடி மெதுவாகப் புரையில் இருந்து கீழிறங்கி எந்த ஒரு குறிக்கோளுமின்றி வழக்கத்துக்கு மாறான திசையிலும், வயல்வெளியிலும் வாடியில் இருந்து வடக்குத்திசையாக நடக்கலானேன். நான் நடந்துசெல்லும் போது எனதுகால் மதிப்பத்தைவிட ஒருவழிகாட்டியும் எனக்கில்லை. இதனால் எண்ணற்ற வரப்புகளிலும் குண்டு, குழி, வக்கடை, வாய்க் கால்களிலும் இடறி வீழ்ந்தும் உடை, உடல் முற்றாக நீரில் வீழ்ந்து எழுந்ததனால் நனைந்தும் பலமணிநேரம் எங்கும் தங்கித்தரிக்காமல் இரவில் தொடர்ந்து நடந்துசென்ற எனக்கு கிழக்கு மேற்காகச்செல்லும் கிறவல் வீதி ஒன்று தென்பட்டது.

அந்தக் கிறவல் வீதியில் ஏறி கிழக்கு நோக்கி நடந்தபோது கனதூரத்துக்கு அப்பால் மேலும் ஒரு வீதி கிளைவிட்டு வடக்கு நோக்கியது. அந்த வடக்கு வீதி சில சில கிளைவிட்டபோதெல்லாம் அந்த வீதிகளிலும் கிழக்கு வடக்கென சென்றதும் ஊர் தென்பட்டது. அந்த ஊரினையும் கடந்து சென்றுகொண்டிருக்கும் போது தூக்க மயக்கம், பசிக்களை, நடந்தசோர்வென எல்லாம் ஒன்றாய் உந்திய தனால், வீதிஓரம் நாவல் மரங்களோடுகூடிய பற்றைகளும் சிறுசிறு வெளியுமுள்ள அந்த வீதியின் ஓரத்தில் வீழ்ந்து படுத்து உறங்கி விட்டேன்.

இந்த உறக்கத்தில் யாரோ கத்திச் சத்தமிட்ட நிலையில் அதிர்ந்து கண்ணைத்திறந்து பார்த்தபோது தென்னை ஓலை தீப்பந்தங்களுடன் பலர் என்முன்னால் நின்று என்னை அதட்டி மேலும் எழுப்பினர். செய்வதறியாது பயந்து எழுந்ததும் ஒருவர் நான் எதிர்பாராமலே எனது கன்னத்தில் அறைந்தார். மற்றுமொருவர் பாத்திரத்தில் இருந்த தண்ணீரை வாரி எனது

முகத்தில் ஊற்றியும், வேம்பு இலையை மேலும் தண்ணீரில் தோய்த்து தலையில் அடித்தும் அதட்டியும் யாரடாநீ? எந்த ஊர், எந்த இடம் என என்னைக்கேட்டனர். நான் தூக்கமயக்கத்தில் ஏதேதோ சொன்னேன், ஆனால் நான் சொன்ன தகவலில் ஊர் பழகாமம் எனச்சொன்னதை மட்டும் ஊன்றிக் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்ட கூட்டத்தில் உள்ள ஒருவர்:

நான் சொன்னது சரிதான் பெடியனைப் பேய்தான் கூட்டி வந்திருக்கு. இவனிடம் எதையும் கேட்டு குழப்பாம இவனைக் கூட்டிக்கொண்டு சவக்காலை கழிய திருந்று போட்டுடுங்க அண்ண என்றார். அவர் சொன்னதன்படி என்னை அழைத்துக்கொண்டு நான் உறங்கிய இடத்தில் இருந்து சற்று தூரத்துக்கு அப்பால் வைத்து எனக்குத் திருந்று ஓதி நெற்றியில் பலமுறை உரசி உரசி கடைசியாக இவனை விட்டுவிட்டு அகன்றுபோவாயாக எனக்கூறியும், தூவென்று உமிழ்ந்து துப்பியும் எனது தலையில் பலமாகக் குட்டினார்.

இதனையடுத்து எல்லோரும் இணைந்து என்னைக் கூட்டிச் சென்றனர். என்னைக் கூட்டிச்செல்லும் போது நிலம்வெளித்து விடிந்து வரலாயின. செல்லும் வழியில், என்னைப் பேய்தான் கூட்டிவந்துள்ளது திருந்று ஓதிப்போடும் என்று சொன்னவரே என்னை நெருங்கி டேய் தம்பி! நீ பழகாமம் என்று சொன்னாயே, பழகாமத்தில் ஆருருடி, வழி? கல்வட்டக் கிருஷ்ணபிள்ளையரை, அவர் மகள் செட்டிப்பிள்ளை அவர் மகன் கள்ளுக்கார தம்பிமுத்தர் இவர்களைத் தெரியுமா? எனக்கேட்டார்.

எனக்குத் தெரியும் எங்கள் வீட்டிற்கு முன் வீடுதான் கிருஷ்ணபிள்ளைத் தாத்தா, செட்டிப்பிள்ளை மாமி அவர்கள் வீடு என்று சொன்னதும்;; அவர் ஆச்சரியப்பட்ட நிலையில் என்னை நிறுத்தி அடே பொடியா! நீ வள்ளி அக்காட மகனடா, கிருஷ்ணப் பிள்ளைதாத்தா, செட்டிப்பிள்ளை மாமி ஆகியோர் முன்வீடு என்றால், அவர்களின் மகள் சின்னப்பிள்ளை மாமியைத்தெரியுமா? எனக்கு அந்த மாமியையும்

தெரியும், அவ முனைக்காட்டில் வேலாப்போடி மாமாவைத் திருமணம் செய்து முனைக்காட்டிலே இருக்கின்றா என்றேன்.

அப்படியானால் அந்த வேலாப்போடி மாமாவை நீ நேரில் கண்டிருக்கின்றீரா? அவருடைய ஊரான முனைக்காட்டிற்குப் போயிருக்கின்றீரா? நாங்கள் இதோ போய்க்கொண்டிருக்கும் ஊர் எந்த ஊர் எனச் சிலகேள்விகளைக் கேட்டார்.

அதற்கும் அவரை நேரில் கண்டும் இருக்கின்றேன், முனைக் காட்டுக்கும் நான் அம்மாவோடு சென்றுமுள்ளேன், அதுமட்டு மல்லாமல் முனைக்காட்டிற்கு அடுத்துள்ள முதலைக்குடாவில் எனது அம்மா, அப்பா, தம்பி ஆகியோருடன் சில மாதங்கள் தங்கி வாழ்ந்துமுள்ளேன். ஆனால் இதோ போற ஊர் எனக்குத் தெரியாது என்றேன்.

இதன்பின் அவர் மருமகனே! நான்தான் உனது வேலாப்போடி மாமா, நாம் இதோ போகும் ஊர்தான் முனைக்காடு சரி எதற்கும் வீட்டிற்குப்போய் ஏனையவற்றைப் பற்றிப் பேசுவோம் எனச்சொல்லி அவரது வீட்டிற்கு எனைக்கூட்டிச் சென்றவர் மேலும் வளவினுள் நுழைவதற்கு முன்னும் எனது முகத்தில் தண்ணீர் அடித்து திருநீறு ஓதி நெற்றியில் பூசியபின்னே வீட்டிற்குப் போனதும் அந்த அதிகாலை யில் என்னை முழுகவைத்தும் உடைமாற்றியும் காலை உணவு தந்து நீ கொஞ்சநேரம் தூங்கும் எனப்பாய் தலையணை தந்து தூங்கவைத்தனர். இதற்கிடையில் இந்த வேலாப்போடி மாமாவோடு தென்னை ஓலை, பாளைத் தீப்பந்தங்களோடும் வந்தவர்கள் பொடியன் கொஞ்சநேரம் படுத்து தூங்கட்டும் நாங்கள் மத்தியானம் வாறம் எனச்சொல்லிச் சென்றனர். இவர்கள் சென்றதன்பின்னே காலை உணவை உண்டு படுத்துத்தூங்கிய என்னை பி.பொருமணி போல் எழுப்பி மதிய உணவைத் தந்ததும் என்னிடம் பெரிதாய் ஒன்றும் விசாரியாமல் தங்கள் வேலைகளில் கவனம் செலுத்தியபடி இருந்த போது காலை எனைவிட்டுவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றவர்களும் இன்னும் ஆண்கள் பெண்களெனப் பலரும் வேலாப்போடி மாமாவின் வீடான நான் நின்ற வீட்டில் வந்து கூடிவிட்டனர்.

வந்தவர்களெல்லாம் மரநிழல்களில் அமர்ந்திருந்தபடி என்னை ஒரு விசித்திரப் பிறவியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்து சிரிப்பதும் அனுதாபப் படுவதுமான வகையில் தங்களுக்குள் எதை எதையோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

இந்நிலையில் அங்கு வந்திருந்தவர்களில் நடுத்தரவயதை யுடைய ஒருவர் எனது மாமி முறையானவரும், வேலாப்போடி மாமாவின் மனைவியும், எமது ஊரவரும் முன்வீட்டுக்காரருமான சின்னப்பிள்ளை மாமியை பார்த்து: என்ன பொடிச்சி உன்ர மருமகனாரை மதிச்சயா? என்ன சொன்னாரு? உனக்கு மருமகனாரை முன்னேமே தெரியுமா? எனக்கேட்டதும்,

ஆய்! என்ன அண்ணா நீங்க கேக்கிற கேள்வி! எங்கட சொந்தக்காரபுள்ளங்கள் எனக்குத் தெரியாதா? அதிலயும் ஒரு முத்தம், ஒரு ஊடுவாசலாகக்கெடந்து பொழுங்கிய புள்ளயல்லவா? அதிர கெயிட்டகாலமாக்கும் இப்புடி வந்திருக்கு!

கஸ்ரகாலம் எண்டு சொல்லாதகாபுள்ள உன்ர மருமகனுக்கு நல்லகாலம் என்று சொல்லு. இல்லாட்டி பழுகாமராச்சம் இருந்து கூட்டிவந்த பேய் நம்மட சவக்காலைக்குள்ளயா கூட்டிவந்து படுக்க வைக்கவேணும்? அது கூட்டிவந்த மாதிரி வேற ஒரு காடுகரம்பைக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் பொடியனை அடித்து இரத்தத்தைக் குடிச்சிப்போட்டு புணமாகப் போட்டுத்து போயிருந்தா ஆரு பொடிச்சி காணுற?

அதென்டா உம்மதான் அண்ணா. எண்டமச்சாளுக்கு ரெண்டேரெண்டு பொடியனுள்தான் அண்ணா. எட்டுப்புள்ளங்களில் கல்லுல நெல்லுமொளச்சமாதிரி இந்த ரெண்டு புள்ளங்களுந்தான் மிஞ்சிக்கிடக்குதுகள். மத்த ஆறு புள்ளங்களும் செத்துப்போயிற்றுதுகள். அதுகள் செத்துப்போனது போல இந்தப்புள்ளக்கும் ராவு ஏதும் நடந்திருந்தா அவள் பாவி ஏங்கின இடத்திலே செத்திருப்பா.

அது இருக்க என்ன மச்சான் உன்ர மருமகனிட்ட என்ன நடந்த? எப்படி முனைக்காட்டுச் சவக்காலைக்கு வந்த நீ என்று கேட்டயா?

இல்லகா இனித்தான் கேக்கவேணும். கேப்பமே அவரு சரியாக் களைச்சிப்போய் இருந்தார். அதனால் நானும் ஒன்றும் கேக்கல்ல. அவர் மாமியையும் ஒன்றும் கேளதீர் என்று சொன்னனான் என்றார் வேலாப்போடி மாமா.

மேலும் என்னை அவர்கள் அனைவரின் மத்தியிலும் ஒரு பெரும்பலாமர நிழலில் வந்து இரும் என அழைத்து இருக்கவைத்து: எனது பெயர், அப்பா, அம்மா பெயர், எனது வயது போன்ற விபரங்களைக் கேட்டதோடு நீ உனது பழகாமம் ஊரில் இருந்து இவ்வளவு தூரம் அதுவும் மாரிமழையான கண்ணில் குத்தினாலும் தெரியாத இருட்டில் இரவில் ஏன் வந்து சவக்காலையில் படுத்தீர்? நீ தெய்வம் ஆடுபவனா? அல்லது உன்னை யாரும் ஏமாற்றிக் கூட்டிவந்து விட்டுப்போயினரா? அல்லது பேய் கூட்டிவந்ததா என்று ஒருவர் கேட்டதும்,

பிறிதொருவர் இடைமறித்து என்ன அண்ணா நீங்க கேக்கிற கேள்வி? பொடியனைப் பேய் சுய அறிவை மயக்கியே இஞ்சகூட்டி வந்திருக்கு. வந்த பேய்க்கு பெரியவர் தாந்தோண்டி அப்பண்ட நினைப்பு வரப் பொடியனப்போட்டுத்து ஓடி இருக்கு இதுதான் உண்மையான சம்பவம். இதுக்குமேல நீங்க பொடியனிட்டக் கேட்டாப் பொடியனுக்கு என்ன தெரியும்? நீங்க கேக்கிற கேள்விக்கெல்லாம் பதில் சொல்ல இவன் என்ன சுய அறிவோட வந்தவனா? என்றார். இதனை அனேகமானோர் தம்பி கேசவப்போடி சொல்லுறதுதான் சரி என்று ஆமோதித்தும், அதிலும் ஒரு சிலர் எதுக்கும் பொடியனிட் டயும் கேளுங்களன் என்ன நடந்ததென்று என்றனர். இந்த ஒரு சிலரின் வேண்டுதலின் பேரில் சரி தம்பி உனக்கு என்ன நடந்தது? என்ன காரணத்தினால் இங்கு வந்தீர் எனக்கேட்டனர். இவர்களின் கேள்விக்கு நான் நடந்த விபரங்களை ஆம்! 38ம் கிராமத்திற்கு அண்மையில் உள்ள காத்திரசேனைக்காட்டு வயல்வாடியில் இருந்து எனக்கு மாமா திட்டிய

கோபம், மனவருத்தம், விரக்தியினால் வாடியில் இருந்து வெளிக்கிட்டு பலமணிநேரம் நடந்து வந்தேன். நான் பசியாலும் நடையாலும் உடல் சோர்ந்து வந்துகொண்டிருந்த எனக்கு ஒருவித குளிர்காற்றும் வீசநாவல் மரத்தோடு கூடிய தளவாய்க்காடு என எண்ணி அந்தக்காட்டின் வீதியோரமாக வீழ்ந்து படுத்துவிட்டேன். அதன்பின்னே நீங்கள் தீப்பந்தங்களுடன் வந்து அடித்து எழுப்பியதுமே எழுந்தேன். இதுதான் நடந்தது வேறு நான் இங்கு முனைக்காடு வரவேண்டுமென்று வந்ததுமில்லை தெரிந்துகொண்டு சவக்காலையில் வீழ்ந்து படுத்துத்தூங்கவுமில்லை என்றேன்.

அதன்பிறகு அவர்களின் பிரச்சினையைச் சொன்னார்கள்.

அடேதம்பி நீ சொல்லுறசரி, ஆனால் எங்கட ஆக்கள் வயல்வாடிக்குப் போவற்காக மாட்டுக்கரத்தையில் விடியற்சாமத்தில் போனபோது சவக்காலைவீதி ஓரத்தில் பேய் படுக்குது என்று பயந்து வண்டியையும் திருப்பிக்கொண்டு ஓடிவந்து ஊரில் சொல்ல ஊராக்கள் நாங்க தீப்பந்தங்களையும் கொளுத்திக்கொண்டு பூசாரியார் சகிதம் அங்கவந்து பார்த்தா உண்மையிலே ஒரு ஆள் படுக்குறதக்கண்டு இது பிணமா பேயா அல்லது பேய் ஆரையும் கூட்டிக்கொண்டு விட்டுப்போட்டு போயிற்றோ என்று பலவாறு யோசிச்சா நீதான் உயிரோட கிடந்தா, அப்ப உன்ன பேய்தான் கூட்டிவந்திருக்கு என்ற எண்ணத்தில்தான் இதெல்லாம் நடத்தினோம் என்றனர்.

இதனையிட்டுப் பலர் சிரித்து மகிழ்ந்தபடி கலைந்துசெல்ல நான் முனைக்காட்டில் ஒருவாரகாலம் நின்றேன். அந்த ஒருவாரத்தில் தான் நான் முதல்முதல் இராமாணயத்தை வாசித்து முடித்தேன். இந்நிலையில் அம்மா மாமா ஆகியோருக்கு வேலாப்போடி மாமா சொல்லிவிட அம்மா வந்து அழுது புலம்பி என்னைக்கூட்டிக்கொண்டு ஊர் சென்றார். இந்த முனைக்காட்டு வேலாப்போடி மாமாவும், மாமி சின்னப்பிள்ளை ஆகிய இரண்டு அன்புத் தெய்வங்களும் இன்று இல்லை இயற்கை எய்தினர்.

7

கோழி திருவருங்குடி!

எனது ஊரவரும் பள்ளிக்கூட பாலிய நண்பருமான திரு. கணபதிப்பிள்ளை அழகுதுரை என்பவர் எனது நண்பர்களில் நீண்ட நாட்களாகப் பழகிவருபவர்களில் இவரும் முக்கியமானவர். மேலும் எனது உறவுமுறை மைத்துனரும் நண்பருமான திரு. பூபாலிள்ளை தருமலிங்கம் ஓடாவியாரின் ஒண்டுவிட்ட தம்பியுமாவார்.

நண்பர் அழகுதுரை அவர்கள் நான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்துவந்த இடத்தில் இருந்து மிகவும் சற்று தூரத்திலே வாழ்ந்து வருபவர். ஒரே ஊரிலேதான் என்னதான் தூரம் தொலைவானாலும் சிறுவயது முதல் கடந்த 2010 வரை சராசரி அறுபது வருடங்களுக்கும் மேலாக நான் என்னென்ன நிலையில் எங்கெங்கெலாம் இடம்விட்டு இடம் மாறி வாழ்ந்துவந்தாலும் நண்பர் திரு.க.அழகுதுரை அவர்கள் எப்படியோ தேடி மோப்பம் பிடித்து என்னை வந்து கண்டு கதைத்து உறவாடிச்செல்வார்.

அப்படி ஓர் பாசபந்தம் எங்களிடையே இருந்து வந்தது. இதற்கான காரணம் நான் எந்த ஒரு நபரிடத்திலும் காரணம் கருதிப் பழகாமையும், ஏனோதானோ என்ற அலட்சியமில்லாமல் உள்ளன் போடு சாதி, குடி, குலம், இனம் எனப்பாராமல் பழகுவதுமட்டு மல்லாமல் என்னால் முடிந்ததும் எனது இயல்பிற்கு உட்பட்டதுமான முறையில் சிலபல உதவிஒத்தாசைகளைச் செய்து வருவதனாலும் என்றே சொல்லலாம்.

இந்த வகையில் கடந்த 1956ல் இருந்து நான் 1957வரை கல்லோயா அபிவிருத்திச்சபையில் கட்டிடப் பிரிவில் ஓர் கூலித்தொழிலாளியாகவும், நண்பர் திரு.க.அழகுதுரை அவர்கள் இதே கட்டிடப்பிரிவில் தனது சொந்த மாட்டுவண்டியை வைத்து ஆற்றாமணல் ஏற்றிக்கொடுக்கும் வேலையிலும்

ஈடுபட்டுவந்த காலத்தில் திரு.க.அழகுதுரை அவர்கள் ஒருநாள் எனது பிறந்தவீட்டிற்கு முன்னுள்ள வளவில் தற்காலிகமாகச் சிலவருடங்கள் வாழ்ந்துவந்த திருமதி.பாக்கியம் நாகமணி அவர்களிடம் நாட்டுக்கோழி முட்டைகேட்டு வந்தார். இந்தத் திருமதி.பாக்கியம் அவர்கள் திரு.க.அழகுதுரை அவர்களின் சின்னமாவின் மகளும், வயதில் அழகுதுரைக்கு அக்காவுமாவார்.

இந்நிலையில் நண்பரின் நாணயக்குறவு காரணமாக தன்னிடம் நாட்டுக்கோழி முட்டைகள் இருந்தும் இவருக்குக் கொடுத்தால் காசு தரமாட்டார் அட்டி சொல்லியே கடனாக வாங்கிச் செல்வார் என்ற எண்ணத்தில் கோழி முட்டை இல்லடா தம்பி என்று பொய் சொல்லி நண்பரை அனுப்பிவிட்டார்.

தனது அக்கா நாட்டுக்கோழிமுட்டைகளை வீட்டினுள் வைத்திருந்தும் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டாவே என மனதில் ஆத்திரப்பட்டவராக உடனே எனது இல்லம் வந்து என்னைக்கண்டு மச்சான்! இந்தப் பாக்கியம் அக்காட்ட முட்டை கேட்டேன் இல்லையென்று பொய்சொல்லிவிட்டா எனவே மச்சான் நீ எனக்குப் பெரும் உதவி ஒன்று செய்யவேண்டும் செய்வாயா? எனக்கேட்டார். அதற்கு நான் என்ன உதவி என்று சொன்னால்தானே செய்யமுடியுமா முடியாதா என்று சொல்லமுடியும் என்றேன். இல்லை மச்சான் நீ கண்டிப்பாகச் செய்யவேண்டும் மாறாக முடியாது என்றீரானால் இன்றுமுதல் நீ என்னோடு கதைக்கப் பேசக்கூடாது! இன்றோடு நமது உறவு முடிந்துவிடும் என்று கண்டிப்பான பதங்களைப் பயன்படுத்தினார்.

எதற்கும் என்ன உதவி நான் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லும் என நான் மேலும் கேட்டபோது, நீ மச்சான் எனக்கு கோழிமுட்டை இல்லையென்று சொன்ன பாக்கியம் அக்காவின் கோழிப்பேட்டை எப்படியோ திருடி எனக்கு எடுத்துத்தரவேண்டும் என்றார். இச்சொல் எனக்குப் பேரதிர்ச்சியாக இருந்தது. இதனால், ஐயோ மச்சான்! இந்த

வேலை எனக்குப் பரிட்சயமில்லாத வேலை அதனால் என்னால் முடியாது என்று சொன்னதும், நீ எனக்குகொரு நண்பனா? உண்மையான நண்பனாக இருந்தால் இதை நீ செய்து தருவாய் நீ யாரோ நான் யாரோ என்று காட்டிவிட்டாய்! எனது சொந்தக்காரனாக இருந்தால் மறுக்காமல் செய்வான் சரி நான் போகின்றேன். இன்றோடு நமது உறவு முடிந்துள்ளது என்று சொல்லிச்சென்றவரை நிறுத்தி சரிநான் எடுத்துத் தருவதானால் கோழியை இரவில் எப்படி எடுப்பது? என்று சொல்லித்தருவீரானால் நான் எடுத்துத் தருவேன். ஆனால் பிடிபட்டால் எனது முன்வீடு நான் உயிரோடு இருக்கமுடியாது நஞ்சு குடித்தே இறக்கவேண்டும். சரி பறவால்ல எப்படி திருடுவது என்று சொல்லும் என்றேன்.

அது பெரிய வேலையில்லை ஈரத்துணி ஒன்றினைக் கொண்டுபோய் கோழிக்குமேல் போட்டீரானால் கோழி இறந்தகோழி போல் எதுவித கத்தல் கதறல் இல்லாமல் படுக்கும். அதன்பின் தூக்கிக்கொண்டு வரவேண்டியதுதான் என்றார்.

அப்படிக்கோழியைத் திருடிக்கொண்டு வந்தால் எங்கு கொண்டு யாரிடம் கொடுப்பது என்று சொல்லும் என்றேன். அதற்கு அவர் விஷ்ணு கோயிலுக்குப்பின்னால் உள்ள திரு.மாணிக்கரின் வீட்டில் கொண்டு கொடுத்து விடும் நான் அவரிடம் சொல்லி வைக்கிறேன் என்றது மட்டுமின்றி என்னிடம் சத்தியவாக்கும் பெற்றநிலையிலே சென்றார்.

எனக்கு நண்பர் சொல்லிச்சென்ற நாளில் இருந்து ஒருவார காலமாக மனதில் ஒருவித பயமும் கவலையுமாகவே இருந்தது! என்னிடத்தில் ஓர் இயல்பான குணம் அன்றும் சரி இன்றும்சரி எதையும் செய்யேன், செய்யவேண்டும் எனச்சொன்னாலும்சரி எண்ணினாலும் சரி சொன்னதை எண்ணியதை எதைஎதை இழந்தாலும் என்னதான் இன்னல் இடர்வந்தாலும் சொல்லியதைச் செய்யவேண்டும், எண்ணியதை முடிக்க வேண்டும் என்ற மனஉந்துதல் இருந்து கொண்டே இருக்கும்! அதயும் காலங்கடந்த நேரங்கடந்தென்றில் லாமல் சொன்ன காலத்திற்கும்

எண்ணிக்கணக்கிட்ட நேரத்திற்கும் முந்திச்செய்யவேண்டும் என்றதொரு ஆர்வக்கோளாறும் உண்டு. மட்டுமல்லாமல் எவரையும் காக்க வைக்கவும் அட்டி சொல்லவும் நாளை நேரத்தைக் கடத்தவும் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டேன்.

இந்தவகையில் திருமதி.பாக்கியம் நாகமணி அவர்களின் கோழியைத் திருட ஒப்புக்கொண்டாலும் நான் பிடிபட்டால் அதனால் வரப்போகும் தலைகுனிவு, அவமானம் போன்றவையையும் எண்ணியெண்ணிப் பயந்தவனாக ஒருவாரம் காலங்கடத்திய நான் ஆனால் நண்பர் என்னிடம் ஒருமாதகாலத்திற்குள் திருடித்தாரும் என்று தான் கேட்டார். ஏனெனில் விரைவில் திருடினால் தன்மீது சந்தேகம் வரலாம் என்பதனால், எனக்கோ எப்படியோ இந்தப் பாரத்தை விரைவில் இறக்கி வைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் 1957 மார்கழி மாதம் திகதி ஞாபகமில்லை ஒரு மாலை அம்மாவிடம் அம்மா! மெதடிஸ்த மெசன் பாடசாலையினுள் இருக்கும் றேடியோவில் இரவைக்கு ஒன்பது பத்துமணிக்கெல்லாம் நல்ல பாட்டுப் போடப்போறார்களாம் எனவே நான் போய் கேட்கப்போகிறேன் என்று அம்மாவிடம் பொய் சொல்லிக் கெஞ்சி மன்றாடியபடி வீட்டைவிட்டு வெளியேறி மெதடிஸ்த மெசன் பாடசாலை சென்று அங்கு கடும் ஓயாத காற்று, மழைக்குளிரிலே வாங்கு ஒன்றின்மேல் சுருட்டிற்றுப் படுத்தேன். எப்படியோ நேரம் போகட்டும் ஊர் சனங்கள் உறங்கட்டும் என்ற எண்ணத்தில்.

ஆனால் நான் பாடசாலையினுள் நுழைந்தநேரம் முதல் முன்குறிப்பிட்டதுபோல் ஓயாத காற்றும் மழையுமாகவே இருந்தது. நான் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டுப்போகும் போது கோழி திருட ஓர் பழையதுணி ஒன்றினையும் போர்த்துக்கொள்ளவென அம்மாவிடம் கேட்டு வாங்கியே போனேன். ஆனால் கோழியை போர்த்தித்திருட எடுத்ததுணியை எனது உடல் குளிர்க்காகப் போர்த்தவென்றுதான் பொய்சொல்லிப் பெற்றுச் சென்றேன்.

கடும் குளிர், நுளம்புத்தொல்லை காரணமாகவும் தூங்கினால் கோழியை திருடாமல் போய்விடுமே என்ற எண்ணத்தினாலும் விழித்திருந்தேன். ஆனால், நேரம் பலமணி கடந்தாலும் ஓயாத மழையினால் எனக்கு பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வெளியேறமுடியாத இக்கட்டான நிலையில் இருந்த நான்,

இனிமேலும் இருந்தால் விடிந்துவிடும் எனவே மழைகாற்றைப் பொருட்படுத்தாது செயற்பட்டே ஆகவேண்டும் என்று எண்ணி இரவு முன்றுமணிபோல் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறினேன். வெளியேறிய எனக்குவீதி எது? வீடு எது? வளவு எது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாத இருள் மட்டுமல்லாமல் எங்கும் காற்றினால் முறிந்தும் வேருடன் வீழ்ந்தும் கிடந்த தென்னை, மா, பலா, முருங்கை, பூவரசு போன்ற மரங்கள் செல்வதற்குப் பெருந்தடைகளாகவே இருந்தது.

நான் சென்றடையவேண்டிய திருமதி.பாக்கியம் நாகமணி அவர்களின் வீடும் பாடசாலையில் இருந்து எப்படியும் ஒரு ஆயிரத்தி ஐந்நூறு மீட்டர் தூரமாவது இருக்கும். இருந்தாலும் கடும் இன்னல் இடருற்று குறிப்பிட்ட வளவினுள் புகுந்து கோழிபடுத்திருந்த இடத்தையும் அந்த இருட்டிலும் கண்டுபிடித்து விட்டேன். கோழிப்பேடு ஒன்று பனைஓலை பெட்டியினுள் படுத்திருந்தது. நானும் நண்பர் செல்லிய முறையில் எனது கையில் இருந்த பழைய துணியும் மழையில் நனைந்திருந்ததனால் கோழியின் மேல் போட்டுத் தூக்கினேன் அவ்வளவுதான்

கோழி சாக்குரலாக கத்தியது. கோழி கத்திய சத்தத்தில் அடுத்தவீடு அயல்வீட்டுக்காரர்களின் நாய்களும் குரைக்க கோழி திருடிய வீட்டின் முன் வீட்டுக்கார ஆண்களும் இருவர் எழும்பி யாரோ கோழி திருடிப்போறான் எழும்புங்க ஓடிவாங்க என்று குரல் கொடுத்தபடிவர நான் முன்னால் கோழி கத்தக்கத்த ஓடினேன் அதே சத்தத்தின் பின்னால் என்னைத் துரத்திக்கொண்டு இருவர் ஓடிவந்தனர். இதனை அறிந்த நான்

ஊரில் உள்ள கேணிக்கரைப் பிள்ளையாரடி வீதியால் ஓடினேன். அதேவீதியால் ஒருவரும் அதனையடுத்துள்ள பிரதான வீதியால் மற்றவரும் துரத்தி வந்து என்னை மறித்தனர்.

இவர்கள் என்னை மறித்தாலும் இவர்கள் இருவருக்கும் எனக்குமுள்ள இடைவெளி எப்படியும் பதினைந்து இருபது மீற்றர் தூரம்தான் இருக்கும். இன்னும் சற்று அவர்கள் இருவரும் முன்னும் பின்னுமாக நெருங்கினால் நான் பிடிபட்டுவிடுவேன்.

இந்நிலையில் எனது வலது புறத்தில் கந்தசாமிகோயில் இருந்தது. அதற்குள்ளும் நுழையமுடியாதபடி கெட்டியான முள்ளுக்கம்பி வேலி அக்கம்பியையும் பொருட்படுத்தாது ஒரு கம்பிக்கட்டையைப் பற்றிப்பிடித்து கோயில் வளவினுள் பாய்ந்து கோயிலுக்குள் நுழைய எண்ணியபோது கோயிலின் நுழைவாயிலை தென்னை ஓலைத்தட்டியினால் கெட்டியாகக் கட்டாமல் சாத்தியிருந்தமையினால் தட்டியை நீக்கி கத்திக்கொண்டிருந்த கோழியோடு கோயிலுக்குள் நுழைந்தேன். என்னைத் துரத்திவந்த இருவரில் ஒருவர் டேய்சீனி! இது கோழிக்கள்ளனில்லடா சுடலை வைரவண்டா வாடா கெதியா என்றபடி குரல்கொடுத்த அதேநேரம் ஆளை ஆள் பயத்தில் மோதுண்டு வீழ்ந்தெழும்பி தாங்கள் கொண்டோடிவந்த தேன் எடுக்கும் சிற்றுக் கோடரி ஒன்றினையும் மூன்று வெற்றிக்கட்டைகள் போடும் லயிற் ஒன்றினையும் வீதியிலே கைவிட்டபடி ஓடிவிட்டனர்.

கோயிலுக்குள் நுழைந்த நான் தாமதியாமல் கத்திய கோழியின கழுத்தை நெறித்துக் கோழியைக் கொன்று விட்டேன். இதனால் எந்தவித சத்தமோ யாரும் என்னைத் தொடர்ந்து கோயிலுக்குள் வரும் தடயமோ ஓசையோ இல்லாததனால் நான் ஒரு பத்துநிமிடம் வரை கோயிலினுள் இருந்துவிட்டு எதுக்கும் வெளியேபோய் ஓடித்தப்புவோம் என்ற எண்ணத்தில் பயந்து பயந்து முள்ளுக்கம்பி யினால் மேலும் பாய்ந்து வீதிக்கு வந்தேன். வீதியில் ஒருவருமே இல்லை மங்கிய நிலையில் எரிந்தபடி லயிற் கிடந்தது. லயிற்றைக் கண்டதும் நான் உடனடியாக அதனை எடுக்க எண்ணாமல்

ஒரு ஓரமாக சற்று தாமதித்து நின்றபோதும் ஒருவரும் வராமையினால் லயிற்றை எடுத்து அந்த ஒளியை அணைத்தபடி நடக்க எனது காலடியில் இரும்பு ஒன்று தென்படவே குனிந்து எடுத்தேன். அது தேன்எடுக்கப் பயன்படுத்தும் சிறிய ரகக் கோடரி. பின் அதனையும் எடுத்துக்கொண்டு நண்பர் கோழியைக் கொண்டு கொடுக்கச்சொன்ன விஷ்ணு கோயிலடி திரு.மாணிக்கரிடம் சென்றேன்.

இதற்கிடையில் என்னைத் துரத்திவந்த இருவரில் ஒருவர் திரு.சுப்பிரமணியம் என்பவர் எனக்குச் சித்தப்பா மற்றவர் திரு.சீனித்தம்பி என்பவர். எனக்கு முறைமாமா. இந்த இருவரும் கொண்டுவந்திருந்த மூன்று வெற்றிக்கட்டை போட்ட லயிற் மட்டும் ஒழுங்காகப் பிரகாசித்து ஒளிவிசியிருந்தால் நான் கோயிலுக்குள் நுழைய முன்னமே அவர்களிடம் இனங்காணப்பட்டிருப்பேன்.

எனவே நான் பிடிபடாமல் தப்புவதற்கு முதற்காரணம் லயிற் மழைகாரணமாக வெற்றியிறங்கி ஒளி பிரகாசியாமை. அடுத்தது நான் கோயிலுக்குள் நுழைந்தது. ஆம்! இந்த இருகாரணிகளே என்னைத் தப்ப வைத்தது.

மேலும் இத்தனை இடர்பாடுகளுற்று திருடிக்கொண்டு கோழியைக் கொடுத்தபோது கோழியை பெற்றுக்கொண்டவர் இதென்னதம்பி நீங்க போயும் போயும் அடகாத்த கோழியப் புடிச்சி வந்திருக்கறீர்கள் என்று சலித்துக்கொண்டார்.

நான் கோழி திருடிய அன்று இரவு பெய்த தொடர் மழைதான் 1957ம் ஆண்டின் பெருவெள்ளம். இந்த வெள்ளத்திலும் பாய்ந்து வந்து நண்பர் திரு.க.அழகுதுரை அவர்கள் நீதான்டா உண்மையான நண்பன் எந்த நிலையிலும் நீ சொன்ன சொல்லை மீறாத நாணயஸ்தன் தான்டா நீ எனச்சொல்லியும் பாராட்டியும் சென்றார்.

8

உள்ளத்தாற் வாய்யாது ஒழுக்கன்.....

மொகலாய மன்னர்களின் பரம்பரையிலே நான்கு நூற்றாண்டு கள் கடந்தும் கதை கதையாக உலகினர்களால் பேசப்படும் மிகப்பெரும் காதல் காவிய நாயகி “மும்தாஜ்” அவர்களையும் அவளுக்காக அவளது கணவன் “ஷாஜகானினால்” எழுப்பப்பட்ட தாஜ்மகாலினையும் உலக மக்களினால் வியந்து பேசப்பட்டுவரும் ஷாஜகான் மும்தாஜ் இருவரும் காதலினால் ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி என்ற உணர்வினால் ஒழுக்க விழுமியத்தினால் ஒன்றானவர்களல்ல.

மன்னன் ஷாஜகானுக்கு மும்தாஜ் முதல் மனைவியோ ஒரே மனைவியோ இல்லை. பதிலுக்கு மூன்றாவது மனைவியாக வாழ்க்கைப்பட்டவள்தான் மும்தாஜ். இவளைக் கண்டதும் காதல் கொண்ட ஷாஜகான் உடனே திருமணம் செய்ய எத்தனித்ததும், சாத்திர சம்பிரதாயங்கள் காரணமாக அரண்மனை சோதிடர்களின் ஆலோசனைப்படி ஐந்தாண்டுகள் கடந்தே “மும்தாஜ்” ஷாஜகான் திருமணம் நடந்தது. இதற்குள் காதல் ஒருபுறம் ஓடிக்கொண்டிருக்க, அக்பராபடிமகால், .பதேபுரிமகால் என இரண்டு பெண்களை ஷாஜகான் அடுத்தடுத்து திருமணம் செய்துகொண்டான். இத்திரு மணங்கள் இரண்டினைத் தவிர அந்தப்புரத்திலும், பலரோடு உறவு உண்டு என்பது மட்டுமல்லாமல் மும்தாஜ் இறந்தபின்னும் மும்தாஜ் அவர்களின் தங்கையை ஷாஜகான் திருமணம் செய்ததாகவும் ஒரு இரகசியமுண்டு.

இந்த வரலாற்றுக் காதல் காவியத்தினை நான் காரணமில்லா மல் கூறவரவில்லை. உலகில் உள்ள மனித இனத்தில் ஒரு ஆணுக்கோ, பெண்ணுக்கோ ஆரம்பத்தில் காதல் என்பது ஒரு பெண்ணின்மீது ஆணுக்கோ ஒரு ஆணின் மீது பெண்ணுக்கோ ஏற்படுவதென்பது இயல்பு, இயற்கை.

இந்தக்காதல் திருமணமாக நிறைவேறுவது என்பதும் எல்லோருக்கும் நிறைவேறுவதில்லை. இது நிறைவேறாமல் தோல்வியுற்றபின் ஒரு ஆண் எத்தனை பெண்களைத் திருமணம் செய்து எத்தனையோ பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தாலும், இதுபோல் ஒரு பெண்ணின் காதல் நாயகனைக் கைபிடிக்க முடியாமல் தோல்வி யுற்று அவளும் உலக சமூக சம்பிரதாய நடைமுறைகளுக்காக மற்றுமொருவனை மணந்து குழந்தைகுட்டிகளைப் பெற்று வாழ்ந்து வந்தாலும்கூட இந்த இருபாலினரான ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் முதல் காதல் கொண்ட காதலி மீதும் காதலன் மீதுமே இறக்கும்வரை அவர்களது உணர்வு பதிந்து நிலைத்தே இருக்கும். இந்த உண்மையை எந்தவொரு தத்துவஞானியும் மறக்கவோ, மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது?

மேற்கூறியதன் அடிப்படையில்தான் நானும் ஒரு பெண்ணை 1954 காலப்பகுதியில் அதாவது எனது பதினைந்தாவது வயதில் காதலித்தேன். நான் காதலித்தாலும் எனது காதலுக்குத் தடைக்கற்களாக எனது வயது, சமூகத்திலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வு நிரந்தரத் தொழில் இன்மை, பொருளாதாரப் பற்றாக்குறை இத்தனைக்குமேலாக எனது பெற்றதாய் சமூக அமைப்பை மீறி தந்துணிவோடு நான் காதலித்த பெண்ணை கூட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போய் திருமணம் செய்ய முடியாதபடி பல தடைக்கற்களாக எதிர்கொண்டன.

இதனால் காதல் ஒருபுறம் ஓடிக்கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் நான் நினைக்காத நான் விரும்பாத சில அசம்பாவிதங்கள் எனது வாழ்வில் திருமணமாகவும் குழந்தைகளாகவும் சண்டை வசைவம்பு களாவும் நடந்தது. இதனால் விரக்தியுற்ற நான் எவ்வளவோ பொறுத்தேன். அம்மா, அப்பா முதல் இன்னும் ஒரு சிலரிடம் முறையிட் டேன். ஆனால் எல்லோரும் எனது வலியும் துன்பமும் அறியார் எனக்கு நாளுக்கு நாள் எனது தாய்மாமாவும் மனைவியின் தந்தையுமான நபரினால் கொட்டித் தீர்த்தவசை வம்பையுமறியாமல் ஏதேதோ பேசிக் கைவிரித்தனர்.

கடைசியில் எனது மனைவியிடமும் முறையிட்டு உனது அப்பாவினால் நான் இப்படியெல்லாம் அவமானப்பட்டு இந்த வீட்டில் உன்னோடும், உனக்காகவும் உனது அப்பாவின் பல ஏக்கர் காணிக்காகவும் இன்னும் சில சொத்துக்களுக்காகவும் அவமானப்பட முடியாது. எனவே நீ பிள்ளையையும் தூக்கிக்கொண்டு என்னோடு வாரும். நாம் எனது அம்மா வீட்டிலோ அல்லது வேறு எங்கோ சென்று நிம்மதியாக வாழ்வோம்.

நான் எப்பாடுபட்டாவது, உன்னையும் பிறந்த கைப்பிள்ளை யையும் காப்பாற்றுவேன் என்று மனம் உருகும் நிலையில் மன்றாடிக் கெஞ்சினேன். ஆனால் எனது மனைவியோ எருமைமாட்டின் முதுகில் பொழிந்த மழையாக, எனது மன்றாட்டத்தை தனது சொத்தின்மேல் உண்டான ஆசை, சபலம் காரணமாக புறந்தள்ளிச் சிரித்து மழுப்பி அலட்சியப்படுத்திவிட்டா!

இதன்பின் தான் நான் ஓர் முடிவெடுத்து 1954 காலப்பகுதி யிலே காதலித்து வந்த பெண்ணை 1963ல் தெளிந்த துணிந்த முடிவோடு பதினொரு வருடங்கள் கடந்த நிலையில் அனுகி என்னுடன் வாழ்ரான எனக்கேட்டேன்.

அதற்கு அவ இதோ உடன் வருகின்றேன் எனப்பதில் கூறினா. இவ்வின் சம்மதத்தின் பேரில் இவவையும் கூட்டிக்கொண்டு இரவோடு இரவாக ஊரைவிட்டு வெளியேறி, யாழ்நகர் மன்னார் எனச்சென்று மன்னார் நகருக்கும் முருங்கனுக்கும் இடைப்பட்டதும் கேதீஸ்வரத் துக்கு நேரில் உள்ளதுமான கடலண்டிய வங்காலை எனும் கிராமத்தை அண்டி அங்கு ஓர் முதியவையுடைய குடும்பம் ஒன்றின் வீட்டில் அவர்களின் அன்பு அரவணைப்பில் இருவரும் வாழ்ந்து வரலானோம்.

வங்காலை சென்று வாழ்ந்த காலத்தில் எனக்கு எந்த ஒரு தொழிலுமில்லை. கையில் கொண்டுசென்ற பணமும் பயணச்செலவு போக மீதமுள்ள பணமான சிறியதொரு தொகையை வைத்து சிக்கனமாக ஒருமாதகாலமளவில் காலந்தள்ளிய வேளையில் சிறுநாவற்குளம்,

நானாட்டான், பெருநாவற்குளம், உயிலன்குளம் போன்ற பகுதிகளில் வயல்கள் விளைந்து அறுவடைக்குரிய காலமானது.

இதனால் நான் இருந்த முதிய குடும்பத்தின் மூத்தமகனும் விவசாயப்பகுதி டக்டர் சாரதியும் எனக்கு அடைக்கலம் தந்தவருமான அன்புக்கும், பாஷத்துக்குமுரிய அண்ணன் திரு.லோறஞ் குருஸ் அவர்களின் சகலன்மார், குருஸ் அண்ணணின் மாமா ஆகியோருடன் இணைந்து வேளாண்மை வெட்டினேன்.

இந்த வேளாண்மை வெட்டும் எப்படியும் ஒருமாதத்திற்கும் மேல் நடைபெற்றது. வேளாண்மை வெட்டின் காரணமாக அயல் இடத்தில் இருந்து போனநான் அந்த ஊரில் உள்ளவர்களிடம் ஒருசதமேனும் கடன்படாமல், அங்குள்ள ஒருசிலருக்குக் கடன் கொடுத்தும் அவ்வூர் மக்களின் நன்மைகளான பிறந்தநாள் விழா, திருமணவிழாக்களில் கலந்தும் வந்தேன். இதற்கிடையே யாரும் அழைத்தால் அவர்களின் அழைப்பின்பேரில் லாறிகள், டக்டர்களில் தலையால் மண்சுமந்து ஏற்றியும் நூலைப்பத்தைச் சம்பாதித்து நிம்மதியாக இன்னல் இடறின்றி இருந்தேன்.

இந்தவேளையில்தான் வங்காலையில் உள்ளவரும் பெரும் செல்வந்தரும், மன்னார்ப் பகுதியிலே அரசச்செயலகங்கள், காவல் நிலையங்கள், விவசாயப் பகுதிகள் எங்கும் செல்வாக்குள்ளவருமான திரு.வேதம்குருஸ் எனை அழைத்து தனது டக்டரில் கடமை செய்யவெனப் பணித்தார். இவர் வங்காலை கிராமசபைத் தலைவராகவும் இருந்தார். இவரது டக்டரைக்கொண்டு வயல் உழுவது, குடுமிதிப்பது பெட்டியில் நெல், சீமேந்து, மரங்கள் ஏற்றுவது போன்ற வேலைகளைச் செய்து வந்தேன். ஒருநாள் திரு.வேதம்குருஸ் அவர்கள் எனை அழைத்து தம்பி வேல்! நான் இரண்டு கூலி ஆட்களை வரச்சொல்லி உள்ளேன். நீங்கள் அர்கள் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு முருங்கன் சென்று, அங்குள்ள சீமெந் விற்கும் முகவரிடம் சொல்லியுள்ளேன். நாப்பத்தைந்து வேக்சீமேந்தினை எடுத்து ஏற்றிக்கொண்டு வாருங்கள் எனக்கூறினார். இதற்குள் வங்காலை ஊரில் என்னையும் எனது நீண்டநாட் காதலியும் மனைவியுமானவரையும்

தெரிந்து அறிமுகமாகப் பழகியோர் என்னை “வேல்” அல்லது “முருகன்” என்றும் எனது மனைவியை “அன்னம்மா” என்றும் அழைப்பார்கள்.

மேலும் நான் எனது முதலாளியும் டக்டர் உரிமையாளருமான திரு.வேதம்குருஸ் அவர்களின் உத்தரவின்படி அவர் அழைத்திருந்த இரு கூலியாட்களையும் அழைத்துக்கொண்டு காலை 7.00 மணியள வில் வெளிக்கிட்டு முருங்கன் சென்றேன். அங்கு சீமேந்து தரும் முகவரின் இஸ்ரோர் திறக்கவில்லை. இதனால் டக்டரை இஸ்ரோரின் முன்வாயிலில் விட்டுவிட்டு காலைச்சாப்பாடு சாப்பிடுவதற்காக முருங்கன் கடைவீதி சென்று ஒரு தேனீர்கடையை அண்டி என்னுடன் வந்த நபர்கள் இருவரையும் தேனீர் காலை உணவு உண்டு குடிக்க அழைத்தேன். அவர்கள் இருவரும் தம்பி! நீங்கள் போய் தேனீர் குடியுங்கள். நாங்கள் பனங்கள்ளு விற்குமிடம் சென்று ஆளுக்கொரு போத்தல் கள்ளுக்குடிக்கப் போகின்றோம். அதற்கு நீங்கள் வரமாட்டீர்கள், கள்ளுக் குடிக்க மாட்டீர்கள் என்றும் எங்களுக்குத் தெரியும் எனவே நீங்கள் தேனீரைக் குடித்துவிட்டு இஸ்ரோரடிக்கு வருவதற்கு முன் நாங்கள் முந்திவந்து விடுவோமெனக்கூறிக் கொண்டு எனைவிட்டும் பிரிந்து சென்றனர்.

இவர்கள் சென்ற பின் நான் தேனீர்க்கடைக்குள் நுழைய அதேநிமிடத்தில் எனக்குப் பின்னால் தம்பி வேலழகன் என எனது பெயரைச் சொல்லியும் கைதட்டி அழைக்கவும் ஆச்சரியமாக எனது பெயர்சொல்லி அழைக்க இங்கு யார் இருக்கிறார்கள் எனத்திரும்பினேன். என்னை எட்டித்தொடும் தூர எல்லைக்குள் ஒரு பெரும் தாடிமீசைக்காரன் சிரித்தபடி எனை அழைத்தான். அதேநேரத்தில் எனக்கு அவனது தாடி மீசை ஆகியவற்றினால் அவன் யார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நீங்கள் யார் எனக்கு நீங்கள் யார் என்பதைச் சரியாக இனம்காண முடியாமல் உள்ளது எனவே யார் என்பதைக் கூறுங்கள் என்றேன்.

அதற்கு அவன் மேலும் சிரித்தபடி பொய் சொல்லுகின்றீர் களா? அல்லது உண்மையிலே என்னைத் தெரியாதா? எனக்கேட்டு விட்டு

அவனே உங்களோடு வந்திருக்கும் உங்கள் மனைவியின் சித்தப்பா பொன்னன் தம்பிராசா நான். இங்கே அரசு நிறுவனம் ஒன்றில் வேலைசெய்கின்றேன். உன்னைப்போல் ஒரு பெண்ணையும் அதாவது உனது மனைவியின் சின்னம்மா ஒருவரையும் களவில் கூட்டிக்கொண்டு மன்னாரில் இருக்கின்றேன். இங்கு முருங்கனில்தான் வேலை செய்கின்றேன்.

நீங்கள் எங்கே இருக்கின்றீர்கள்? நீங்கள் விரும்பினால் எங்கள் இருவரோடும் நீங்கள் இருவரும் வந்து ஒன்றாய் இருக்கலாம். அல்லது நாங்கள் இருவரும் வந்து உங்கள் இருவரோடும் இருக்கலாம் நீங்கள் எங்கே இருக்கின்றீர்கள் என்று ஒருதரத்திற்குப் பலதரம் கேட்டும் எதற்கும் எனக்கு அறிமுகமான ஒருதேனீர்க்கடை உள்ளது வாரும் அங்கு போய்த் தேனீர் குடிப்போமெனக் கூட்டிச்சென்றார்.

ஆனால் சென்ற இடம் தேனீர்க்கடையல்ல அதுவேறு ஏதோ பொருட்கள் விற்கும் கடை. அங்கு சென்றதும் இந்தக் கடையில் ஒரு ஐந்து நிமிடம் இருங்கள். நான் இந்தக்கடை உரிமையாளரிடம் ஒரு முக்கியமான விடயம் பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று சொல்லியும் அதேகடை உரிமையாளரை கொஞ்சம் வெளியில் கோபிக்காமல் வாருங்கள் என அவரை அழைத்துச் சென்றும் பின்னே வந்தவன் எதிர்பாராமல் திடீரென முதலாளி நான் பிடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கும் இவனை ஓடவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்! இவன் எனது சகோதரியைக் களவாகக் கூட்டிக்கொண்டும், வீட்டில் இருபத்தைந்து பவுணுக்கும் மேற்பட்ட நகைகளையும் அறுபது ஆயிரம் ரூபாய் பணத்தினையும் தங்கச்சி மூலமாக எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்துள்ளனர். இவர்களைத் தேடியே நான் பலமாதங்களாகச் சவரம் செய்யக்கூட மனநிம்மதியில்லாமல் தேடி அலைந்து இவனைக் கண்டுபிடித்துள்ளேன்.

எனவே நான் முருங்கள் G.S.சிடம் அறிவித்து அவரை கையோடு கூட்டிவந்து மன்னார் பொலிசிக்குக் கொண்டுபோகப் போறேன். வெளியில்

இவனைப் போகவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறியபடி கடையை விட்டு சென்றான்.

இவன் சென்றதும், என்ன தம்பி! நீங்கள் இருவரும் நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும்போதே சிரித்துப் பேசிவந்தீர்கள், இதற்கு இடையில் உங்களுக்குள் என்ன? இவனை உங்களுக்கு முன்னமே தெரியுமா? இவன் சொன்ன விடயம் உண்மைதானா? நீங்க எழும்பி போங்க தம்பி. உங்களைப் பார்த்தால் ஒரு அப்பாவிப் பிள்ளையாக இருக்கின்றீர்கள். இப்படிப்பட்ட உங்களை நாங்கள் ஏன் பிடித்து வைத்திருக்க வேண்டுமென்று கேட்டும் அனுதாபப்பட்டதோடு இந்த நாய் இந்த முருங்கன் கடை வஜாருக்கு வந்தே குறைந்தது மூன்று நான்கு வருடமாவது இருக்கும். இப்படிப்பட்டவன் உங்களைத்தேடி அலைந்ததாக எங்கள் முன்னிலையிலே சொல்லிப் போகின்றான்.

ஆகவே நீங்கள் எதற்காக வந்தீர்களோ அந்த வேலையைப் போய்ப் பாருங்கள் தம்பி என்று கூறினார். அவன் கூற்றிற்கும் என்மீது ஏற்பட்ட அனுதாபத்திற்கும் எனதுமனதாலே நன்றி கூறியவனாக, முதலாளி நீங்கள் சொல்லியபடி நான் உங்கள் இடத்தை விட்டு வெளியேறினால் அவன் சொல்லிய குற்றச்சாட்டுக்கள் உண்மை என்பதாகவே முடியும். அதனால் அவன் G.S.இடமோ, பொலிசிஇடமோ போகட்டும். என்னையும் கூட்டிப்போகட்டும். போகும் அந்த இடத்திலே நான் சொல்லவேண்டிய உண்மைகளைச் சொல்வேன். நீங்கள் பெரிதாக என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள் என்று கூறியதும், நீ சொல்வது சரிதான் தம்பி நீங்கள் இருங்கள் அவன் போற இடத்த போய்ச் செய்வதைச் செய்துவிட்டு வரட்டுமென்றார்.

அவன் சென்று ஒரு ஒண்டரை மணித்தியாலங்களின் பின் வந்தவன் கடைக்கார முதலாளியிடம் முதலாளி முருங்கன் G.S.வரமுடியாதாம். அவர் இவனைப் பொலிசிக்குக் கொண்டுபோக ஆமிக் காரர்களிடம் சொல்லியுள்ளார். எனவே ஆமிக்காரர்களின் வேன் வரும். நான் வேனில் போகமுடியாது. எனக்கு ஒருவர் காசுதர வேண்டும் அதனை வாங்கி நான்

பஸ்சிலே போவேன். இவனை வேனில் கொண்டுபோவார்கள். நான் இவன் போன பின் பஸ்சில் மன்னார் பொலிசுக்கு போய் முறையிட்டு இவனை அடைக்கவேண்டு மென்று கூறியதும் முதலாளிக்கு ஆத்திரம் வரவே:

டேய் நாயே! நாலாறுவருஷமாக முருங்கனிலே இருந்த நீ இந்தப்பெடியனைத் தேடி பல இடங்களாக அலைந்தென்று கூறுகி றாயே, இது உனது கெட்டபுத்தியும், மாறுபாடுமடா கடையை விட்டு வெளியேறுடா என்று திட்டினார்.

நான் குறுக்கிட்டு முதலாளி இவர் என்னை கொண்டு போற இடத்திற்கு கொண்டுபோகட்டும், நீங்க ஒன்றும் பேசாதீர்கள். அவர் எதிர்பார்க்கும் ஆமிக்காரர்கள் வரட்டும், நான் அதுவரை வெளியில் நிற்கின்றேன் எனக்கூறியும் அவரது பதிலையோ, இவனது பதிலையோ எதிர்பாராமல் கடையைவிட்டு எழுந்து வெளியில் வந்து நின்றேன். அவன் கூறியபடியும் எதிர்பார்த்தபடியும் ஆமிக்காரர்கள் எட்டுப்பத்து பேருடன் வேன் ஒன்று வந்து நின்றது. வேன் வந்து நின்றதும் தாடிக்காரனிடம் எங்கே அந்த நபர் என்று கேட்க அவன் என்னை அடையாளம் காட்டினான்.

அவர்கள் அழைக்க நான் வேனில் ஏறினேன். வேன் எனைக்கொண்டு சென்றது. செல்லும் வழியில் முன்ஆசனத்தில் இருந்த ஆமிக்கொமாண்டராக இருக்கவேண்டும். அவர் தம்பி உன் பெயரென்ன? ஊரென்ன? என்ன பிரச்சினை? என்னிடம் உண்மையைச் சொல்லும். அந்தத்தாடிக்காரன் யார்? அவன் ஓடவிட்டு உம்மை சுடச்சொல்லிச் சாராயமும், சிகரெட் பக்கட்டும் வாங்கித் தந்துள்ளான். உம்மைச் சுட்டுக்கொல்லும்படியாக அவனுக்கு நீ செய்த பிழையென்ன? உண்மையை என்னிடம் மறைக்காமல் சொல் என்றதும், நான் உண்மை நிலையை ஒன்றும் ஒழிவு மறவில்லாமற் கூறினேன். அந்த ஆமி அதிகாரியும் நீ பயப்படவேண்டாம். நாங்கள் தலைமன்னார் கடற்பாதுகாப்பு கேம்பிலே உள்ளோம். தலைமன்னாருக்கு போகின் றோம். போகும்வழியில் மன்னார் பொலிசில் கொண்டுவிட்டுச் செல்லும்படி அவன்

கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொண்டதன்பேரிலே உம்மை ஏற்றிவருகின்றேன். வேறு உம்முடைய பிரச்சினைக்கும் ஏன் சொல்லப் போனாற் கூட அவனுக்கும் எங்களுக்கும் எந்தவித உறவும் தொடர்பும் இல்லாதவன், நானும் இதில் வரும் ஆமிக்காரர்களும் அவன் யார் என்பதை அறியோம். இந்நிலையில் முன்பின் அறியாத எங்களிடமே உம்மை ஓடவிட்டுச் சுடச்சொன்னவன் எப்படிப்பட்ட கொடியவனாக இருப்பான்? நீ பயப்படாதே என்று எனக்குக் கூறியது போல்

கோட்டைமன்னார் பொலிஸ் நிலையத்தின் முன் ஆமிவேன் நின்றதும், முன் ஆசனத்தில் இருந்தவரும் என்னிடம் உண்மை நிலையைக்கேட்டு அறிந்தவருமான அந்த அதிகாரி வேனைவிட்டு இறங்கி என்னைப் பார்த்து தம்பி நீ இறங்காமல் வேனில் இரும். பொலிஸ் ஸ்டேசனில் எனக்குத் தெரிந்தவரும் கல்முனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட வருமான இன்ஸ்பெக்டர் இருந்தால் அவரிடம் உம்முடைய பிரச்சினைகளைச் சொல்லி உம்மை விடுவிக்கக்கூறுகின்றேன். இங்கே அவர் இல்லையென்றால் வேனில்வரும்போது நீ ஓடிவிட்டீர் என்று அவன் கண்டாற் கேட்டால் நான் கூறிவிடுவேன். உம்மைக்கொண்டு டவுனுக்குள் விட்டு விடுகிறேன். நீர் போம் எனச்சொல்லி

வேனில் இருந்து இறங்கிப் பொலிஸ்நிலையம் சென்றவர் சராசரி ஒரு இருபது நிமிடமளவில் திரும்பிவந்து மெய்யே தம்பி நீர் இறங்கி பொலிசுக்குள்ளே போம். நான் எல்லாம் சொல்லியுள்ளேன். உம்மிடம் ஒரு என்றி எடுப்பினம் நீர் என்னிடம் சொல்லிய அனைத்தையும் அங்கு அந்த ஐயாவிடம் சொல்லும். உமக்கு ஒன்றும் நடவாது, நாங்க போட்டுவாறம் எனக்கூறியும், என்னை வேனில் இருந்து இறக்கிவிட்டும் அவர்கள் சென்றனர்.

நான் பொலிஸ் இன்ஸ்ட்ரீசன் சென்றதும், இன்ஸ்ட்ரீசனில் உள்ள இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள்:

நீர்தானா முருங்களில் இருந்து ஆமிக்காரர்களினால் கொண்டு வந்தவன்? என்று கேட்டதும், ஓம் சேர் நான்தான் சேர் என்றேன். வாடா நீ

வா மட்டக்களப்பான், மட்டக்களப்பானிடமே அடிவாங்க வந்துள்ளீரா, சரி பின்னால் போய் எங்கள் குசினிக்காரனிடம் எனக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் வாங்கிவாரும் எனக் கூறினார்.

நானும் தண்ணீர் வாங்கிக்கொண்டு கொடுத்ததும் நீர் இப்போ எங்கு இருக்கின்றீர்? நீர் உன்னோடு கூட்டிவந்துள்ள பெண்பிள்ளை எங்கு இருக்கின்றாள்? என்னோடுதான் வங்காலையில்தான் இருக்கின்றோம் என்றதும் அடநீர் வங்காலையிலா இருக்கின்றாய்? அங்கு பொலிசோ ஆமியோ திடீரெனப் போகமுடியாத பாதுகாப்பான இடத்தில்தான் இருக்கின்றாயா? என்று அவர் சொல்லிமுடிப்பதற்குள்,

என்னை மாட்டிவிட்ட தாடிக்காரனான பொன்னன் தம்பிராசா பஸ்சால் இறங்கி பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்குள் நுழைந்தான். வந்தவனைப் பார்த்த பொலிஸ் அதிகாரி அவர்கள்,

டேய் நீதானா இவனை ஆமிக்காரர்களுடன் அனுப்பிவைத்த தாடிக்காரன்? ஓமையா இவன் பெரிய கள்ளனய்யா, எங்கட வீட்டில் தங்கநகைகளையும், பணத்தையும் அள்ளிக்கொண்டு என்ற தங்கச் சியையும் மருந்தப்போட்டு கூட்டிற்று ஓடிவந்திருக்கின்றானய்யா என்றான்.

ஓ அப்படியா? சரி உன்னிடம் ரெண்டு போத்தல் சாராயமும் சிகரட் பைக்கட்டும் வாங்கப் பணமிருக்கின்றதா? ஓமையா! அப்படியானால் இங்கே கிட்டத்திலேதான் தவறனை இருக்கு போய் வாங்கிவாரும் என்று சொல்லிய அதேநிமிடமே அவனது தாடியை எட்டிப்பிடித்து

டேய் இவனைக் கொலை செய்யவும், தண்டனை கொடுக்கவும் என ஆமிக்காரர்களுக்கு எத்தனை போத்தல்ச் சாராயம் வாங்கிக் கொடுத்தாய்? எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாய்? G.S சிடம் நீர் முறையிட்டீரா? G.S இல்லையென்றால் பொலிஸில் வந்து அறிவிக்கவேண்டும் அல்லது G.S சோடு குற்றவாளியை கொண்டு ஒப்படைக்கவேண்டும். நீர் சாராயம் வாங்கிக்கொடுத்து ஆமிக்காரர் களிடம் சொன்னீராம் மாத்தையா இவனைக் கூட்டிக்கொண்டு பொலிசில் ஒப்படைத்துவிட்டுப் போங்க அல்லது முடியுமானால் ஓடவிட்டுச் சுட்டுத்தள்ளி விட்டுப் போங்கள் என்று!

அவ்வளவுக்குச் சுட்டுத்தள்ளி வேட்டையாடக்கூடிய வேட்டை உயிரினமான குருவி கொக்கடா அல்லது கொடிய மிருகமடா மனிதன்?

எனக்கேட்டபடி அவனைப் பிடித்து நாலாறு அடி அடித்துவிட்டு என்னைப் பார்த்து நீர் வங்காலையில் எந்த இடத்தில் இருக்கின்றாய்? வங்காலையில் மிஸ்ரர் வேதம்குருஸ் அவர்களின் வீட்டுக்கு அண்மையிலா இருக்கின்றீர் என்று எனை அதட்டி அடிக்கும் நிலையில் கேட்டதும்,

நான் அவரது டக்டரில் சீமேந்தெடுக்க முருங்கன் போன என்னைத்தான் இவன் கண்டு இப்படி நான் கள்ளன் அது இது என்று சொல்லி இங்கு பொலிசிக்கு வரும்படி செய்தவன்சேர் என்றேன்.

நான் எல்லாமறிவேன், ஆனால் நீர் முருங்கனுக்குக் கொண்டுபோன டக்டர் மிஸ்ரர் வேதம்குருசினுடையது என்றால் உன்னுடைய றைவிங் லைசனைத் தந்துவிட்டு இப்போ இந்த வழியினால் நானாட்டான் பஸ்வரும் அதில் ஏறிப்போய் வங்காலையில் இருக்கும் உன்னுடைய மனைவியையும் கூட்டிக்கொண்டு உடன்வாரும் என்று சொல்லி என்னை அனுப்பினார். நான் பஸ்சை எதிர்பாத்திராமல் வங்காலையில் இருந்து கோட்டைமன்னாருக்கு அடிக்கடி பல கார்கள் நாள்முற்றாக வந்து போவதனால் நான் ஒருகாரில் ஏறி வங்காலை சென்று மனைவியையும் கூட்டிக்கொண்டு பொலிசிற்ுப் போவதற்குள்,

பொலிஸ் அதிகாரியின் நெருங்கிய நண்பன் திரு.வேதம் குருஸ் அவர்கள் என்பதனால், நான் வங்காலை சென்று திரும்புவதற்குள் பொலிஸ் நிலையத்தில் இருந்து வங்காலை திரு.வேதம்குருஸ் அவர்களின் வீட்டுத் தொலைபேசியிலே எனது பிரச்சினையை சொல்லியிருந்தார் பொலிஸ் அதிகாரி அவர்கள்.

அவர்செய்தி பொலிசில் இருந்து கிடைத்ததும் அவர் தனது காரை எடுத்து வெளிக்கிட்டவேளை, அவருடன் அவர்களது நண்பர்களும் உறவினர்களுமாக ஆளுக்கொரு கார் என மூன்று கார்களில் எட்டுப்பத்து பேர் மன்னார் பொலிஸ் நிலையம் சென்று எங்கே வேல் இருக்கின்றார்? அவர் நல்ல பிள்ளையாச்சே, அடித்தீர்களா? அடைத்து வைத்தீர்களா?

எனது பெயரையும் வங்காலை ஊரையும் அவர் சொன்னதன்பேரிலா எங்களுர் அனுப்பினீர்கள்? என்று கேட்டும் அங்கு இருந்த தாடிக்காரனான பொன்னன்தம்பிராசாவைத் திட்டிக்கொண்டும் இருந்தபோது நானும் மனைவியும் பிறிதொரு அயறிங்காறில்ச் சென்று பொலிசிற்ருள் நுழைந்தோம். இதன்பின்னே மேலதிகாரியின் உத்தரவின் பேரில் சாதாரண பொலிஸ் அதிகாரி என்னைத் தனிமையிலும் விசாரித்து எனது வாய் முறைப்பாட்டினைப் பதிவுசெய்தும் இதன்பின் எனது மனைவியைத் தனிமையில் அழைத்து அவவின் வாய்முறைப்பாட்டினைப் பதிவுசெய்தும் எங்கள் இருவரினதும் உண்மைநிலையை அறிந்ததன் பேரில் எங்கள் முன்னிலையில் மேலும் பொன்னன் தம்பிராசாவிற்கு நாலாறு அறை அறைந்து டேய் முருங்கனுக்குப் பிழைக்கவந்த நீ உனது தொழிலை விட்டு விட்டு எங்கள் தொழிலைக் கையில் எடுக்க உனக்கு இந்த உரிமையை உனக்கு நாங்கள் தந்தோமா? அல்லது அரசாங்கம் தந்ததா அல்லது இந்தப் பெண்ணின் அப்பா அம்மாவா நீ எனப்பேசிவிட்டு போடா ஓட்டா நீ இனிமேல் இந்தப்பக்கம் வந்தாலே உன்னை மாதக்கணக்கென உள்ளதள்ளிப் போடுவன் என்று அவனுக்குக் கூறியும்,

எங்கள் இருவரையும் முறையீடுகள் பதிந்தபடிவத்தில் உங்கள் இருவரினதும் கைஒப்பத்தை வைத்துவிட்டு நீங்கள் போங்கள் என்றும் அனுப்பியதன்பேரில் நாங்கள் அங்குவந்த மூன்று கார்களில் ஒன்றில் ஏறியதும் எல்லோருமாக வங்காலை சென்றோம்.

9

ஐம்பது சதம் பணமும்

நூற்ற இருபது மைல் பயணமும்!

1963 மார்கழி மாதம் நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரைவிட்டு வெளியேறியதன் காரணமாக நிரந்தர வாழ்விடமும் தொழிலுமில்லாமல் அலைந்து திரிந்தேன். கடைசியில் மட்டக்களப்பு அமிர்தகழியை அண்டி அங்கு திருமதி.சின்னம்மா செல்லையா அவர்களின் வீட்டின் ஒரு அறையில் வாடகையின்றி நானும் எனது மனைவியும் வாழ்ந்து வந்தோம். இந்நிலையில் ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பில் உள்ள ஒருவர் வந்து வேளாண்மை வெட்ட அழைத்ததன்பேரில் அவருடன் சென்று அவ்வூர் ஆட்களுடன் வேளாண்மை வெட்டி அதில் கிடைத்த பணத்தில் 125.00 ரூபாய்க்கு மட்டக்களப்பு பிள்ளையாரடியைச் சேர்ந்த ஒருவரிடம் பழைய றலிச் சயிக்கிள் ஒன்றினை வாங்கினேன். அந்தசயிக்கிளில் ஓடி ஓடி மேலும் பல இடங்களாக வேலை தேடினேன். ஒரு இடத்திலேனும் எனக்குரியதும் தெரிந்ததுமான வயல்வேலையோ, சாரதி வேலையோ கிடைக்கவில்லை.

இப்படி அலைந்து திரிந்தபோது ஒருநாள் எனது ஊரான திருப்பமுகாமத்தினை சேர்ந்தவரும் உறவுமுறை மைத்துனருமான பெரியசெல்லத்தம்பி நவரெத்தினம் என்பவர் மட்டக்களப்பு நகரில் சந்தித்தார். சந்தித்தவர் என்ன மச்சான், உனது தொழில் வாழ்க்கைநிலை எப்படி எனக்கேட்டார். அதற்கு நான் என்ன தம்பி! கோட்டில் எனக்கெதிரான வழக்கு நிரந்தர வசிப்பிடமில்லை, தொழிலில்லை, வருவாயில்லை இதனால் சொல்லமுடியாத இன்னலில் காலந்தள்ளுகின்றேன் என்றதும் அவர் நீங்கள் விரும்பினால் அம்பாரை தமனை எனும் இடத்திற்கு. வரமுடியுமானால் அங்கு நாங்கள் கரும்பு வெட்டுகின்றோம். எனக்குத் தெரிந்த சுப்போவிசர் ஒருவர் உள்ளார். நான் அவரிடம் உங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கரும்புப்பாம் டக்டரில் வேலை செய்யச்

சேர்த்துவிடலாம். எனவே யோசித்து வரமுடியுமானால் வாருங்கள் எனச்சொன்னார்.

நான் அவரிடம் எப்படியோ நாளைமறுநாள் எப்பாடுபட்டாவது நீங்கள் கரும்பு வெட்டும் அம்பாரையைச் சேர்ந்த தமணைப்பாமிற்கு வருவேன் என உறுதிகூறி நான் தற்காலிகமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அமிர்தகழி வீடுசென்றேன்.

சென்ற நான் அன்று இரவே எனது மனைவியிடம் மைத்துனர் திரு.செ.நவரெத்தினம் தமணை வரச்சொன்ன விடயத்தைக் கூறினேன். அதற்கு மனைவி அவர்கள் கையில் ஒரு சதக்காசம் இல்லாமல். முன்பின்தெரியாத சிங்களப்பகுதிக்கு அதுமில்லாமல் அம்பாரை செல்வதானாலும் நான் அறிந்தவரை மட்டக்களப்பிலிருந்து எப்படியும் சராசரியாக ஐம்பதுமைல் தூரம் போகவேண்டும்! அங்கு தமணை எனும் இடம் அதிலிருந்து எவ்வளவு தூரமோ நாமறியோம். எனவே இவ்வளவு தொலைதூரத்திற்கு எப்படிப்போய்வரப் போறீர்கள் எனக்கேட்டா.

தொழில் ஒன்று வேண்டுமானால், நாலைப்பத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டுமானால் தூரத்தொலையென்று பார்க்கமுடியுமா? நான் நாளை மறுநாள் போயே ஆகவேண்டுமென்று மனைவியிடம் கூறியபடி, கூறியநாள் காலை ஆறுமணியளவில் பழைய தண்ணீர்சோற்றுத் தண்ணியைக் குடித்துவிட்டு எனது வாகனமான சயிக்கிளைத் தள்ளி வெளிக்கிட்டபோது, மனைவி அவர்கள் இந்தப் பழைய சயிக்கிளில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மைல் தூரம் எப்படிப்போய்வரப்போறீர்கள்? இந்த சயிக்கிள் இடையில் காற்றுப்போனாலோ அல்லது பழுதடைந்தாலோ என்ன செய்வீர்கள் எனக்கேட்டு அழுதார்.

நான் அவரின் கேள்வியையும் அழகையையும் பொருட்படுத்தாமல் வெளிக்கிட்டேன். நாங்கள் குடியிருந்த வீட்டின் திருமதி.சின்னம்மா செல்லையா அவர்களிடம் எனது மனைவி இரந்து ஒரு ஐம்பது சதம் காச வாங்கித்தந்தா. நான் பழஞ்சோற்றுத்தண்ணீர் காலை உணவோடும், ஐம்பதுசதக் காசோடும் வெளிக்கிட்டு சயிக்கிளில்

களுவாஞ்சிக்குடி, கல்முனை, காரைதீவு, சம்மாந்துறை, வளத்தாப்பிட்டி எனக்கடந்து அம்பாரை நகரை மதியம் அடைந்தேன்.

அங்கு அம்பாரையில் ஒருசிலரிடம் தமனை கரும்புவெட்டுமிடம் எங்கு என விசாரித்ததும் தம்பி! அது ஆயிரக்கான ஏக்கர் பாமில் சரியாக எங்கு என்று சொல்லமுடியாது நீ சியம்பிளாண்டுவு, மொணறாகலை செல்லும் வழியே சென்று விசாரித்துச் செல்லு மென்றனர்.

பின் அம்பாரை நகரில் இருந்து அவர்கள் சொல்லியபடி அந்த வீதியைக்கண்டு அவ்வீதிவழியே இறக்காமம், பருப்பத்தான்சேனை இங்குறாணை, மூவாங்கலை எனச்சுத்திசுத்தியும் பலகரும்புப் பாம்களென அலைந்து கடைசியாக பி.ப.இரண்டு மணியளவில் திரு.செ.நவரெத்தினம் அவர்கள் கரும்புவெட்டும் இடத்தினைக் கண்டுபிடித்தேன்.

எனைக்கண்ட திரு.செ.நவரெத்தினமும் உண்மையிலே கண்கலங்கி அழுதேவிட்டார். அழுத நிலையில் என்னை மச்சான் நீ இந்த இறந்த சயிக்கிளில் இவ்வளவு தூரம் அலைந்து வருவீர் என நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. சரி அதுபோக மதியம் சாப்பிட்டீரா? எனக்கேட்டார்.

அதற்குநான் அம்பாரை நகரிலே கடையில் சாப்பிட்டுத்தான் வந்தேன் என்றேன். என்னமச்சான் நீசாப்பிட்ட சாயலே உனது முகத்திலே இல்லை. இருந்தும் இங்கே நாங்கள் செல்வன் மீனும் குழம்புக்கறி வைத்து பொன்னாங்கணியும் ஆணம் வைத்து சாப்பிட்டு சமைத்த சட்டி பானைகளையும் கழுவி வைத்துள்ளனர். அதில்லாமல் இங்கே நான் ஊரில் இருந்து நேற்று வந்ததும் இங்கு நின்று கரும்பு வெட்டியவர்கள் எனைக்கண்டதும் கரும்பு வெட்டும் வேலைக்கான சம்பளம் காணாது நாங்கள் ஊருக்குப் போகப்போகிறோமெனக்கூறி இதோ இந்தா வெளிக்கிடுகிறார்கள்.

சரி அவர்களை முந்தி ஊர்செல்லும்படி கூறி அனுப்பிவிட்டு நாம் இருவரும் இதில் இருந்து எப்படியும் மூன்றுமைல் தூரமாவது இங்குறாணை எனும் இடம் செல்லவேண்டும். அங்குதான் கரும்பு பாமின்

செயலகமுள்ளது. செயலகத்திலேதான் நான் சொன்ன சுப்போவிசர் நிற்பார். எனவே எப்படிப்போவது? என்ன செய்வது என என்னிடம் கேட்டார்?

எனது சயிக்கிளிலே போவோம் வாருங்கள் என்றதும், இவ்வளவு தூரம் சயிக்கிளில், இந்த மதிய வெளியிலில் ஓடிவந்த நீங்கள் என்னையும் ஏற்றிக்கொண்டு மேலும் ஓடமுடியுமா? என்னபாவமிது என்றார்.

பாவம் புண்ணியமெல்லாம் பார்க்கமுடியாது. நானல்லவா சயிக்கிள் ஓடுவது, அதுவுமில்லாமல் இந்தக் சயிக்கிளுக்கு விழேக்கும் போதாது, நீங்கள் இதிலே ஓடமாட்டீர்கள். ஒன்றிற்கும் கவலைப்படாமல் வாருங்கள் எனக்கூறி அவரை எனது சயிக்கிளின் முன்வாறில் ஏற்றியபடி அங்கு தமணை எனும் இடத்தில் இருந்து அவர் சொல்லியபடி மூன்றுமைல் தூரம் கடந்து இங்குறாணைப்பாமின் செயலகம் சென்றோம்.

நாங்கள் காணச்சென்ற சுப்போவசியரும் அங்கு நின்றார். அவரிடம் என்னைக்காட்டி அறிமுகச் செய்து இவருக்கு இங்கே டக்டரில் சாரதியாக வேலைசெய்ய ஒரு உதவி செய்யுங்கள் ஐயா! என மைத்துனர் கெஞ்சி மன்றாடிய நிலையாகக் கேட்டார். அதற்கு ஐயோ! தம்பி நவரெத்தினம் நீர் என்னிடம் முன்கூட்டியே கேட்டு விசாரித்து இங்கே சாரதிவேலைக்கு இடமுண்டு என்று நான் சொன்னதன்பின்னல்லவா உனது மச்சான் இந்தத்தம்பியை வரச்சொல்லியிருக்கவேண்டும்?

இவர் பலமைல் தூரம் அலைந்து வந்துள்ளார். இந்நிலையில் இங்கே கரும்புவெட்டும் வேலையும் முடியும் நிலையில் உள்ளது. இங்கே சாரதிகளுக்கான வெற்றிடமும் இல்லையே நான் என்னதம்பி சொல்ல முடியும்? செய்ய முடியும் என்றார். அவ்வேளை நான் கரும்புவெட்டும் கூலிவேலையாவது தாருங்கள் என்று கேட்டேன்.

தம்பி எங்களுக்குரிய பாமெல்லாம் கரும்பு வெட்டி முடிந்துள்ளது. மேலும் ஓரிரு பாம்களில் ஆமிக்காரர்களே வெட்டுகின்றனர். இந்தத்தம்பி நவரெத்தினமவர்கள் வெட்டிய பாமிலும் இவர்கள் மறுக்க நாங்கள் நாளைமுதல் ஆமிக்காரர்களையே கொண்டு கரும்புவெட்ட எங்கள் யெனரல் மெனேஜர் மூலமாக ஏற்பாடு செய்துள்ளோம்.

நான் ஒன்று கூறுகின்றேன். நீங்கள் போகமுடியுமானால் கந்தளாய் பாழுக்கு போங்கள். அட்டேஸ் தருகின்றேன் என்றார். அதனோடு நாங்கள் அங்கிருந்து திரும்பி நண்பர் திரு.செ.நவரெத்தினம் அவர்களைச் சயிக்கிளில் ஏற்றிவந்து அம்பாறை நகரில் விட்டுவிட்டு நான் அமிர்தகழி வீடு நோக்கிப் பயணமானேன்.

இடையில் எங்கள் இருவருக்கும் தேனீர் குடிப்பதற்கு கூடப் பணமில்லை. நவரெத்தினம் பஸ் பயணத்திற்கு மட்டுமானகாசு என்பதனாலும் என்னிடம் ஐம்பது சதம் மட்டுமே என்பதனாலும் சம்பிரதாய நடைமுறைக்காவது அவர் என்னைத் தேனீர் குடிப்போம் என்று அழைக்கவுமில்லை. அதேபோல் நானும் அவரை அழைக்காமல் ஆளை ஆள் மனதால் நொந்த்படி பிரிந்து அவர் பஸ்சிலும் நான் எனது சயிக்கிளிலும் பயணமானோம்.

மேலும் நான் காலை முதல் சயிக்கிளில் உணவும் ஓய்வும் இல்லாமல் ஓடிக்கொண்டு வந்த எனக்கு கடுமையான பசியும் சோர்வும் ஏற்படலாயின. என்னிடமுள்ள ஐம்பது சதம் காசியில் ஒரு பண்ணும் டியும் சாப்பிட்டுக் குடிக்கலாம்.

ஆனால் அப்படி நான் அந்த ஐம்பது சதம் காசினைச் செலவு செய்தால் எனது பயணத்தின் போது சயிக்கிள் காற்றுப்போனால் அந்த ரீப்பை ஒட்டுவதற்கு முப்பத்தைந்து சதமாவது வேண்டும். அதனால் அந்த ஐம்பது சதம் காசினைச் செலவு செய்யாமலே வந்தேன். அப்படி வந்த எனக்கு அப்போதைய நேரம் சராசரி பி.ப. ஐந்து மணியிருக்கும். வீதியிலே சோர்ந்து விழுந்துவிடும் அளவிற்கு இயலாமையானது! அந்த நிலையில் சம்மாந்துறை வந்தேன். வந்தநான் சயிக்கிள் காற்றுப்போய் இடையில் எங்காவது இரவைக்கு நிற்கவேண்டி வந்தாலும் பறவாயில்லை. தமிழர்கள் வாழும் ஊர்களில்தான் தங்கவரும். எனவே இனிமேலும் இந்த ஐம்பதுசதம் காசினைப் பத்திரப்படுத்துவது அர்த்தமில்லை என்ற முடிவோடு சம்மாந்துறை தேனீர்க்கடை ஒன்றினுள் சென்றேன்.

நான்சென்ற தேனீர் கடையில் கண்ணாடி அலுமாரியில் (சோக்கேசினுள்) தயிர் டின்கள் இருந்தது. இதனைக் கண்டநான்

தேனீர்கடை உரிமையாளரிடம் முதலாளி! இந்தத் தயிர்மீன் எவ்வளவு எனக்கேட்டதும் அவர் இதனை கொண்டுட்டுப் போப்பிறயா? இல்ல அடித்துக் குடிக்கக் கேக்கிறயா எனக்கேட்டார்.

அடித்துக் குடிக்கத்தான் முதலாளி கேட்கிறேன் என்றதும் அடித்துக்குடிக்க தயிருக்கு இருபத்தி ஐந்து சதம் சீனிபோட்டு அடித்துத்தர முப்பத்தைந்து சதம் என்றார்.

பறவாயில்லை அடித்துக் குடிக்கத்தாருங்கள் எனக்கேட்டு அந்தத் தயிர் தண்ணியை குடித்து சற்று நேரம் இருந்துவிட்டு எனது பயணத்தை தொடர்ந்து வரும் வழியில் கல்முனை தாஜ்மகால் சினிமாத் தியேட்டரடிக்கு அண்மையில் இன்னுமோர் எங்கள் திருப்பமுகாமத்தினைச் சேர்ந்தவரும் விவசாயத்திலே ஈடுபட்டு நல்லதோர் உயர்நிலையில் உள்ள பிரமுகரும் எனது உறவு மச்சானும் என்னுடன் மனம் விட்டுப் பழகுவருமான காலஞ்சென்றவரும் நான் சிறுவயதில் இருக்கும்போது எங்கள் ஊரில் அக்காலத்தில் ஊராட்சி மன்றத்தலைவராக இருந்தவருமான திரு. சின்னத்தம்பி மச்சான் (ஊரில் அவரை முளியரின் சின்னத்தம்பி என்று அவரது மாமாவின் பெயரை முதன்மையாக வைத்தே அழைப்பார்கள்) அவர் கண்டு எனது வாழ்க்கையைப் பற்றியும் நான் ஏன் எங்கு இருந்து இந்தச் சயிக்கிளில் கழைத்து வருகின்றேன் என்பனவற்றையெல்லாம் கேட்டார்.

நானும் உண்மை நிலையைக் கூறியதும், டேய் தம்பி! நீர் ஒன்றையும் பற்றிக் கவலைப்படாமல் உனது மனைவியையும் கூட்டிக்கொண்டு என்னிடம் வாரும், நான் உனக்கு தொழிலும், வீடும் பாதுகாப்பும் தருவேன் என்றார்.

நான் அதற்கு மன்னிக்கவேண்டும் மச்சான்! எனது நிலையில் என்னால் உங்களுக்கும் வீண்பகையும் பிரச்சினைகளும் எழும். ஆகவே! உங்கள் அனுதாபத்திற்கு நான் என்றும் நன்றியுடையவனாவேன். நான் அங்கு ஊருக்கு வந்தால் என்னை நம்பிவந்த எனது மனைவியை இழந்தும் அவவை இடைநடுவில் பரிதவிக்க விட்டும் எமது சந்ததி சாதியினருடனே போக நேரும். அதனால் நான் வரமுடியாது என்று கூற, அவரும் நீர்

சொல்வது சரிதான் என ஏற்றுக்கொண்டும் 35 ரூபாய் பணமும் தந்து என்னை அனுப்பினார். நான் பணம் பெற மறுத்தும் எனக்கு அடிக்கும் ஆத்திரத்தோடு எனது சேட்டின் பையினுள் நுழைத்தார். அந்த ரூபாய் 35ந்து பணமும், அக்காலத்தில் 350 ரூபாய்க்கும் மேலான பணமாகும். இதனைத் தொடர்ந்து இரவு எட்டு எட்டரை மணிபோல் நான் அமிர்தகழி இல்லம் போய் சேர்ந்தேன். எனைக் கண்ட எனது மனைவி சொல்லொணாத்துயரில் அழுது புலம்பினா, கண்ணீர் மல்கினா.

10

கைதியானகரன்

மருங்கையடி முன்மாரி எனும் இடம் ஒரு சிற்றூர்தான். ஊரின் மேற்கில் ஊவா மலைத்தொடர்களில் ஒன்றான குடுவைத்த மலையில் இருந்து வரும் அருவி தும்பாலை மரச்சோலைகள் ஊடாகப் பாய்ந்து பல ஏக்கர் நெல் வயல்களை ஊடறுத்து வருடம் முற்றாக வற்றாத நதியாக ஓடிக்கொண்டே இருக்கும்.

ஊரின் வடக்கே அடர்ந்த காடும், தெற்கே அரன் என அமைந்ததும் உயரம் குறைந்து நீளமானதுமான மலைத்தொடரும், கிழக்கே இவ்வூரவர்களுக்குச் சொந்தமான நெல்வயல்களும் மேட்டு நிலங்களுமாக பல ஏக்கர் நிலங்களுமிருந்தன.

மருங்கையடி முன்மாரி ஊரில் முப்பது முப்பத்தைந்து குடும்பங்களே வாழ்ந்து வரலாயினர். இவர்கள் அனைவருக்கும் வயல் நிலங்களும் பசுமாடுகளும் இருந்ததனால் இவர்கள் இந்த ஊரை விட்டு வெளியேறி தொழில் தேடி அலையாமல் பருவகாலங்களில் வயல்களை உழுவதும், மேட்டு நிலங்களைக் கொத்திப் புரட்டி வேளாண்மை, வழுதலை, வாழை, மிளகாய் போன்றவற்றைச் செய்கை பண்ணி வறுமை, பசி பஞ்சமில்லாமலும் வாழலாயினர்.

இங்கே சதாசிவம் என்பவர்க்கே ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட ஏக்கர் நிலம் இருந்தது. இந்நிலங்கள் அனைத்தையும் இவரும் இவருடைய சகோதரன் ஒருவரும் செய்கை பண்ணி வந்தாலும், சதாசிவத்தார் தன்தம்பி அவர்களுக்கு செய்யும் வேலைகளுக்கான கூலியோ பங்கோ

கொடுக்காமையினால் ஆறேழு வருடங்களாக இணைந்து செயற்பட்ட தம்பி சதாசிவத்தை விட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டார்.

இதனால் சதாசிவத்தாரின் அக்காவின் எட்டுவயதுடையவனும் தந்தையைப் பிரிந்தவனுமான கரன் என்பவனைத் தனக்குதவியாக இழுத்துவந்து அவனுக்கும் கூலி, பங்கு எதுவும் கொடுக்காமல் விவசாயத்தைச் செய்துவந்ததோடு காலப்போக்கில் கரனுக்கு இருபது வயதளவில் தன் மகள் ஒருத்தியையும் கலியாணம் கட்டிவைத்தார். மகளைக் கல்யாணம் கட்டி வைத்தாலும் மகளுக்கோ கரனுக்கோ ஒரு துண்டு வயல் நிலமோ குடியிருக்க வீடுவளவோ ஒரு செப்புச் சதமோ இனாமாகவோ சீதனமாகவோ கொடுக்காமல்தான் கட்டிவைத்தார்.

கரன் மகளுக்கு கணவன், வீட்டிற்கு மருமகன் என்ற பெயர் ஊருக்குள்ளே இருந்தாலும் மாமனாரின் வீட்டிற்குள் வயிற்றுச் சோற்றுக்கு மட்டும் மாரடிக்கும் அடிமையாகவே இருந்து வந்தான்.

கரன் படிக்காத கல்வி அறிவில்லாதவன், பாமரன் தான், ஆனால் மாமாவின் மீது பற்றுள்ளவன். மேலும் பொய், கழவு, போதைப் பழக்கமில்லாதவனாகவும் இருந்துவந்தவன், சதாசிவத்தாரின் செயல்களினால் விரக்தியுற்று எப்படியோ இவரை விட்டுத் தன் மனைவி மக்களையும் கூட்டிக்கொண்டு எங்காவது கண்கானாத் தேசம் போகவேண்டுமென்று எண்ணினான்.

கரனின் மனைவி பூனைக்கும் தோழன், எலிக்கும் காவற்காரன் என்ற இருமனப் பெண்ணாக இருந்ததனாலும் கரன் பலமுறை அழைத்தும் அவனோடு போக மறுத்ததனாலும் அந்த ஊரில் உள்ள ஒரு பெண் இவன்பால் நீண்டகாலமாக இரங்கி அன்பு காட்டி வரலானாள்.

இந்தப் பெண்ணின் அன்பும் அரவணைப்பும் கரனின் விரக்தி வாழ்க்கைக்கு கிடைத்த மாற்றீடாகக் கருதி அந்தப் பெண்ணோடு இணைந்து மருங்கையடிமுன்மாரி ஊரைவிட்டே வெளியேறினான். கரன் வெளியேறியதும் அவனை அவன் மாமனும் மனை வியும் இணைந்து பல ஆயிரம் ரூபாய் பணத்தினையும் தங்க நகைகளையும் அள்ளிக் கொண்டு

ஒரு பெண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு ஊரைவிட்டு ஓடிவிட்டான் எனப் பொலிசில் முறையிட்டனர்.

இதன் பேரில் பொலிசார் கரணைத் தேடிப்பிடித்து அடித்தும், கைது செய்தும், நீதிமன்றத்தில் ஒப்படைத்து இருவருட சிறைத்தண்டனையும் பெற்றுக்கொடுத்தனர். கரன் கூட்டிச்சென்ற பெண்ணும் அனாதையானாள். சிறைசென்ற கரன் அங்கு பலதரப்பட்ட குற்றவாளிகளான கைதிகள், சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் ஆகியோரிடையே ஓரிரு மாதங்கள் பயந்து அடங்கி ஒடுங்கி வேளைக்கு உணவு உண்ணாமலும் எந்த ஒரு கைதியிடமும் நெருங்கி உறவாடாமலும் இருந்து வரலானான்.

இதற்குள் சிறைஅதிகாரிகளால் கைதிகளுக்கு வழமையாகக் கொடுக்கப்படும் வேலைகள் உடைதோய்க்கும் பிரிவு, சமையற்பிரிவு, மலசல சுத்திகரிப்புப் பிரிவு, சிறைச்சாலை சுத்திகரிப்புப் பிரிவு, வயல்வேலைப் பிரிவு என்ற பெரும் பிரிவுகளும் சிறு பிரிவுகளான செயலக ஊழியர், படிப்பக ஊழியர், அறைகள் சுத்திகரிப்பு ஊழியர், மருத்துவமனை ஊழியர் என்ற சிறு பிரிவுகளாகப் பிரித்து வேலைகள் கொடுக்கப்படுவதுண்டு.

இந்தப் பிரிவுகளில் கரனுக்கு இருபெரும் மண்டபங்களைத் தும்புத்தடி கொண்டு காலை, மதியம், பிற்பகல் எனக் கூட்டித்துப்பரவு செய்வது, சிறைச்சாலைப் புகு முகவாயிலில் உள்ள கூசாவிலும், மண்டபங்கள் இரண்டிலுமுள்ள கூசாக்களிலும் நீர்நிரப்பி வைப்பதும், பெண் கைதிகளுக்கு உணவு கொண்டு கொடுப்பதும், ஆம்! ஒருசிறை அதிகாரியோடு சென்று உணவு கொடுப்பதுமான கடமை கொடுக்கப் பட்டது. இக்கடமையினை அங்கு சிறையில் “காம்பிறாப்பாட்டி” என்றே சொல்லுவார்கள்.

இந்தக் கடமையினைச் செய்து வந்த கரனுக்கு மூன்று மாதங்களின் பின் சிறைச்சாலையினுள்ளே இருக்கும் செயலகத்தில் செயலக ஊழியன்

என்ற பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. இதனையு மங்கே ஒப்பீஸ் பீயோன் என்றே அழைப்பர்.

இந்தக் கடமையானது செயலகத்திற்குள் அதிகாரிகளுக்குத் தேவையான கைதிகளின் கோவைகள் (பயில்) குறிப்புப்புத்தகங்கள் பதிவேடுகள் என்பனவற்றை எடுத்துக்கொடுப்பது, கைதிகளுக்கு வரும் அஞ்சல்களையும், கைதிகளால் எழுதித் தங்கள் தங்கள் வீட்டாருக்கு அனுப்ப இருக்கும் அஞ்சல்கள் அனைத்தையும் பிரித்துப் பார்த்து பரிசீலனை செய்தும், அவைகளில் சட்டவிரோதமற்றதும், தப்புத் தவறுகள் இல்லாததுமானவையெக் கண்டால் மட்டும் அவைகளுக்குச் சிறைச்சாலை முத்திரைக் குத்திக் கொடுப்பதும் வெளியில் அனுப்ப ஆவன செய்வதுமாகும்.

மேலும் கைதிகளுக்கு அவர்களின் உறவினர்களால் கொடுக்கப்படும் பீடி, சுருட்டு, சிகரட், வெற்றிலை போன்றவற்றை அவர்களிடமிருந்து பெற்று அதிகாரிகள் கரனிடம் கொடுக்கக் கரன் அவைகளை மட்டுப்படுத்தி ஒவ்வொரு சாப்பாட்டு நேரங்களில் மட்டும் அவ்வப் போதைய பாவனைக்கு மட்டும் கொடுப்பது ஆகிய கடமைகளே கரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

கரன் இக்கடமைகளைக் கத்தியிலே கால்பதித்து நடப்பதுபோல் மிகக்கவனமாக நீதி, சட்டம், மனச்சாட்சி ஆகியவற்றைத்தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு செயற்படலானான்.

இதனால் சிறையின் உயர் அதிகாரி முதல் சாதாரண அதிகாரிகள் வரை கைதிகளில் பெரும்பெரும் கொலை, கொள்ளையோடு சம்பந்தப்பட்ட ஆயுள், தூக்குத் தண்டனையெனப் பெற்ற கைதிகளான சிங்கள, தமிழ், இஸ்லாமியர் ஆகிய கைதிகள் முதல் சாதாரண தண்டனை, நடுத்தர தண்டனைகள் எனப்பெற்ற மூவினக் கைதிகள் வரை அனைவரினதும் பாராட்டையும் அன்பையும் பெற்று வரலானான்.

இந்நிலையில் சிறைச்சாலையின் பலகை பரப்பிய மேல்மாடியில் விசாரணைக் கைதிகளான (றிமாண்ட்) கைதிகளை அடைப்பதும் வழமை.

இக்கைதிகளும் சரி ஏனையக் கைதிகளும் சரி மாலை ஆறு மணிக்கு எல்லோரையும் அவரவர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறைகளிலும் மண்டபங்களிலும் அடைக்கப்படும்போது அவரவர்களுக்கான உணவும் பி.ப. ஆறு மணிக்கே கொடுக்கப்படும். ஆறையினில் நுழையமுன் தங்களுக்குக் கொடுக்கும் உணவைச் சிலர் அதேநேரம் சாப்பிட்டு விட்டே நுழைவர். பலர் சாப்பிடாமலே தங்கள் தங்கள் அறைகளில் கொண்டுபோய் இரவு ஏழு, எட்டு மணிபோல உண்பார்கள்.

அறைகளுக்கு எடுத்துச்செல்லும் உணவோடும் குடிப்பதற்கான குடிநீர், மலசலம் கழிக்க ஏற்படும் நிலைக்கென அதற்கான பாத்திரங்களோடுமே நுழைய வேண்டும். இவற்றினைக் கொண்டு செல்லாமல் பசியென்றோ, தாகமென்றோ, மலசலம் கழிக்கவென்றோ கூறி எப்படிப்பட்ட கைதியும் மறுநாள் காலை ஆறு மணிவரை வெளியே வரமுடியாது!

இதனாலே மேலே குறிப்பிட்ட உணவு, நீர், மலசலக்கழிப்பு பாத்திரங்களென எடுத்தே செல்வர். இதன்படிப்படையில்! பலகை பரப்பிய மேல்மாடியில் தங்கி வந்த விசாரணைக் கைதி ஒருவர் வேண்டுமென்றே கீழே தங்கிவந்த ஆயுள்தண்டனைக் கைதியை தொல்லைப் படுத்தும் நிலையில் இரவில் மேலே இருந்தபடி பலகையின் ஊடாக சிறுநீரையோ, குடிநீரையோ சிந்தச்செய்தே வந்தார்.

இதனால் பாதிக்கப்பட்டவரும் கீழ்அறையொன்றினுள் தனித்து தங்கியவருமான ஆயுள் தண்டனைக்கைதி மூன்றுமுறை சிறை அதிகாரிகளிடம் முறையிட்டார்.

அவர்களும் மேல்மாடியில் தங்கி வந்த விசாரணைக்கைதிகள் அனைவரையும் அழைத்து டேய்! ஆராய் இருந்தாலும் இந்த வேலையைச் செய்யாதீர்கள். இவன் ஒரு ஆயுள் தண்டனைக்கைதி என்பது மட்டுமல்ல, இவன் இங்கே சிறைப்பட்ட காலம்முதல் எவருக்கும் தொல்லை இல்லாமல் அமைதி யாக இருந்துவருவான், பாவம் இவனுக்கு இத்தொல்லையைக் கொடுக்காதீர்கள் என்று அவர்களும் மும்முறை சொல்லியும்,

நீர்சிந்தும் செயல் நின்றபாடில்லை. இந்நீரினைச் சிந்துபவன் யார் என்பதைப் பல கைதிகள் உள்ள நிலையில் அதிகாரிகளுக்கு கண்டுபிடிப்பதும் கடினமாகவே இருந்தது. முன்பு குறிப்பிட்டது போல் பி.ப ஆறு மணிக்குக் கைதிகளை அடைத்தால் எக்காரணம் கொண்டும் கைதிகள் அறைகளில் அதிகாரிகள் நுழையவோ, கைதிகள் வெளியில் வரவோ முடியாது. இதனால் நீர்சிந்தச் செய்யும் நபரை அதிகாரிகளால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அதிகாரிகளால் முடியாததை ஆயுள்கைதி கண்டு பிடித்து விட்டான். கண்டுபிடித்தது மல்லாமல் அதிகாரிகளிடம் சொல்லி அவனுக்கு தண்டனை பெற்றுக் கொடுப்பதைவிட தானே அவனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென எண்ணி அதற்கான நேரத்தினையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்நிலையில் மாலை ஆறுமணிக்கு அடைக்கும் கைதிகளை அடுத்தநாள் காலை ஆறுமணிக்குத் திறந்துவிட்டதும் நீர்தேடி மந்தைகள் நீர்நிலையங்களை முண்டியடித்து நீர் அருந்தச்செல்வது போல் கைதிகளும் சிறைச்சாலையினுள்ளே அமைந்திருக்கும் பெரியதொரு நீர்த்தொட்டியடி சென்று முகங்கமுவியும் குடிப்பதற்கு நீர் எடுத்துவருவதற்குமாக ஒவ்வொரு தகர, பிளாஸ்டிக் பாத்திரங்களோடு நீர்த்தொட்டியடிக்கு முண்டியடித்து ஓடிச்சென்று தங்கள் தேவையைப் பூர்த்திசெய்வது வழக்கம்.

இந்த வழக்கப்படி நீர்த்தொட்டியடியில் நீர் சிந்திய விசாரணைக் கைதியும் தொல்லைக்கு உட்பட்ட ஆயுள் கைதியும் அருகருகில் நின்றபோது ஆயுள்கைதி விசாரணைக்கைதிக்கு தன்கையில் வைத்திருந்த தகரப்பேணியினால் அவன் தலையில் ஓங்கித் தாக்கினான்.

இதனால் தாக்குண்ட விசாரணைக்கைதியின் தலையில் இருந்து இரத்தம் பீறிட்டு ஓடக்கண்ட சிறை அதிகாரியும் தனது கையில் இருந்த குண்டாந்தடியினால் ஆயுள்தண்டனைக்கைதியைத் தாக்கினார்.

தாக்குதலுக்கு உள்ளான ஆயுள்கைதி அனே தெய்யனே மட்ட மாத்தையா கானவா மட்டனம் வெரத முக்குத்தன, மாத்தெக்க மொக்கட்டத கண்டோன!

ஐயோ! என்னை ஐயா அடிக்கின்றார், என்மீது எந்தப் பிழையும் இல்லாத நிலையில் எனக்கேன் ஐயா அடிக்கவேண்டுமென்று பலருக்கும் கேட்கும்படியாக குரல் எழுப்பினார்.

இவரது சிங்களமொழியில் எழுப்பிய குரல் சிறைச்சாலையிலுள்ள அனைவரையும் அதிர்ச்சிக்கும், அனுதாபத்திற்கும் உள்ளாக்கியது மட்டுமல்லாமல் பெரும்பான்மை கைதிகளிடையே ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தச் செய்தது. இதனிடையே ஆயுள்தண்டனைக்கைதியும் அவரைத்தாக்கிய சிறை அதிகாரியும் பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள்தான்.

ஆத்திரமடைந்த கைதிகளில் சிலர் சமையற்கட்டினுள் நுழைந்து அங்கு அடுப்பெரிக்கவென அடுக்கி வைத்திருந்த விற்றுகக்கட்டைகளை எடுத்துக்கொண்டோடி வந்து சிறை அதிகாரிகளைத் தாக்கினர். கைதிகளின் தாக்குதலுக்கு தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் குறைந்தது அரைமணி நேரத்திற்கும் மேலாக அல்லோலகல்லோலப்பட்டு கடைசியில் அபாய ஒலியினை எழுப்பினர்.

இந்த அபாய ஒலி கேட்டு சிறைச்சாலையின் அருகருகாக விடுதிகளில் குடும்பங்களோடும் தனித்தும் குடியிருக்கும் சிறை உயர் அதிகாரிகளும் சாதாரண அதிகாரிகளுமென பலர் வந்தனர். இவர்கள் வந்ததன்பின் கலவரம் இன்னும் எவராலும் கட்டுப்படுத்தமுடியாதபடி உத்வேகமடைந்தது.

இதனால் உதவி உயர் அதிகாரி ஒருவர் தனது கையில் வைத்திருந்த கையடக்கத்துப்பாக்கியை எடுத்து வாளை நோக்கி நான்காறுமுறை வேட்டுவைத்தார். இதற்குப்பின் கலவரம் கட்டுப் பாட்டிற்குவர அனைத்துக் கைதிகளையும் வழமைக்கு மாறாக காலை உணவுகூடக் கொடுக்காமல் சிறைச்சாலைகளில் அடைத்தனர்.

இதனையடுத்து சிறைஅதிகாரிகளிடையே இரகசிய ஆலோசனை நடைபெற்றது. இந்த ஆலோசனையில் கலவரத்தில் முக்கியமாகப் பங்கேற்றுச் செயற்பட்டவர்களாக ஆயுள்தண்டனைக் கைதியும் கலவரத்திற்குக் காரணமானவருமான கைதியோடு மேலும் மூவர் இனங்காணப்பட்டனர்.

இந்த நால்வரும் பெரும்பான்மை இனத்தவர்களேதான். ஆனால் சிறை அதிகாரிகளைப் பொறுத்தவரை கரன் இருந்த காலப் பகுதியில் அங்கே பெரும்பான்மை சிறுபான்மையென்ற பார்வையும் பாகுபாடும் அணுவேனும் இருந்ததில்லை. தவறுசெய்பவர் யாராய் இருந்தாலும் தண்டிக்கப்பட்டதும், சிறைச்சாலை சட்டதிட்டங்க ளையும் அதிகாரிகளையும் மதித்து நடந்த சிறைக்கை திகள் பாராட்டப்பட்டதும் சுயமாகத் தங்கள் தங்கள் தண்டனைக்காலத்தை எதுவித பிரச்சினையு மின்றி கழித்துச் சென்றதும் அங்கே இயல்பாக இருந்துவந்தது.

மேலும் இரகசிய ஆலோசனையில் இனங்காணப்பட்ட கைதிகள் நால்வரையும் ஒவ்வொருவராக அழைத்துவந்து அவர்களை நிர்வாணமாக்கிச் செயலகத்தினுள்ளே வைத்து அதிகாரிகளால் தாக்கித்தாக்கி அவர்கள் குற்றுயிர் குறையுயிர் ஆனநிலையில் ஒவ்வொருபக்கமாக இழுத்துப்போடப்பட்டனர்.

இவர்களைப் போடும் போதும் போட்டதன்பின்னும் அதிகாரிகளின் எண்ணமெல்லாம் நான்கு கைதிகளும் குற்றியராகக் குறை உயிராகக் கிடக்கின்றார்கள் இன்னும் ஐந்து பத்து நிமிடங்களில் எழுந்துவிடுவார்கள் என்றுதான் எண்ணினார்கள்.

ஆனால் அவர்களின் எண்ணத்திற்கு எதிர்மாறாக நிரந்தரமாகப் போடப்பட்டவர்களாகவே கண்ணை மூடிவிட்டனர். இந்நிலை யறிந்த நூற்றுக்கணக்கான கைதிகளின் மனதிலே ஒருவிதப் பீதியும், மரண பயமும் ஏற்பட்டு மயான அமைதியானது சிறைக்கூடம்.

இதற்குள் ஒரு மேலதிகாரி கரனை அழைத்து கரன்! இறந்தவர்களை நீ பார்த்திருக்கின்றீரா? சரி எதுக்கும் நீ இந்த நால்வரையும்

ஒருதரம் பாரும் பார்த்து இறந்துவிட்டார்களா? அல்லது உயிரோடுதான் கிடக்கின்றார்களா எனப்போய் ஆட்களை உருட்டிப் புரட்டிப் பார், பார்த்து உடனே சொல்லுமென்றார்.

கரனும் அமுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக முலைகளில் கிடந்த நால்வரையும் பார்க்கும்முன் ஒருவரை மட்டும் கிட்டநெருங்கிப் பார்த்தார். அவரது கண்கள் இரண்டும் திறந்தபடி வாயில் நுரைக்கக்கி் காய்ந்தநிலையில் இறந்து கிடந்தார்.

இதேநிலைதான் ஏனைய மூவரினது நிலையும் என உறுதிசெய்தபடி அந்தச்சிறை அதிகாரியிடம் தான் கண்ட உண்மையைச் சொன்னார். கரன் சொல்லியதன் பின்னேதான் உள்ளூர்ப் பயந்தவர் களாய்ச் சிறை அதிகாரிகள் அனைவரும் இறந்தவர்களைப் பார்த்தனர்.

இதனையடுத்து யாரோ அறிவித்ததன்பேரிலோ தெரியாது மாவட்ட நீதிபதி சிறைச்சாலையினுள் வந்து அடைத்திருந்த சிறைக்கைதிகளை அதிகாரிகளைக் கொண்டு திறக்கவைத்தும் அவர்கள் அனைவரையும் தனது முன்னிலையில் வரவழைத்து வரிசைப்படுத்தியும் வைக்க உத்தரவிட்டார்.

இதன்பேரில் மாவட்ட நீதிபதியின் முன்னிலையில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த அனைத்து கைதிகளையும் பார்த்து நீதிபதி அவர்கள் இங்கே கொலையுண்டு கிடக்கும் நான்கு கைதிகளும் யாரயாரால் கொலை செய்யப்பட்டார்கள்? எதற்காகக் கொலை செய்யப்பட்டார்கள் என்ற விபரங்கள் உங்களில் அனைகமானவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கமுடியாது! காரணம் இக்கொலைகள் இரவில் நடந்தவைகளல்ல அதுவும் சிறைச்சாலைக்கு வெளியில் நடந்தவைகளல்ல. எனவே நீங்கள் அனைவரும் பயமில்லாமல் என்னிடம் நடந்த விடயங்களைச் சொல்லுங்கள் எனவேண்டினார்.

நீதிபதியின் வேண்டுகலைக்கேட்ட சிறைக்கைதிகளில் பலர் முன்வந்து ஐயோ நீதிதேவன் அவர்களே! இக்கைதிகளுக்கு ஏற்பட்ட நிலை இவர்களால் எங்களுக்கும் ஏற்படும், எனவே நீங்கள் எங்களைக் காப்பாற்ற

உத்தரவு தருவதோடு இன்றே எங்களை வேறு வேறு சிறைக்கூடங்களுக்கு மாற்றவும் உத்தர விட்டால் மட்டுமே உண்மையைக் கூறுவோம் என்றனர். நீதிபதியர்கள் இவர்களின் வேண்டுகலை ஏற்று உறுதிப்படுத்தியதன் பேரில் கைதிகள் பலர் முன்வந்து நடந்த உண்மைகளைக் கூறலாயினர்.

கைதிகளின் சாட்சிக்கூற்றினை கேட்டறிந்த நீதிபதியவர்கள் சிறை அதிகாரிகளைச் சிறையில் அடைக்கும்படியும் சாட்சிகள் சொல்லிய கைதிகள் அனைவரையும் அவரவர்கள் விரும்பும் சிறைச்சாலைகளுக்கு அனுப்பும்படியும் உத்தரவிட்டார்.

சிறைச்சாலையினுள் கரன் முன்னிலையிலே நடந்த கொலை நிகழ்வுகளினால் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு உண்ணாமல் உறங்காமல் ஒருவாரகாலமாக ஏங்கிக்கொண்டிருந்த கரனை சிறைச்சாலை உயரதிகாரி அவரது செயலக அறையில் வந்து சந்திக்கும்படி பிறிதொரு சாதாரண அதிகாரி மூலமாக உத்தரவிட்டார்.

இந்த உத்தரவைக் கேட்டு மேலும் மனம் தளர்ந்து பயந்த நிலையில் உயர் அதிகாரியின் முன் கைகட்டி மௌனமாக நின்ற கரனைப் பார்த்து உயர் அதிகாரி அவர்கள்.

கரன், நீ நேற்றுத்தான் சிறைச்சாலைக்கு வந்ததுபோல் இருந்தாலும் உனது தண்டனைக்காலம் நாளையுடன் முடிவடைகின்றது, எனவே நீ வயதில் சிறியவனாக அடக்கம், பண்பு, அறிவு உள்ளவனாக இருக்கின்றீர். உனக்கெலாம் இங்கு இடமில்லை, எக்காரணம் கொண்டும் இங்கு வரக்கூடாது, நாளை வெளியே போய் நல்ல முறையில் வாழும் எனச்சொல்லி அனுப்பினார்.

கரன் அமுதப்படி அந்தச்சிறை அதிகாரிக்கும் நன்றி சொல்லி வெளியேறினார்.

11

1977ல் இனக்கலவரம்

17.8.1977 காலப்பகுதியில் மட்டக்களப்பு இ.போ.ச.சாலையில் பஸ் சாரதியாகக் கடமைசெய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது எனக்கும் திரு.க.சாந்தகுணம் அவர்கட்கும் மன்னார் கடுகதிக்கடமை இந்தச் சாந்தகுணம் அவர்கள் அன்றையக் காலத்தில் பஸ்காப்பாளராகவும் பின் உத்தியோக உயர்பெற்று மட்.இ.போ.ச சாலை, களுவாஞ்சிகுடி இ.போ.ச.சாலை ஆகிய சாலைகளில் உதவி சாலைமேலாளராகவும் சாலைமேலாளராகவும் இருந்தார். இவர் எனது ஒன்றை விட்ட தம்பியும் எனது பிறந்த ஊரான திருப்பமுகாமத்திலே பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து வருபவருமாவார்.

திரு.க.சாந்தகுணம் எனது காப்பாளராகவும் நான் பஸ் சாரதியாகவும் புதிதாகவந்த 23சிறி-5767 இலக்க பஸ்சில் மன்னார்கடுகதி சேவைசெய்து கொண்டிருந்தோம்.

இந்த வழமையான கடமை நாட்களில் காலை 07.00 மணிபோல் மட்டக்களப்பு பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் இருந்து வெளிக்கிட்டு காலை கொலக்கனாவெளியெனும் இடத்தில் காலைச்சாப்பாட்டினையும் மதவாச்சிச் சந்தியில் உள்ள வதுறியா சாப்பாட்டுக்கடையில் மதியச்சாப்பாட்டினையும் உண்டபடியே பயணித்து பி.ப15.00 மணிபோல் மன்னாரை அடைவோம்.

அடுத்தநாள் மன்னார் பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் இருந்து காலை 07.15ற்கு வெளிக்கிட்டு முன்னாள் சென்ற பாதைகளும் ஊர், நகரங்களுமான முருங்கன், செட்டிகுளம், மதவாச்சி, றம்பவ, புளியங்குளம், அனூராதபுரம், கலத்தாவ, கற்குளம், திறப்பன, மருதங்கடவை, கெக்கிராவை,

கனவப்பொள, 'ஹவறன, மின்னேரி, பொலனறுவை ஊடாக மட்டக்களப்பு பஸ்தரிப்பு நிலையத்திற்கு பி.ப 15.00 மணியளவில் வருவோம்.

இந்த வழமையான கடமையில் மட்டக்களப்பில் இருந்து வெளிக்கிட்டு மதிய உணவிற்காக மதவாச்சிச் சந்தி வதுறியா சாப்பாட்டுக் கடையில் பஸ்சை நிறுத்தி பஸ்சில் பயணம் செய்த பயணிகளும் நாங்களும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த பொழுது வழக்கத்திற்கு மாறாக நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட பொலிசாரும் அவர்கள் வந்த வாகனமும் இதே சாப்பாட்டுக்கடை முன்னால் தரித்திறங்கி அவர்களும் சாப்பிட்டார்கள்.

அதேநேரம் நான் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த மேசையிலே எனக்கரு காமையில் தமிழ் பொலிஸ் அதிகாரி ஒருவரும் சாப்பிட அமர்ந்தார். அந்த அதிகாரியிடம் சேர்! மன்னிக்க வேண்டும். இத்தனை பொலிசாரும் இந்த வாகனங்களும் எங்கிருந்து வாறீர்கள்? எங்கு போறீர்கள் எனக்கேட்டேன்.

அதற்கவர் யாழ்ப்பாண நகரில் காணிவெல் நடக்கின்றது. அந்தக் காணிவெல் காட்சியில் ஏதோ பொலிசாருக்கும் பொதுமக்களுக்கு மிடையில் பெரும் கலவரமாம். அதனை அடக்க முடியாதநிலையில் அனுராதபுரத்தில் உள்ள எங்களையும் அழைத்ததனால் அங்கு போகின்றோம் எனக்கூறினார்.

அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரியின் பதிலைக்கேட்ட நான் மனதில் யாழ்ப்பாண நகரில் பேரழிவு ஒன்று நடக்கும், போல்த்தெரிகிறது! பாவம் பொதுமக்கள் என எண்ணி வருந்தியபடி யாரிடமும் சொல்லாமல் என்னளவிலே மட்டுப்படுத்தியபடி சாப்பாட்டை முடித்து பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். அதாவது கடமையைத் தொடர்ந்து மன்னாரை அடைந்து தங்கினோம்.

அடுத்தநாள் காலை நான் பஸ்சை நிறுத்தித்தங்கிய பெற்றோல் நிரப்பும் நிலையத்தடிக்கு எனக்குத் தெரிந்த மட்டுநகரைச்சேர்ந்த பத்துப்பதினைந்து பெண்பிள்ளைகள் பஸ்சைநோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். இவர்களை நான் கண்டும் அவர்கள் பஸ்சினுள் உடைமாற்றிக் கொண்டிருந்த என்னைக் காணாத நிலையில்

திரு.க.சாந்தகுணம் காப்பாளரிடம் தம்பி! எனக்கு அறிமுகமான பிள்ளைகள் பஸ்சில் சீற்பிடித்து மட்டக்களப்பிற்கு பயணம்பண்ணு வதற்காக வருகின்றார்கள். எனவே அவர்களை பஸ்சுக்கு வந்து பஸ்சில் ஏறுவதற்குமுன் இங்கு வராதீர்கள் நீங்கள் வழமையான பஸ்தரிப்பிடத்திற்கே போங்கள். உங்களை இங்கிருந்தே ஏற்றிக்கொண்டு பஸ் தரிப்பிடம் சென்றால் பஸ்தரிப்பிடத்தில் உங்களைப் போல் பயணம் பண்ணக்காத்திருக்கும் பயணிகள் திட்டுவார்கள். ஆகையினால் நீங்கள் பஸ்தரிப்பிடத்திற்கே திரும்பிப்போங்கள் என்று சொல்லுங்கள் எனச் சொன்னேன்.

அவரும் நான் சொல்லியபடியே சொன்னதும் அவர்களும் அதனை ஏற்று பஸ்தரிப்பிடம் சென்றனர். இதன்பின் நாங்களும் வெளிக்கிட்டு பெற்றோல் நிரப்பும் நிலையத்தடியில் இருந்து மன்னார் பஸ்தரிப்பிடம் சென்றபோது அங்கும் எதிர்பாராவண்ணம் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த அனேக பெண்பிள்ளைகளே முன்டியடித்து பஸ்சில் ஏறி ஆசனங் களைப்பிடித்து அமர்ந்தனர். இவர்களில் ஆண்கள் அதிகமில்லை. ஆகக்கூடியது ஓர் ஆறுபேர் அளவில் தான் இருந்தனர்.

இந்த பெண்களின் விகிதம் கூடியதையும் பயணிகள் கூடியதற்குமான காரணம் எதுவாய் இருக்கலாம் என வினவியபோது இவர்களெல்லாம் மடுமாதாகோயிலுக்கு வந்தவர்கள் என அறிந்தோம். இதன்பின் இவர்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு எந்தவொரு பிரச்சினையும் இல்லாமல் மன்னார் சிறுநாவற்குளம், உயிலங்குளம், முருங்கன், செட்டிகுளம், பூவரசங்குளம் எனக்கடந்து மேலும் காலை சாப்பாட்டிற்காக மதவாச்சிச்சந்தியில் உள்ள வதுறியா சாப்பாட்டுக்கடைக்குப் போவதற்காக மதவாச்சி பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் பஸ்சை நிறுத்தியும் காப்பாளர் திரு.க.சாந்தகுணத்தினையும் சாப்பிடவாரும் எனச் சொன்னபடி சாப்பாட்டுக்கடை படியில் கால் வைத்தது தான் தாமதம்.

அதே நிமிடம் கடையில் வேலைசெய்யும் பெடியன் ஒருவர் எனக்கு முன்னாலே ஓடோடி வந்து றைவர் மாத்தையா! உங்களுக்கு விடயம் தெரியாதா? ஏன் வந்தீர்கள்? இங்கெல்லாம் இனக்கலவரம் அனூராத புரத்தில் நூற்றுக்கணக்கானோர் வெட்டிக்கொலை, பல தமிழர்களின் வீடுகள், கடைகள், பாடசாலைகள், கோயில்கள், தொழில் நிலை யங்கள் என உடைத்துத் தவிடுபொடி. இங்கே மதவாச்சியில் ஒரு இஸ்லாமிய பொலிஸ் அதிகாரி இருந்தமையினால் இங்கு உயிரிழப்பு, வீடு கடை உடைப்பு என்பன குறைவு. எனவே நீங்கள் இங்கே தாமதியாமல் உடனே மன்னாருக்குத் திரும்புவதே நல்லது என்று மிகப்பதட்டத்தோடும் பயப்பிராந்தியோடும் கூறி எனை அங்கு தாமதியாமல் பஸ்சை எடுத்துக்கொண்டு போங்கள் என்றே அவசரப் படுத்தினார்.

இவருடைய கூற்றை உண்மை என்பதுபோல் கடைமுதலாளியும் அக்குரணையைச் சேர்ந்தவருமான நடுவயது மதிக்கத்தக்க நபரும் வந்து தம்பி! நிலமை சரியில்லை நீங்கள் உடன் மன்னாருக்கே பஸ்சை எடுத்துக்கொண்டு திரும்புங்கள் என அறிவுரை கூறினார்.

ஆனால் எனது நிலையிலும், அன்றைய இ.போ.ச சட்டதிட்டத் தின்படியும் நான் எனது எண்ணப்படியோ, வேறு ஒருவரின் சொல்லின் படியோ பஸ்சை திருப்பிக்கொண்டு மன்னார் போக முடியாதநிலை.

அப்படிச்செல்வதானால் எனது தரம்-10 (பத்து) இந்த பத்திற்கு மேற்பட்ட 9, 8, 7, 6 ஆகிய இலக்கத்தரத்தில் உள்ள இ.போ.ச. உத்தியோகஸ்தரின் அனுமதி கைஒப்பத்தோடுதான் பஸ்சை திருப்பிக்கொண்டு போகமுடியும்.

இந்த நியதியின்படி மதவாச்சி பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் இருக்கும் நேரப்பதிவாளரைத்தேடிச் சென்றேன். அவர் அனுமதிதரமுடியாது உனக்கு எது சரியெனப்படுகின்றதோ அதைச்செய் நான் ஒன்றுமே செய்யமுடியாது, ஆனால் கலவரம் என்பது உண்மைதான், நீ அனூராதபுர வீதியாலோ அல்லது மிகிந்தல வீதியாலோ போக முடியாது. போனால் பஸ்சோடு

தீவைத்தே கொளுத்துவார்கள்! அந்த அளவிற்கு எமது சிங்களப் பிரதேசம் கொதித் தெழுந்திருக்கின்றது என்றார்.

இவரையடுத்து வீதியால் வேறு ஒரு பஸ்சில் வந்த வீதிப்பரிசோதகர்கள் நான்கு பேரை இடைமறித்து நிலமையைச் சொன்னேன். அவர்களும் நாங்கள் ஒன்றுமே செய்யமுடியாது என்றனர். செய்வதறியாது திரு.க.சாந்தகுணம் காப்பாளரைப் பார்த்தேன் அவர் என் நிலையும் நாட்டுநிலையும் அறியாதவராக பஸ்சினுள் நின்றுகொண்டு பயணிகளுக்கு சீட்டுக்கொடுப்பதிலும் சில்லறை மீதிப்பணம் கொடுப்ப திலுமாகவே ஈடுபட்டிருந்தார்.

இவரை நான் பஸ்சிற்கு அருகில் சென்று வாயால்க் குரல் கொடுக்காமல் கையால் சைகைகாட்டி வரவழைத்து நாட்டில் பெரும் இனக்கலவரமாமே நாம் என்ன செய்வது? திரும்பி மன்னார்போவதா? அல்லது மட்டக்களப்பிற்கே போவதா எனக்கேட்டபோது, அதனை நீங்களே முடிவெடுக்கவேண்டுமென்று அவரும் தன்னை விடுவித்து எந்தலையிலே பொறித்தார். கடைசியாக பஸ்சைவிட்டு இறங்காமலே இருந்த ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட பிரயாணிகளில் ஒருவரும் எனது நண்பரும் காலஞ்சென்றவரும் மட்டுநகர் முத்தமிழு எனப்பெயர்பெற்ற கவிஞரின் மருமகனும் ஏறாவூர் நெல்சன் சிகை அலங்கார நிலைய உரிமையாளருமான நபர் இதே பஸ்சில் குருமாருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனத்திலே இருந்தவரையும் கையால் சைகைகாட்டி பஸ்சில் இருந்து இறங்கிவரவைத்து அவரிடமும்

என்ன தம்பி! நாட்டில் இனக்கலவரமாமே நாம் என்ன செய்வது, உங்களுக்காவது நிலமை தெரியாதா? எனக்கேட்டதும், அவர் எங்களுக்கு நிலமைநேற்றே தெரியும், றெயினில் பயணம் பண்ணப் பயந்துதான் உங்கள் பஸ்சில் வாறோம் என்றார்.

இவருடைய பதிலைக்கேட்டதும் எனக்கு எல்லையில்லா ஆத்திரமே எழுந்தது. அப்படியானால் நீங்கள் மன்னாரில் வைத்தே கூறியிருக் கலாமே என்றதோடு படையினரின் யுத்தவாகனமான கவசவாகம் எனும் பெயரினைப் யாருடைய வாயிலிருந்தும் வெளிவராத தெரியாத

காலப்பகுதியான அன்று அவரிடம் நான் இந்த பஸ்சை யுத்தக்கவச வாகனம் என்ற எண்ணத்திலா வாநீர்கள் என்று கேட்டேன். இந்த சொல் நானே அதற்கு முதல் கேள்விப்படாத ஒருசொல். அப்படியான ஒரு சொல் எப்படித்தான் என்மனதில் வாயில் நுழைந்ததென்பதை இன்றுவரை நானறியேன்.

இதன்பிறகு என்னதான் வரினும் வந்த பயணத்தைத் திருப்புவதில்லை என்ற எனது திடகாத்திரமான முடிவோடு காப்பாளரைக் கூட்டிக் கொண்டு வதுறியா சாப்பாட்டுக்கடையில் இடியப்பமும் சாப்பிட்டு தேனீரும் குடித்தோம். இத்தனைக்கும் ஒரு பிரயாணிதானும் எங்கள் பஸ்சைவிட்டு இறங்கவேயில்லை. கடையைவிட்டு வெளியேறும்போது காப்பாளரிடம் கூட நான் எதுவும் சொல்லாமல் பஸ்சில் ஏறி பஸ்சை முடுக்கி மட்டக்களப்பை நோக்கி கடமையை தொடர்ந்தேன்.

இந்தத்தொடர் கடமையின்போது றம்பவ எனுமிடத்திற்கும் அனுராதபுரத்திற்குமிடையில் உள்ள புளியங்குளம் எனும் இடத்தில் அமைந்துள்ள சிங்களப் பெண்கள் ஆசிரிய பயிற்சிப்பாடசாலை போன்ற ஓர் இடத்தை அண்மித்ததும் ஒரு மங்கலவாகை மரத்தடியில் முப்பது முப்பந்தைந்துபேர் என மதிக்கத்தக்க சிங்கள ஆண்கள் நின்றனர். இவர்கள் அனைவரினதும் கைகளிலும் கத்தி, கோடரி, கடற்பாறை, அலவாங்கு போன்ற ஆயுதங்கள் இருந்தன.

இவர்கள் அம்மரத்தடியின் நிழலிலே நின்றபடி எனது பஸ்சை நிறுத் தும்படி கையால் சைகைகாட்டினர். நான் பஸ்சை நிறுத்தாது செலுத்தினேன். அவர்கள் எனது பஸ்சின் மீது கற்களையோ தங்கள் கைகளில் வைத்திருந்த ஆயுதங்களையோ வீசாமலும் பஸ்சிற்குக் குறுக்கே பாயாமலும் நின்றபடி எனக்குக் கேட்கும்படியாக ஓயா யண்ட அத்தன ஓயாட்ட வெடத்தியனவா என சிங்களமொழியில் நீ போ உனக்கு அங்குவேலை இருக்கு என்றனர்.

இந்த சொல்லைக் கேட்டதும் எனது மனதிலே திடமான ஒரு முடிவோடு நிதானமாக பஸ்சைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தபோது முன்பு

குறிப்பிட்ட சிங்களப்பெண்கள் பயிற்சிக் கல்லூரியின் முன்னால் எண்ணிக்கையில்லாத ஆண்கள் பெண்கள் எனப் பலர் குவிந்து நின்று பாதைக்குமுன்னால் வந்து நின்று பஸ்சை மறித்தனர்.

நான் அந்நிலையிலும் போலியாகச் சரித்தபடி பஸ்சை நிறுத்துவது போல் பாவனைகாட்டி யாரும் புரிந்துகொள்ளாதபடி பஸ்சின் கியறை நான்கில் இருந்ததை மூன்றிற்கும் மூன்றில் இருந்து இரண்டிற்குமாக மின்னல் வேகத்தில் கியர்களை மாற்றியும் பஸ்சின் வேகத்தைக் குறைத்தும் வந்தேன். இதனால் பஸ் ஓடாது நிற்கத்தான் போகின்றது என்ற எண்ணத்தில் பஸ்சிற்கு நான்கு ஐந்து மீற்றர் தூரத்தில் பாரிய கட்டை ஒன்றினைப் போட்டபடி வீதியில் இருந்து சற்று ஒதுங்கினர்.

வீதியில் இருந்து கட்டையைப் போட்டபடி ஒதுங்கியோரும் அவர் களுக்குப் பக்கபலமாக நின்ற நூற்றுக்கணக்கானோரும் எனது பஸ்சில் பயணித்துக்கொண்டிருந்த ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட பயணிகளும் எனது ஒண்டைவிட்ட தம்பியும் அன்றைய பஸ் காப்பாளரும் கூட எதிர்பாரா வண்ணம் பஸ்சைக் கோணலாகச் செலுத்தி வேகத்தை பஸ்சில் உள்ள வேகம் அனைத்தையும் சிந்தனை வேகத்தில்கூட்டி கிளச்சை திடீரென விட்டேன் பஸ் குதிரைப் பாச்சலில் முன்போட்ட கட்டையை ஏறிப் பாய்ந்தது. அதேவேகத்தில் கியறை மாற்றினேன் பஸ் நில்லுங்கள் வாறேன் எனப்பறந்தது.

இதனையடுத்து ஒரு கிலோமீற்றர் தூரம்வரை ஓடிவந்து வயல் சூழ்ந்த இடமும் யெர்மன் பொறியில் கல்லூரியை அண்டிய இடமுமான இடத்தில் பஸ்சை சற்று நிறுத்தி காப்பாளரை அழைத்து பஸ்சில் உள்ள மட்டக்களப்பு கடுகதி என்ற விளம்பரவோட்டையும் ஓடும் இலக்கத்தகடுகள் இரண்டையும் வீதி இலக்கத்தகட்டையும் (வோட், றணிங் தகடு, றூட், நம்பர்தகடுகள்) அனைத்தையும் கழட்டி பஸ்சினுள் போடும். போட்டபின் நீ முன்கதவுப்பக்கமோ, பின்கதவுப்பக்கமோ நில்லாமல் பஸ்சின் இடைநடுவிலே நில் என அவருக்கும் அறிவுரை கூறிவிட்டு ஒருவெறியனைப்போல் பஸ்சை மேலும் செலுத்திவந்தேன்.

எனது இப்படியான செயலினைக் கண்ட பயணிகள் சகலரும் அடித்துப் போட்ட பாம்பின் நிலையிலே எந்தவித ஊசாட்டமுமில்லாது இருந்து வரலாயினர். நான் அனுராதபுரம் நுழைவாயிலில் உள்ள புகையிரதக் கடவையைக் கடக்க நெருங்கிக்கொண்டிருந்தபோது அக்கடவையிலும் பாதுகாப்புக்கென அமைந்திருந்த கதவினைப் பிடித்தபடி அதிலும் நாப்பது ஐம்பது பேர் ஆயுதங்களுடன் நின்று பஸ்சை எதிர்பார்த்தபடி நின்றனர்.

வரும் பஸ்கள் சிங்களச்சாலைகளில் சிங்களப் பகுதிகளில் உள்ள பஸ்களா? தமிழ்ச்சாலைகளில் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் உள்ள பஸ்களா என இனங்கண்டு தாக்கப் பார்த்திருந்தவர்களுக்கு எங்கள் பஸ்சில் எந்த அடையாளமும் இல்லாமல் வருவதைக் கண்டு பொலிசோ, ஆமியோ என்ற கேள்வியில் கதவினைப் பிடித்தபடி நான்காறு பேர் கதவடியில் நிற்க ஏனையோர் புகையிரதக் கடவைக்கு அப்பால் மூன்று நான்கு மீற்றர் தூரம் நின்றனர். நானோ இவர்களின் நிலைப் பாட்டினைப் பொருட்படுத்தாது பஸ்சைச் செலுத்தியபடி புகையிரதக் கடவைக் கதவை நெருங்கியதும் கதவடியில் நின்ற ஒருவன் எனது பஸ்சின் முன்பவர் எனும் பஸ் பாதுகாப்புத்தகட்டுக்கு அண்மையில் இருபக்கங்களில் தமிழில் கூடிக்கூடி; என்றும் சிங்களத்தில் என்றும் எழுதப்பட்டிருந்த எழுத்துக்களைக் கண்டதும், அடோ மபுவ என்றபடி கடவைக் கதவை இழுத்து எனது பஸ்சைத் தடைசெய்யும் நோக்கில் மூட எத்தனித்த போது அவனது செயலுக்குமுன் எனது பஸ் கதவையும் புகையிரதக்கடவையையும் கடந்தது.

இருந்தும் இவன் போட்ட சத்தமும் இவனால் கொடுத்த சைகையும் முன்னால் நின்றவர்களை உசுப்பேற்றியது. ஆனால் அவர்கள் எவராலும் என்ன வழியிலும் பஸ்சை நிறுத்தமுடியாத நிலையில், ஒருவன் தன்கையில் வைத்திருந்த சிறிய கோடரி ஒன்றினால் என்னைக் குறிவைத்து எறிந்தான். பஸ் சென்ற வேகத்தில் அவன் இலக்குத்தவறி எனது சாரதி ஆசணத்திற்குப் பின்னால் உள்ள அருகுக்கண்ணாடியை உடைத்தபடி எவருக்கும் படாமல் கோடரி பஸ்சின் உள்ளே வீழ்ந்தது.

இந்தக்கோடரி எறியின் காரணமாக உள்ளே இருந்த பயணிகளில் சிலர் பொலிசிக்கு விடுங்கள் எனக்கூறினர். இவர்களின் குரலுக்கு செவியாய்க்காமல் நான் பஸ்சை அனுராதபுர நகருக்குள்ளே செலுத் தாமல் புறநகர்ப்பகுதி ஊடாக மட்டுநகர் வரும் பாதையை நோக்கிச் செலுத்தி அனுராதபுரத்தில் அமைந்துள்ள பாரிய குளத்தின் அணைக் கட்டு வழியாக வந்துகொண்டிருந்தேன்.

அப்போது எனது சாரதி ஆசனத்தைப் பற்றிப்படித்தபடி ஒரு சிங்கள நடுத்தரப்பெண்: அணை றைவ மாத்யா கருணாகர சுட்டாக் பஸ்சந த்தரக்கரண்ட அப்பிவகியிண்டோன எனச் சிங்களத்தில் சொல்லிக் கெஞ்சினா! என்னிடம் கெஞ்சிய நிலையில் ஐயோ றைவர் மாத்யா தயவு செய்து பஸ்சைக் கொஞ்சம் நிறுத்துங்கள் நாங்கள் இறங்க வேண்டும் எனக்கூறினா, இதன்பின்புதான் நான் அறிந்தேன் எனது பஸ்சினுள் சிங்கள ஆட்களும் இருந்து பயணம் செய்துள்ளனர் என்பதை. நான் பஸ்சை நிறுத்தியதும் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகளென பத்துப்பதினைந்து பேர் அளவில் கண்முடி விழிப்பதற்குள் இறங்கியும் றைவர் மாத்யா நீங்கள் மனிதரல்ல இறைவன்! இந்த பஸ்சில் பயணம் செய்த எங்களில் யாருக்கும் ஒரு தீங்கில்லாமல் உங்கள் அறிவாலும், மன உறுதியாலும் எங்களைக் கொண்டுவந்து கரைசேர்த்துவிட்டீர்கள். மேலும் இவ்வஸ்சில் பயணம் செய்வோரையும் பாதுகாப்பாகச் சேர்ப்பீர்கள். அந்த அறிவையும் தைரியத்தையும் இறைவன் உங்களுக்குத் தந்துள்ளான். நாங்களும் நீங்கள் எதுவிதத்தீங்குமின்றி வீடுபோய்ச் சேரவேண்டுமென இறைவனை வேண்டுகின்றோம் போய்வாருங்கள்;; எனக்கண்ணீர் மல்கக்கூறி நின்றனர்.

இவர்கள் இறங்கியதும் நான் எனது பஸ்சைச் செலுத்தி கலத்தாவ ஊடாகப் பயணிக்க எண்ணியபோது கலத்தாவ மிகிந்தலைச் சந்தியிலும் கடையர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தமையினால் கலத்தாவப் பாதையுள் நுழையாமல் நேரே மிகிந்தலைப்பாதையில் சென்று சற்று மனிதநடமாட்டம் இல்லாத இடத்தில் பஸ்சை நிறுத்தி எனது பஸ்சினுள் பார்வையைச் செலுத்திப் பயணிகளின் மனநிலையினையும் அவர்களின்

எண்ணிக்கையையும் கவனித்தபோது நான்கு ஆண்களும் முப்பத்தி இரண்டு இளம்பெண்களும் இருந்தனர். இந்த ஆண்களில் ஒருவர் மதவாச்சி அஞ்சலக அதிபரும், மட்டக்களப்பில் உள்ள மங்களராசா G.S அவர்களின் சகோதரியின் கணவருமான சிங்கள நபரே. இவருடைய பெயர் திரு. நொற்றிக்கோ என நினைவு.

இந்த முப்பத்தி இரண்டு இளம்பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்ததும் எனது மனம் நெக்குநெக்காக உருகியது. இருந்தும் இவர்களைப் பார்த்துக்கூறினேன் பிள்ளைகள்! நீங்கள் ஆகையும் பயப்படுவதனாலோ, அம்மா, தாயே கடவுளே என்றபடி குரல் எழுப்பி அழுது கண்ணீர் வடிப்பதனாலோ சிங்களக் காதையர்கள் உங்களையும் என்னையும் மாலை மரியாதையோடு நமது வீட்டிற்கு அனுப்பிவைக்கப்போவதில்லை. எனவே காதையர்களையும் சிங்களப் பொதுமக்களையும், சும்பலாகக் கானும் இடங்களில் எல்லாம் உல்லாசப் பயணம் செய்பவர்களைப் போல் வயிலாப் பாடல்களோ அல்லது ஏதாவது உற்சாகமான பாடல்களையோ பாடி கையடித்து ஆடிப்பாடி வந்தால் அந்த வெறியர்களிடம் இருந்து உங்களைக் காப்பாற்ற எனக்கோர் வாய்ப்பாகும்.

எனவே அழாமல் உற்சாகமாக வாருங்கள், என்னால் முடிந்தவரை உங்களைக் காப்பாற்றுவேன் முடியாத நிலையில் பஸ்சின் வேகத்தைக் கூட்டி எதிர்ப்படும் மலையிலோ மரத்திலோ மோதி உங்களையும் அழித்து நானும் அழிவேன்.டி

இந்த முடிவோடுதான் மதவாச்சி பஸ்நிலையத்தில் இருந்து பயணத்தைத் தொடங்கினேன். இந்த முடிவை என்னைப் படைத்த இறைவனே வந்து தடுத்தாலும் உங்களை உரிய இடத்தில்கொண்டு சேர்க்கும்வரை இந்த முடிவில் இருந்து மாறமாட்டேன். இதனை நம்புங்கள் எனக்கூறியபடி பஸ்சை செலுத்தினேன்.

இதன்பின்னும் மிகிந்தலை காட்டக்கஸ்திரிய போன்ற இடங்களில் எனது பஸ்சை மறிக்க எத்தனித்தும் ஒரு இடத்திலேனும் ஒருவரின் பிடியிலேனும் நிறுத்தாமல் பிடிக்கொடுக்காமல் நேரே திருமலைநகர் வந்தும்

திருமலை இ.பா.ச.சாலையில் பஸ்சிற்கு எரிபொருள் நிரப்பியும் அங்கிருந்து எதுவித அசம்பாவிதமுமில்லாது மட்டுநகர் பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் பயணிகளைக் கொண்டு இறக்கினேன்.

இத்தனைக்கும் மன்னார் பஸ்நிலையத்தில் இருந்து பஸ்சினுள் ஏறி அமர்ந்திருந்த பயணிகளில் யாரும் மட்டுநகர் பஸ்நிலையம் வரும்வரை ஒரு இடத்திலேனும் இறங்கியதே இல்லை.

இந்தச் சம்பவத்தில் உட்பட்ட பெண்பிள்ளைகளில் அனேகமானோர் இன்றும் காணும்போது கையெடுத்துக் கும்பிட்டு நன்றியறிதலைத் தெரிவிப்பர்.

12

அன்பிற்கும் உன்போ இனம் !

1990 காலப் பகுதியது. அப்போது கடுமையான போர் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் சிறிலங்கா அரசுமுப்படைகளுக்கும் நடந்து கொண்டிருந்தன. அக்காலகட்டத்தில் நான் வாழைச்சேனையில் உள்ள புதுக்குடியிருப்பு வாணிவித்தியாலயத்திற்கும் இதே புதுக்குடியிருப்பு இடுகாட்டிற்கும் இடைப்பட்ட நிலத்தை குறுமண வெளியைச் சேர்ந்த பிரபல செல்வந்தர் திரு.திருச்செல்வம் போடியாரின் துணைவியார் திருமதி.மகேஸ்வரி திருச்செல்வம் அவர்களின் சொந்தக்காணியில் 300 பேஜ் காணியை வாங்கி தென்னந்தோட்டமும் அதில் மா, பலா எனவும் வைத்ததோடு ஒரு வீடும் கட்டி வாழ்ந்தும் வந்தேன். அக்காலத்தில் அடிக்கடி பயண மாவேன். இக்காலப்பகுதியில் மட்டுமல்லாமல் கலவரம் தொடங்க முன்னுள்ள 1970காலப் பகுதியில் இருந்து அதாவது கொழும்பு தலங்கம இலங்கைப் போக்குவரத்துச்சாலையில் இருந்து மட்டக்களப்பு இலங்கைப் போக்குவரத்துச்சாலைக்கு மாற்றமாக வந்த காலத்தில் இருந்தும் மேலும் கல்முனை இலங்கைப் போக்குவரத்து கிழக்கு மாகாண செயலகம், அம்பாரை இ.போ.ச.சாலையென மாறிமாறி இ.போ.ச.சபைக்குச் சொந்தமான தூரசேவை வஸ்சாரதியாகவும், ஜீப் சாரதியாகவும் கார்சாரதியாகவும் விநேக்டவுண் வண்டிச் சாரதியாகவும் பாணந்துறை, யாழ்ப்பாணம், காலி, கண்டி, நுவரெலியா, அட்டன், கொழும்பு, வதுளை, வண்டாரவளை, முல்லைத்தீவு, வவுனியா என இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும் பஸ்சிலும்,

எங்கள் அதிகாரிகளான சேமன், ஜெனரல், மெனேஜர், ஏரியா மெனேஜர் போன்ற அதிகாரிகளுடன் அவர்களின் ஜீப், கார் சாரதியாகவும்

பல வருடங்களாக முன்கூறியபடி கலவரக்காலத்திற்கு முன்னும் பின்னுமாக ஓய்வில்லாமல் நாட்கணக்காக மாதம் வருடக்கணக்காக கடமையிலும் சென்று வருவேன்.

என்தனிப்பட்ட எனது தேவைகருதி கண்டி, அட்டன், கொழும்பு என நேரம் காலமில்லாது சென்றும் வருவேன். இப்படி எனது ஏதோ ஓர் விடயம் காரணமாக கொழும்பு சென்று முற்பகல் பதினொரு மணிக்குள் நான் சென்ற விடயத்தை முடித்துக்கொண்டு கொழும்பு மத்திய இ.போ.ச.பஸ் நிலையம் வந்தேன். அங்கு அந்தநேரம் மட்டக்களப்பிற்கு வருவதற்கு பஸ் இல்லை. இரவு பஸ்தான் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். இதனால் எனக்கு இ.போ.ச பஸ்சில் பணம் செலுத்தாமல் பயணம் பண்ணக்கூடிய வழி இலவசப்பத்திரம் இருந்தும் காசைப் பாராமல் தனியார் பஸ்சில் ஏறி எப்படியோ வேளைக்கு வீடுபோய் சேர்வோம் என்ற எண்ணத்தில் தனியார் பஸ்நிலையம் சென்று பொலனறுவை வரை செல்லும் பஸ் ஒன்றில் ஏறிப்பயணமானேன்.

நான் ஏறிப்பயணமான பஸ் சில இடங்களில் தேவையில்லாமல் நின்று, மந்தமானவேகத்தில் நத்தையின் நடைபோல் ஊர்ந்து ஊர்ந்து சென்றும் மாலை (18.00) ஆறுமணிபோல் பொலனறுவை நகரில் கொண்டு விடப்பட்டேன். விடப்பட்ட பஸ்சில் இருந்து விரைவாக இறங்கி பாதையில் ஏதும் மட்டக்களப்பிற்குப் போகும் பஸ் நிற்கின்றதா, வருகின்றதா எனப்பார்த்தேன் ஒரு பஸ்கும் வரவில்லை.

இதேநேரம் நான் வந்த பஸ்சில் ஒருவர்கூடத் தமிழர் இல்லை. அனைவரும் இஸ்லாமியர்களும் பெரும்பான்மை இனத்தவர்களும் தான் இருந்தனர். அதனால் பறவாயில்லை இஸ்லாமிய இனத்தவர்களில் பல ஆண்களும், பெண்களும் வந்திறங்கினார்களே அவர்களில் சிலர் ஓட்டமாவடி, வாழைச்சேனை, ஏறாவூர் எனப் போறவர்கள் வந்திருப்பார்களே எனத்தேடி அவர்களுடனாவது தமிழில் உரையாடியும் அவர்களுடன் இராப்பொழுது வரை எங்காவது தங்கி நிற்பதற்கோ,

மட்டக்களப்பு நோக்கிப் பயணமாவதற்கோ உதவியாய் இருக்குமே எனத் தேடினேன். அங்கு அந்த பஸ் நிலையத்தில் தமிழர்களோ இஸ்லாமியர்களோ யாருமில்லை.

அந்தக்காலப் பகுதியில் தமிழர் ஒருவர் சிங்களப்பெரும்பான்மை இனத்தினர் ஊர்களிலோ, நகரங்கள், வீடு, செயலகங்களிலோ நுழைவதும் அடைக்கலம் புகுவதும் முடியாத ஓர் செயலாகும். இச்செயல் பெரும்பான்மை இனத்தினரிடம் மட்டுமல்ல எமது சகோதர இனமெனச் சொல்லி எமது தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாய் கொண்ட இஸ்லாமியர்களிடங்களிலும் கூடத் தெரியாத அறிமுக மில்லாதோர் நுழைந்து அடைக்கலம் கோரவும் முடியாது. ஏன் தமிழர்கள் மத்தியிலும் அறிமுகமில்லாத தமிழ் இளைஞர்கள் முதல் நடுவயதினர் முதியோரும்கூட அடைக்கலமாக முடியாதகாலமாகுமது.

அப்படியான காலத்தில் கொழும்பில் இருந்து மட்டக்களப்புப் போன்ற நகரங்கள், ஊர்களுக்குப் போகவரும் பயணிகள் யாராய் இருந்தாலும் எப்படியோ பி.ப.ஆறுமணிக்கு முன் மன்னம்பிட்டி கல்லலை ஆகிய இடங்களைக் கடந்தாற்போக, அதன் பின் வரும் வாகனங்களோ, மக்களோ தாங்கள் வந்த வாகனங்களிலே விடியும்வரை இருந்து அரச படையினர் பயணம்செய்யும் பாதைகள் வீதிகளுக்குச் சென்று சரியென்று, அதாவது வீதிகளில் மிதிவெடிகளோ, பாரிய கண்ணி வெடிகளோ, பாதையில் விடுதலைப் போராளிகளோ தடையாக இல்லை யென்று அவர்களின் தொலைபேசிகளின் ஊடாகச் சொன்னால் மட்டுமே தரித்து இரவிரவாக நின்ற நூற்றுக்கணக்கான வாகனங் களையோ ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்களையோ பஸ்துறைசார்ந்த அரச தனியார் நிறுவன அதிகாரிகள், கல்விமான்கள், குருமார் ஆகியோரையும் பயணம் செய்யவிடுவார்கள்.

மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சூழலில் காலகட்டத்தில், அயல் சிங்கள மக்களைக் கொண்ட நகரில் மாலை வேளையில் என்ன செய்வ தென்பது

என எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது எனது முன்னால் ஒரு நாப்பத்தைந்து வயது மதிக்கக்கூடிய நபர்வந்து நின்று,

அண்ணன்! எங்க போக நிற்கின்றீர்கள்? நான் வந்த பஸ்சில்தானே நீங்களும் வந்தீர்கள்? உங்களைப்போல் தான் எங்கட இஸ்லா மானவர்களில் பொம்புளையும், ஆம்புளையுமாகப் பலர் வந்தார்களே! ஆனால் வந்தவர்களில் ஒரு ஆணையோ, பொண்ணையோ காணல்ல. எங்கதான் செயித்தானுகள் போய்த்தொலந்துதுகளோ என்று நான் பதில் சொல்வதற்குள் எனக்கு இடந்தராமல் மேற்கூறியபடி சொல்லி, மேலும் எங்கண்ணே மட்டக்களப்புக்கா? மகரியாப்போயித்து இனித்தான் எங்கபோற நானும் காத்தான்குடி போகவேணுமென்றார்.

இதன்பின் நாங்கள் இருவரும் ஆலோசனை செய்து இங்கு பொல நறுவையில் நிற்பதில் பயனில்லை. எனவே எந்த வாகனத்திலாவது ஏறி வெலிக்கந்தைச் சோதனைச்சாவடிக்கு போவோம் என்ற முடிவோடு வெலிக்கந்தை செல்லும் பஸ் ஒன்றில் ஏறி வெலிக்கந்தை சோதனைச்சாவடிக்கு மாலை 18.30 மணிபோல் வந்தோம். வந்தும் அங்குள்ள பொலிஸ் அதிகாரிகளிடம் இந்த இடத்தில் இருந்து மட்டக்களப்புச் செல்ல ஏதும் பஸ் வருமா என்று விசாரித்தோம். அதற்கவர்கள் மட்டக்களப்புச் செல்ல இனி பஸ் கிடையாது. காலை ஏழுமணிக்குப் பின்தான் பஸ். எனவே நீங்கள் இங்கு நிற்பதைவிட வெலிக்கந்தையில் முஸ்லிம் கடைகள் இருக்குத்தானே? அங்குபோய் ஒரு கடையில் இரவைக்குத் தங்குங்கள் என்றனர்.

இதனைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த என்னோடு வந்த காத்தான்குடி நபர் அண்ணே! வெலிக்கந்தையில் நம்மட காத்தான்குடி இஸ்லாமா னவர்களின் கடைகள் இருக்குத்தான். ஆனால் அந்தக் கடைக்காரர் களிடம் போய் கெஞ்சி மன்றாட எனக்கு விருப்பமில்லை. இங்கே இந்த இடத்தில் எங்கட காத்தான்குடி நானா ஒருவர் கரத்தையில் கஞ்சி விற்பவர்

இருக்கின்றார். அவர் நல்ல மனிசன் எனக்குச் சொந்தமான மச்சானுமாவார்.

எனவே அவரைப்பற்றி இந்தப் பொலிஸ்காரர்களிடமே கேட்டு விசாரிப்போமென்றபடி ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியிடம் கேட்டோம். அதற்கந்த அதிகாரி கஞ்சிக்கார நானா இன்று வரவில்லை. ஆனால் அவர்கொண்டு கஞ்சிவிற்கும் தள்ளுவண்டியை அதோ அங்கிருக்கும் வீடு ஒன்றில்தான் விட்டுவிட்டுச் செல்வார். நீங்கள் அந்த தள்ளுவண்டி கிடக்கும் வீட்டில்போய் அவர் எங்கிருப்பவர் என விசாரியுங்கள் என்றார்.

அவர் சொல்லியபடி அதில் இருந்து ஒரு கூப்பிடு தொலைவில் உள்ள அந்த வீட்டையண்டி தள்ளுவண்டி நின்ற சிங்கள வீட்டாரிடம் கஞ்சிக்கார நானா எங்கு இருப்பவர் என்று கேட்டோம். “அவர் அழிஞ்சகல்” லெனும் புதிதாய்க் குடியேறிய தற்காலிகமான இடத்தில் இருந்துதான் வாறவர். அந்த இடத்திற்கு நீங்கள் பொவதானால் எப்படியும் ஆறு ஏழு கிலோமீற்றர் தூரமளவில் போகவேண்டும். இதே இந்தத் தார் றோட்டாலே போனால் அந்தத் தற்காலிக குடியேற்றம் றோட்டின் அருகிலேதான் உள்ளது. யாரிடமும் கேட்கா மல் நல்ல நிலவுதானே போகலாம் போங்கள் என்று கூறினர்.

அவர்களின் தகவலின்படி அங்கிருந்து இருவரும் நடக்கவெளிக் கிட்டதும்: அதில் இருந்து இன்னுமோர் முஸ்லிம் பெடியன் ஒரு முப்பது வயது மதிப்பிடக்கூடிய பெடியனும் நானா நானும் அந்த அழிஞ்சகல்லைத் தாண்டித்தான் போகவேண்டும்எனக்கு அந்த இடமும் நீங்கள் தேடிப் போற கஞ்சிக்கார நானாவின் வீடும் தெரியும் எனவே நானும் வாரேன் எனச் சொல்லி எங்கனோடு இணைந்து கொண்டார். இதன்பின் மூவருமாக உரையாடிக்கொண்டு வேகவேகமாக நடந்தோம்.

நடந்து இரவு சராசரி ஒன்பது மணியளவில் அந்த தற்காலிக குடியேற்ற முகாமிற்கும் எங்களுக்குமிடையில் கணவைத்த தொலைதூரம் சென்றதும் நாங்கள் சென்ற பேர் பாதையின் மத்தியில் காட்டு விற்குகளைக்

குவித்து தீ எழுப்பி அந்தத் தீயின் ஒளி வெள்ளத்தின் அருகாமையில் நின்று சிலர்,

வாறவர்கள் யாரடா? விடுதலைப்புலிகளா! ஊங்களுக்கு உயிரின் மேல் ஆகை இருந்தால் திரும்பி ஓடுங்கடா எனச் சத்தமிட்டனர். இவர்களின் அந்த அதட்டல்ச் சத்தத்திற்கு என்னோடு கூட வந்த வர்களில் ஒருவரும் அழிஞ்சகல்லைக்கடந்து செல்லவேண்டு மென்றவருமான அந்த முஸ்லிம் பெடியன்:

மாத்தையாமாரே! நாங்க இஸ்லாமானவர்கள் நாங்கள் புலிகளில்லை எனப் பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்ததும் சத்தமிட்டவர்கள் செரி வாங்க பாப்பம் என்றனர். இதன் பின் தீ எரியுமிடம் சென்றதும் அவர்களை விட எனது வெள்ளுடையைக் கண்டு பெரிதாக எங்களைப் பாராமலும், சோதனை செய்யாமலும் போகவிட்டனர். நாங்கள் அந்த இடத்தில் இருந்து செல்லும் போது எங்கள் இருவருக்குமிடையில் வந்து சேர்ந்த பெடியன் அழிஞ்சகல்லைத்தாண்டி ஏதோ ஒரு இஸ்லாமியக் கிராமத்திற்கே போகிறோமென அவர் செல்லும் கிராமத்தின் பெயரை அவர்களிடம் கூறிவிட்டார்.

அவர்களும் நாங்கள் மூவரும் அவர் கூறிய கிராமத்திற்கே போகிறோமென எண்ணி நின்றனர். ஆனால் எங்களை விட்டுப் பிரிந்து அவர் தொடர்ந்து செல்ல, நாங்கள் இருவரும் கஞ்சிக்கார நானா வீட்டையடைந்து அங்கு போய் உரையாடிய சத்தம் கேட்டுவிட்டு வீதியிலே தீ மூட்டிய இடத்தில் நின்றவர்களும் ஊர்காவற்படையினருமான அவர்களுக்கு சந்தேகம் எழ, மேலும் இந்த அழிஞ்சகல்லைக் கடந்து போற நாங்கள் என்று சென்னவனுகள் என்னடா அழிஞ்சகல் எம்மட முகாமுக்குள்ளே போய்க் கதைக்கிறானு கள்! இவனுவன் புலி உழவாளிகளாகவே இருப்பானுகள்! என்ற பயம், பீதி காரணமாக நாங்கள் நுழைந்து நின்ற கஞ்சிக்கார நானாவின் வீட்டிற்கே ஜீ 3 ஆயுதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு நாலாறுபேர் வரலாயினர்.

இவர்கள் வருவதற்கு ஓரிரு நிமிடங்களுக்குள் என்னை ஒரு தமிழன் என்று இனங்கண்ட கஞ்சிக்கார நானா தன் தலையில்த் தானே அடித்தபடி, இந்தத் தம்பியை நீ ஏன் மச்சினன் கூட்டி வந்தீர்? இப்ப இவனுக்கள் வந்து பாத்தூற்று நமக்கு முன்னாலே கூட்டுப் போடப் போறானுக்களே! ஜா'ல்லாவே! என்று பதறிக்கொண்டிருக்க, அதே பதட்டத்தின் மத்தியில், அவரது துணைவியார் தீர்க்கமானதோர் ஆலோசனை கூறினார்.

இந்த அண்ணனை ஊட்டுக்க ஒழிச்ச வெக்கயோ அங்க இஞ்ச யெண்டு மறச்சி வெக்கயோ இல்லாம, வாய் பேச முடியாத ஊம எண்டு செல்லுவம். அண்ணனும் ஒன்றும் பேசாம இரிங்க வாறது வெரட்டும். அப்படி அண்ணன அவனுகள் சுடுறெண்டா இன்னா இரிக்கிற எண்ட அஞ்சி வெயதுப் பொடியனையும் என்னையும் கூட்டுப் போட்டுத் தான் மாத்தையாமாரே அந்த அண்ணனச் சுடுறெண்டாச் சுடுங்க எண்டு ஹல்லாவானப்படி செல்லுவேன் என்று அனைவருக்கும் தைரியமுட்டினா. இதனிடையே நான் எனது அன்னை சாட்சியாக எந்தவிதபயமும் அச்சமுமின்றிச் சிரித்தபடி அவர்கள் இருக்கப் போட்ட பாயிலே இருந்தேன்.

ஊர்காவற்படையினரும் வந்தனர். வந்தவர்கள் மூவரிடமும் ஜீ 3 ஆயுதமே இருந்தது. அவர்கள் வீட்டின் கஞ்சிக்கார நானாவிடம் என்ன நானா புலிகள் ஊட்டுக்குள்ள வெச்சிக்கி வெளையாடுறயன்? ஒழுப்பம் உடுங்க அவகட மொகத்த மவுத்தாப்போகமின்னம் பாப்பம் என்று சொல்லியபடி வீட்டினுள் நுழைய முன் கஞ்சிக்கார நானாவின் மனைவியும் நானாவும் அவர்கள் முன்னே எதிர்நின்று புலிகள் ஊட்டுக்க கூட்டிக்கி வெய்க்க எங்களுக்கென்ன வெசறா, பெயித்தியமா? அவக ரெண்டுபேரும் எம்மட இஸ்லாமானவர்கள். அவக ரெண்டு பேரில பாயில இரிக்கிறவெள்ளச்சாறன் சேட்டு உடுத்துக்கி இரிக்கிற நானா அவக பாவம் வாய்பேசமுடியாத ஊம! மத்தவரு எங்கட காக்கா, ரெண்டுபேரும் ஒறவுமொற காக்காமாரு தான் என்று அவர்களை உள்ளேவிடாமல் எங்களைச்சரியாக இனம்காண முடியாதபடி ஊர்காவற்படையினரை சமாதானப்படுத்தி அனுப்பி

வைத்தனர். இந்த ஊர்காவற்படையினர் சென்றதன்பின் கஞ்சிக்காரநானா எங்களிருவரிடமும் இங்கே இந்த ஓலைக்கொட்டில்களில் முன்னூற்றிஐந்து குடும்பங்கள் எங்களைவிடக் குடியேறியுள்ளனர். இந்த முன்னூற்றிஐந்து குடும்பங்களில் அனேகமானோர் புலிகளால் பல வகைகளிலுமாகப் பாதிக்கப்பட்ட வர்கள். வீடு, வயல், இருப்பிடங்களை இழந்தவர்கள்.

அவர்களின் பிள்ளைகளே ஊர்காவற்படையிலும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இந்த முகாமிலும், இன்னும் சில இடங்களிலும் இருக்கிறானுகள். இங்கே உள்ள அனைத்துக் குடும்பத்தினர்கட்கும் ஜீ 3 துப்பாக்கிகள் அரசினரால் கொடுத்திருக்கிறார்கள். என்னிடமும் ஒரு துப்பாக்கி இதோ உள்ளது பாருங்கள் எனக்கூறி துப்பாக்கியை யும் எடுத்துக் கொண்டு காட்டிவிட்டு,

மேலும் அவரது உறவுக்காரரும் என்னுடன் வந்தவருமான காத்தான்குடி நபரை விழித்து மச்சினன்! நீ இந்தத் தம்பியைக்கூட்டி வராமல் அங்கே வெலிக்கந்தையிலே ஒரு கடையில் நின்றிருக்கலாம். சரி பரவாயில்லை நம்மிடம் வந்தவரை நமது உயிரைக்கொடுத்தாவது காப்பாற்றி அனுப்புவதுதான் சரி எனக்கூறிவிட்டு தனது மனைவியைப் பார்த்து:

இவர்களுக்குச் சோறு கறிகள் என்ன ஆக்கவேணுமா அல்லது இருக்கிறதா என்று கேட்டார். அதற்கந்தப்பிள்ளை சோறு மூணு பேருக்கும் போதும், கறிதானில்லை கருவாடு இருக்குப் பொரித்துக்கொடுக்கலாம் என்றதும், நான் எனக்கு எதுவும் சாப்பாடு வேண்டாம் எனக்கு முடிந்தால் ஒரு பிளேன்டி தாருங்கள் என்றும் நான் புலால் உணவு எதுவும் சாப்பிடமாட்டேன் என்றும் கூறினேன். இதன்பேரில் அந்தக் கஞ்சிக்கார நானா ஓர் குட்டிக்கடை செல்ல இருந்தபோது மேலும் ஊர்காவற் படையின் பெடியன் ஒருவன் வந்து வந்தவர்களுக்குச் சோறு கறி இரிக்கா எனக்கேட்டார்.

அதற்கு அவர்கள் சோறும், கருவாடுமிருக்கு ஆனா இந்த ஊமநானா கருவாடு மீன் இறச்சி சாப்பிடாதவர். அதனால் கடைக்குப் போய் பாண் வாங்கவுள்ளோம் என்றனர். அதற்கு வந்த ஊர்காவற்பெடியன் வாங்காதீங்க என்னிட்ட பாண் அரையும் ஆன வாழைப்பழமும் இரிக்கி கொண்டுட்டு வாறன் என சொல்லியும் கொணர்ந்தும் தந்தார்.

இதன் பின்னே நாங்கள் அனைவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு இரவு பதினொரு மணிவரையும் உரையாடி இருந்துவிட்டு உறங்கினோம். காலை சரியாக நாலரைமணி போல் எங்களை எழுப்பி குறிப்பாக அங்கு பனி கடுமையாக இருந்ததனால், சுடுதண்ணீர் வைத்து முகங்கழுவ அந்தப்பிள்ளை தந்தும், அதேஅதிகாலையில் பெரும் பாலப்பமும் பழமும் தேனீரும் தந்து உளப்பூர்வமாக ஆதரித்து அங்கு ஐந்து முப்பதுமணிபோல் வெலிக்கந்தை செல்லும் பஸ்சில் ஏற்றி பாதுகாப்பாக கஞ்சிக்காரநானாவின் மனைவியான அந்தச் சகோதரியே எங்களை அனுப்பிவைத்தார்.

“ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக மட்டுமன்றி அன்பு, பாசம், கழிவிரக்கம், பொதுநலம், கடமை உணர்வு, கண்ணியம் என்ற கட்டுப்பாடுகளுடன் சார்ந்த சீலங்கள் நிரம்பப் பெற்ற மனத்தினராக வாழ்ந்து வரும் திரு. ஆ.மு.சி. வேலழகனது நெஞ்சில் நிலைத்த நினைவுகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத் தக்கனவே.”

- ஆரையம்பதி திரு. க. சபாவுத்தினம்

“எழுத்தாளராகிய திரு.ஆ.மு.சி. வேலழகனின் எழுத்திற்கான களங்கள், ஊற்றுக்கள் சிலவற்றை புரியவைக்கின்றது. இந்நூல் என்பதே கவனத்திற்கு உரியது. அவ்வாறெனில், அவரெழுதுவதற்கான புனைகதை ஊற்றுக்கள் அவர் வாழ்வில் பல உள்ளன. அவர் தொடர்ந்தெழுதுவதற்கான தனிப்பட்ட வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் இன்னும் பல உள்ளன. எழுத்துலகமும் தனிப்பட்ட உலகமும் திரு. ஆ.மு.சி. வேலழகனை தொடர்ந்தும் அழைக்குமாகி”.

- பேராசிரியர் செ. யோகராசா

“நினைவு நீர் ஊற்றுக்களில் இருந்து வழிந்து ஓடும் வாழ்க்கையின் உன்னத உணர்வுகளை, வகுத்துத் தொகுத்துத்தரும் வார்த்தைகள் தானே இலக்கியங்கள் அறிந்ததை, தெளிந்து, உணர்ந்ததை, சொல்ல வேண்டிய நேரத்தில் துணிந்து எழுதுபவர்தான் எழுத்தாளர். உண்மைகளை மழுப்பி எழுதிவிட்டு, இறுதியில் யாவும் கற்பனை என்று மூடி மறைக்கும் முக மூடிகளுக்கு மத்தியில் தன் அனுபவ அறிவின் திருமுகத்தை கற்பனைக் கைவண்டியில் வைத்து மிக அற்புதமாக அழைத்து வந்து காட்சிப்படுத்துகிறார் திரு. ஆ.மு.சி. வேலழகன் அவர்கள்”

- ஜெர்மனி கவிஞர் முகிஸ்வானன்

அக்ஷயன் அச்சகம், பிரதான வீதி, கொக்கட்டிச்சோலை.